Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015 Λογγίνου Ἑκατοντάρχου Μάρτυρος, τῶν σύν αὐτῷ ἀναιρεθέντων δύο Μαρτύρων, Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου, Δομνίνου Μαρτύρων | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2088

Ἡ κοινωνικοπολιτικὴ μαρτυρία τῆς Ἐνορίας*

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Με ΤΟ κείμενο αὐτὸ θὰ ἐπιχειρηθεῖ ἡ θεώρηση τῆς κοινωνικῆς συγκρότησης τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς Ἐνορίας γιὰ τὴν κατάδειξη τῆς σημασίας της ὡς κοινωνικοῦ προτύπου (Modelo) γιὰ τὴν Ἐκκλησία σήμερα, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμο.

1. Ἐκκλησιολογικὴ καὶ Χριστοκεντρικὴ ὁριοθέτηση

Στὴν ἐκκλησιαστική πραγματικότητα ἡ μικρότερη ἑνότητα, ὁ πυρήνας τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ Ἐνορία.[1] Ὡς εὐχαριστιακή σύναξις τῶν πιστῶν ἐμφανίζεται ἡ (κάθε) Ἐνορία, σέ συνάρτηση βέβαια μέ τὴν Ἐπισκοπή, στὴν ὁποία ὀργανικά ἀνήκει, ὡς «ἡ καθολική ἐκκλησία» (=Ἡ Ἐκκλησία) στόν συγκεκριμένο τόπο καί χρόνο. Ὁ πιστός ζεῖ τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας στήν ζωή καί πράξη τῆς Ἐνορίας του, στὴν ὁποία ἐντάσσεται μέ τό βάπτισμά του καί μέσα στήν ὁποία, ἀγωνιζόμενος καί ἁγιαζόμενος, ἑνώνεται μέ τόν Χριστό καί τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς του, πραγματοποιώντας συνεχῶς τὴν ἐν Χριστῷ ὕπαρξή του, τὴν ἐκκλησιαστικότητά του. Ὁ λόγος, συνεπῶς, γιά τήν Ἐνορία καί τήν ζωή της εἶναι στὴν οὐσία λόγος γιά τήν ἴδια τήν Ἐκκλησία καί τήν παρουσία της στόν κόσμο.

Ἱστορικὰ ἐμφανίζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς μία συγκεκριμένη ἐν τόπῳ πραγματικότητα, ὡς ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ κοινωνία, ὁρατὴ καὶ περιγραπτὴ κατὰ τὴν ἀνθρώπινη πλευρά της. Ὅπου καὶ ὅταν τελεῖται ἡ Θεία Εὐχαριστία, συγκεκριμενοποιεῖται αἰσθητὰ ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας.[2] Ἡ Θεία Εὐχαριστία, ἄλλωστε, εἶναι τὸ ἐπίκεντρο τῆς ζωῆς της, γιατί κλείνει μέσα της ὅλη τὴ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐπεκτείνεται καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Θεία Εὐχαριστία ὡς «λειτουργία μετὰ τὴν λειτουργία», συνεχιζόμενη δηλαδὴ στὴν ζωή τῶν πιστῶν Λειτουργία.[3]

Ὁ Χριστὸς δὲν ἔφερε στὸν κόσμο μόνο μιὰ νέα διδασκαλία ἢ μιὰ νέα λατρεία, ἀλλὰ ἵδρυσε καὶ μιὰ νέα κοινωνία, τὴν κοινωνία τοῦ Σώματός Του, τὴν Ἐκκλησία Του. Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ περιλάβει στοὺς κόλπους της ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, γιατὶ αὐτὴ εἶναι ὁ νέος παράδεισος, ἡ κοινωνία τῆς λυτρώσεως, τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς θεώσεως. Γ' αὐτὸ καὶ ἐμφανίζεται ἀμέσως ἡ Ἐκκλησία ὡς μία ἁγιοπνευματικὰ ὀργανωμένη κοινωνία καὶ συγκροτεῖται κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι εἶναι «καινὴ κτίσις» (Β΄ Κορ. 5,17).

Συνεπῶς, ἐνῷ ὁ κόσμος ἀγωνίζεται τὸν σισύφειο ἀγώνα νὰ συμπήξει τὶς κοινωνίες του, οἱ Χριστιανοὶ ἀγωνίζονται, «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις» **νὰ ἐνταχθοῦν** στὴν «ἡτοιμασμένην αὐτοῖς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (Μάτθ. 25, 34), στὴν χάρη καὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὅλος ὁ ἀγώνας τους σ' αὐτὸ ἑστιάζεται:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν κ. Παναγιώτης Κουρουμπλῆς φέρει τεραστίαν εὐθύνην!

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΚΑΡΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ ἀντιδρῶσα ὡς ἀντιπολίτευσις σημερινὴ Κυβέρνησις συνεμορφώθη πλήρως πρὸς τὴν Συνθήκην Σένγκεν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιβάλη τὴν μεταλλαγμένη Γεωργακικὴ Κάρτα τοῦ Πολίτη. Τὰ capital controls ἦσαν τὸ μέσον, διὰ νὰ ὑποχρεώσουν τοὺς πολίτας νὰ λάβουν τὴν Κάρταν Συναλλαγῶν καὶ ὑπούλως νὰ προωθήσουν τὸ σχέδιον ἑνοποιήσεως ὅλων τῶν καρτῶν.

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Σαράντη Σαράντου****, ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου*

Στίς μέρες μας εἶναι ἀπόλυτα κατανοητή ἡ ἀλλοτρίωση πού ὑπέστη ἡ Εὐρώπη, ἀπό αἰώνων μέχρι σήμερα. Ἡ ὀρθόδοξη χριστιανική της ζωή μεταλλάχθηκε. Ὁ οὐμανιστικός ὀρθολογισμός ἀπλώθηκε σέ ὅλα τά πεδία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς μέχρι καί στήν ἐσωτερική ἐν Χριστῷ πνευματική ζωή.

Ἱεροεξεταστικαὶ μέθοδοι

Ὁ Ντοστογιέφσκυ ἐξέφρασε πειστικότατα καί παραστατικότατα στούς «Ἀδελφούς Καραμαζώφ» τήν παραπάνω ἀλλοτρίωση. Παρουσιάζει τόν Ἰησουΐτη «Μέγα Ἱεροεξεταστή», τόν Καρδινάλιο τοῦ ἀλάθητου Ποντίφηκα νά μιλάει στό Χριστό καί μέ τό ἀσύλληπτο θράσος τῶν βασανιστῶν ἱεροεξεταστῶν νά τοῦ λέει: «Μεῖνε ἥσυχος, Ἰησοῦ, στούς οὐρανίους θρόνους σου καί μή ἐπεμβαίνεις στό ἔργο μας. Θά σοῦ στείλουμε στούς οὐρανούς πάρα πολλούς ὀπαδούς. Μόνο μή ἀνακατεύεσαι μέ τά ἐργαλεῖα καί τίς μεθόδους τῶν ἱεροεξεταστικῶν ἐργαστηρίων μας». Ἐννοεῖται βέβαια, ὅτι αὐτή ἡ ἱεροεξεταστική ὁλοκληρωτική τακτική ἁπλώνεται σέ ὁλόκληρο τόν Εὐρωπαϊκό χῶρο καί στούς ἐπί μέρους ἑταίρους.

Μέσῳ τῆς συνθήκης Σένγκεν κατοχυρώθηκε αὐτή ἡ πανευρωπαϊκή καχυποψία ἐναντίον κάθε εὐρωπαίου πολίτη, ὁ ὁποῖος a priori θεωρεῖται ὕποπτος καί εἶναι ὑποχρεωμένος πάντοτε καί πανταχοῦ νά ἀποδεικνύει τήν ἀθωότητά του.

Δυστυχῶς σ' αὐτήν τήν ἀντίχριστη νοοτροπία ὑπέκυψαν καί οἱ κυβερνῆτές μας, ὅταν στό Ἑλληνικό κοινοβούλιο κυρωνόταν ἡ Συνθήκη Σένγκεν μέ τό Νόμο 2514/1997, ἐφόσον θριαμβευτικά οἱ ἀλληλοδιάδοχοι μεταλλαγμένοι κυβερνητικοί σχεδιασμοί εἶχαν ἤδη ἐντάξει τήν Ἑλλάδα στήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα ἤ ἄλλως Εὐρωπαϊκή Ἕνωση.

Σήμερα μέ ἀσφυκτικούς μοχλούς καί ἐργαλεῖα ἱεροεξεταστικά πασχίζουν νά μᾶς πείσουν κυβέρνηση καί σχεδόν ὁλόκληρη ἡ ἀντιπολίτευση, ὅτι ἡ Κάρτα τοῦ Πολίτη θά πατάξει κάθε κρατική δυσλειτουργία, κάθε ταλαιπωρία τοῦ πολίτη ἀπό τή δαιδαλώδη γραφειοκρατία, κάθε φοροδιαφυγή. Πλήρης διαφάνεια σέ ὅλα τά ἐπίπεδα ζωῆς θά ἀνθίσει, ἄν ἐφαρμοσθεῖ ἡ περιβόητη ΚτΠ.

Πράγματι σέ ὅλα πλέον τά ἐπίπεδα ζωῆς θά εἶναι ἔκθετος ὁ ταλαίπωρος ὁ πολίτης, ἀφοῦ οἰοσδήποτε θά μπορεῖ νά μαθαίνει ἀπό τήν Κάρτα του, ἅπαντα τά προσωπικά δεδομένα του καί νά τά ἐκμεταλλεύεται κατά τό ἐκάστοτε δοκοῦν αὐτοῦ ἤ ἄλλων πού θά τούς τά μεταφέρει ἤ ἐν γνώσει τοῦ κατόχου τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη ἤ ἐν ἀγνοίᾳ του, φυσικά ὄχι πρός τό συμφέρον τοῦ κατόχου τῆς Κάρτας, ἀλλά πρός πλήρη εὐτελισμό του καί περισσότερη δυστυχία του.

Ἤδη ὁ Ἕλληνας πολίτης εἶναι ἐξαθλιωμένος στά οἰκονομικά του. Τιμωρεῖται καί μαστιγώνεται μέ τίς βαρύτατες φορολογίες ὡς φταίχτης.

Ἀσφαλῶς καί «φταίει» ὁ Ἕλληνας πολίτης, ἀφοῦ ἐκούσια κρατάει μέσα στό πνευματικό DNA του τήν τρισχιλιετῆ του δημοκρατική παράδοση καί κυρίως τήν ἐν Χριστῷ πνευματική του ὀρθόδοξη ἐλευθερία. Ἀπεύχεται καί βδελύσσεται ὅλες τίς ἱεροεξεταστικές μεθόδους καί τακτικές, καθώς καί τή σκοπιμότητά τους.

Α΄ Κυβερνητικὴ περίοδος: Προετοιμασία

Τό κόμμα ΣΥΡΙΖΑ, ὅταν ἦταν ἀντιπολίτευση, εἶχε ὑποβάλει ἐπε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ «μετάφρασις τῶν ἕξ» κρινομένη ὑπό τό φῶς τῆς Παραδόσεως*

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)***

(2ον - Τελευταῖον)

Μερικὰ παραδείγματα ἐκ τῆς μεταφράσεως

Ἐπίσης λέει, γιά νά πάρουμε ἔτσι μιά ἰδέα τί ἔχουν κάνει, τί ὄργιο ἔχει γίνει ἐκεῖ πέρα. Ἐπισημαίνουμε ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτο «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ», ὅπου λέει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, αὐτοί τό ἑρμηνεύουν νά γίνη καινούργιος κόσμος, ὁ καινούργιος κόσμος. Ἡ «παλιγγενεσία» γίνεται ξανακτίσιμο τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ἀκόμη πιό ἀπαράδεκτο εἶναι ἡ λέξη «Χριστός» νά μεταφράζεται Μεσσίας συνεχῶς καί νά ἀναγράφεται στό γλωσσάριο ὅτι ἡ προσδοκία ἑνός Μεσσία ἀρχίζει μέ τήν κατάργηση τῆς ἐθνικῆς αὐτοτέλειας. Αὐτό ἔχει κάποια ἄλλη σκοπιμότητα, τήν ὁποία τό τονίζει ἐδῶ, ἔχει θολή προέλευση καί ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι δέν ὑπάρχουν στήν Παλαιά Διαθήκη οἱ χριστολογικές προφητεῖες.

Χρειάζεται ἄραγε νά ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἡ ἄποψη αὐτή εἶναι ἐντελῶς ἀντορθόδοξη, ὅτι ἀντίκειται στίς ἑρμηνεῖες ὅλων τῶν Ἁγίων Πατέρων καί ὅτι ἔχει ἀναθεματισθῆ ἀπό Οἰκουμενική Σύνοδο ὡς ἀνατρεπτική τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας;

Μερικά παραδείγματα. Ἀπό τήν πρός Ἑβραίους ἐπιστολή, ὁ εἰσηγητής, ἐγώ λέει περιορίζομαι ἀπό τήν πρός Ἑβραίους ἐπιστολή (φυσικά δέν πρόκειται νά τά παραθέσουμε ὅλα τά παραδείγματα) ἕνα ὅμως δύο γιά νά πάρουμε μιά γεύση.

«Διά τοῦτο ἔχρισέ σε, ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου». Ἡ κλητική προσφώνηση ὁ Θεός παρά πάντα ἑρμηνευτικό κανόνα μεταφράζεται μοντερνιστικά μέ τή λέξη «Μεσσία» καί ὄχι «Θεέ». Πάλι ἐδῶ πέρα ἑρμηνεύουν μέ αὐτό τόν τρόπο, ἔτσι στόν Ἑλληνό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Πατρ. Ἀθηναγόρας πρὸς Κ. Μελισσαρόπουλον:

«μελετοῦμεν αὐτὸ ἐν μυστικῇ μεθ' ὑμῶν ψυχικῇ ἐπικοινωνίᾳ καὶ ἀγαλλιάσει, ὅτι πλουτιζόμεθα ἐκ τῶν ὑψηλῶν σκέψεων τῆς ἡμετέρας Ἐντιμότητας. Ταῦτα δὲ πάντα... ἔχουσι τοποθετήσει τὴν ὑμετέραν Ἐντιμότητα εἰς τὴν γενναίᾳ καὶ τετιμημένην παρεμβολὴν τῶν συμμετόχων καὶ συνεργατῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς εἰς προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν».

Γράφει ***ὁ π. Ἀναστάσιος Κ. Γκοτσόπουλος,*** *Πρωτοπρεσβύτερος Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πατρῶν*

(Γ΄ - Τελευταῖον)

Στὰ δύο προηγούμενα μέρη τοῦ ἄρθρου ἀναφερθήκαμε στὴν ἰδιαίτερα θερμή, προσωπικὴ ἐπιστολή, ποὺ ἀπέστειλε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας στὸν συγγραφέα Κ. Μελισσαρόπουλο. Ὅπως εἴδαμε ὁ Κ. Μελισσαρόπουλος ἦταν **δεδηλωμένος μασόνος 33ου βαθμοῦ, μέλος τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου βαθμοῦ τῆς Ἑλλάδος, χρηματίσας Κραταιὸς Μέγας Θησαυροφύλακας τῆς Ἱερᾶς [Μασονικῆς] Αὐτοκρατορίας(!) καὶ ἐν συνεχείᾳ Κραταιὸς Ἀνθύπατος Μέγας Ταξιάρχης αὐτῆς (δηλ. Ὑπαρχηγὸς-Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σώματος ὅλων τῶν ὑψηλόβαθμων μασόνων τῆς χώρας μας).** Ἐπίσης, **ὁ Κ. Μελισσαρόπουλος διετέλεσε ἐπὶ δεκαετίες (34 χρόνια) πρόεδρος τῆς Θεοσοφικῆς**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Περὶ τὰ Θρησκευτικά

Τοῦ ***Ἀρχιμ. Κων/νου Ραμιώτου****, Πτυχ. Θεολογίας - τ. Δικαστοῦ*

(2ον- Τελευταῖον)

Ἐρχόμαστε νὰ διατυπώσουμε **τὶς ἀντιλήψεις καὶ τὰ λάθη γιὰ τὸ δῆθεν χωρισμὸ Ἐκκλησίας - Πολιτείας.**

Καὶ σήμερα ἐπανέρχεται τὸ θέμα αὐτὸ ἐξ ἀφορμῆς ἀντιλήψεων, σκέψεων, καὶ θέσεων ποὺ διατυπώνονται ἀπὸ Κυβερνητικὰ στελέχη καὶ ὄχι μόνο.

Καὶ τὰ Μ.Μ.Ε. καὶ ὁ Τύπος γενικώτερα, καὶ σήμερα, ἀσχολεῖται μὲ τὸ ζήτημα. Ὅμως γύρω ἀπὸ τὸ θέμα ἐπικρατεῖ μεγάλη σύγχυση καὶ ἄγνοια. Πράγματι ὄχι μόνο ὁ ἁπλὸς κόσμος ἀλλὰ καὶ πολίτες μὲ κάποια μόρφωση καὶ ἄλλοι μὲ ἀνώτερη παιδεία καθὼς καὶ Ἱερωμένοι ἁπλοὶ καὶ πεπαιδευμένοι, ἔχουν ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις καὶ πιστεύουν ὅτι πράγματι ὑπάρχει τέτοιο θέμα καὶ σήμερα κάτω ἀπὸ τὴν ἰσχύουσα Συνταγματικὴ νομιμότητα. Γι' αὐτὸ βλέπουμε καὶ θρησκευτικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ καὶ ἔγκριτοι δημοσιογράφοι, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ θρησκευτικὴ πραγματικότητα καὶ ἐπικαιρότητα, στὸ θέμα τοῦ δῆθεν χωρισμοῦ νὰ λαμβάνουν θέσεις χωρὶς νὰ ἔχουν ἐπίγνωση γιὰ τὸ τί λένε καὶ περὶ ποίων πραγμάτων διαβεβαιοῦνται.

Ἁπλοὶ ἄνδρωποι, ἁπλοὶ κληρικοί, ρωτοῦν: Τί θὰ γίνη μὲ τὸν χωρισμό! Ὡσὰν πράγματι νὰ ὑπάρχη τέτοιο θέμα.

Ἡ ἀνάλυση τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἐνέχει καὶ δυσκολίες καὶ ἀπαιτεῖ μία λεπτομερῆ παρουσίαση θέσεων, παρατηρήσεων καὶ ἐξηγήσεων. Ἐν συντομίᾳ θὰ διατυπώσουμε ἐλάχιστες θέσεις καὶ ἐπιχειρήματα, ὥστε νὰ φανερωθῆ τὸ ἀνυπόστατο τοῦ ζητήματος, ἡ λανθασμένη ἀντίληψη, ἡ προ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ προετοιμαζομένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος πιστὴ διάκονος τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τοῦ ***Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου,*** *Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς*

Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

Τυφλοὶ ὁδηγοί

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Στὴ σύγχρονη κοινωνία βλέπουμε δύο κόσμους, ἤ ἀκριβέστερα ὁ λαός καθοδηγεῖται ἀπό ἀνθρώπους πού ἀνήκουν σέ δύο διαφορετικούς καί ἀντίθετους κόσμους καί γίνεται προσπάθεια ποιοί θά ἐπηρεάσουν περισσότερους, γιά νά τούς ἐντάξουν στίς δικές τους ἐπιδιώξεις καί στή συνέχεια νά τούς χρησιμοποιήσουν ἰδιοτελῶς, γιά νά μή πῶ νά τούς ἐκμεταλλευτοῦν μέ πολλούς τρόπους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἀσκοῦν μεγάλη ἐπίδραση στόν ἁπλό λαό, διαμορφώνουν συνειδήσεις καί προβάλλουν ἦθος μέ βάση τίς παραδόσεις ἤ μέ βάση τήν ἄρνησή τους.

Ἀπό τή μιά μεριά εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν σταθερές ἀρχές, «μέ βαθιές ρίζες στό παρελθόν καί ἔντονη παρουσία στό παρόν». Δέν δέχονται τίς εὔκολες καί ὕποπτες μεταβολές, ὑπερασπιζόμενοι τό ἔργο πού οἱ προηγούμενοι ἄφησαν. Συνήθως «ἀποτελοῦν ἐγγύηση καί ἐχέγγυο γιά μιά σταθερή πορεία» (Ἀθανασίου Ἱ. Δεληκωστοπούλου, Ὀρθοδοξία. Ἡ σύγχρονη πρόκληση, Ἀθήνα 1986, σελ.22). Στή σημερινή γλώσσα αὐτοί χαρακτηρίζονται συντηρητικοί καί θεωροῦνται ἀναχρονιστικοί, πού ἀδυνατοῦν νά παρακολουθήσουν τίς ἐξελίξεις καί τούς ρυθμούς τῆς ἐποχῆς.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀγωνίζονται γιά ἕνα καλύτερο κόσμο, ἔχοντας ὡς πηγή ἔμπνευσης τίς διάφορες ἰδέες καί προτάσεις τῆς ποικιλόμορφης ἀριστερᾶς καί οἱ ἴδιοι αὐτοχαρακτηρίζονται προοδευτικοί. Δέν ἔχουν ἠθικές ἀρχές οὔτε καί σταθερές πρακτικές. Συνήθως ἀναζητοῦν, πειραματίζονται, ἐπιδιώκουν κοινωνικές μεταβολές καί μετασχηματισμούς. Τούς περισσεύει ἡ θεωρία καί τούς λείπει ἡ πράξη. Εἶναι ἀνεύθυνοι, δέν ὑπερασπίζονται τίς παραδόσεις καί φυσικά δέν ἐμπνέουν μεγάλη καί σταθερή ἐμπιστοσύνη στό λαό. Κάνουν ὅμως πολύ θόρυβο γύρω ἀπό τό ὄνομά τους καί θεωροῦν ἀποτελεσματικό μέσο στούς σκοπούς τους τήν πληθωρική χρήση τοῦ πολιτισμοῦ, γιατί πιστεύουν ὅτι μόνο ἔτσι θά κάνουν τήν κοινωνία εὐτυχισμένη! Ἐνῶ στήν πραγματικότητα «εἶναι οὐραγοί, ἔχουν τήν ψευδαίσθηση ὅτι πρωτοποροῦν»!

Συγκρίνοντας τίς δύο αὐτές κατηγορίες ἀνθρώπων εὔκολα διαπιστώνουμε ὅτι ἡ πρώτη ὑπερέχει κατά πολύ ἀπό τή δεύτερη. Ἐκεῖ ὑπάρχει μιά ὡριμότητα καί γνώση, ἐνῶ στή δεύτερη ὑπάρχει ἄγνοια καί ἐπιπολαιότητα. Ἡ στάση τῶν πρώτων ἀπέναντι στήν Ἐκκλησία εἶναι προσεκτική καί συχνά τήν ὑποστηρίζουν. Ἐνῶ οἱ δεύτεροι διάκεινται δυσμενῶς καί τήν κρίνουν μέ πάθος. Ἄν μποροῦσαν νά τήν ἐξαλείψουν, θά τό ἀποτολμοῦσαν. Γνωρίζουν ὅμως ὅτι ὑπάρχει πλῆθος λαοῦ πού τή σέβεται καί γι' αὐτό τήν ἀντιμετωπίζουν μέ σιωπή καί ἀνοχή.

Οἱ δύο αὐτές κατηγορίες ἀνθρώπων πού ἐπηρεάζουν τό λαό, συχνά ἔρχονται σέ ἀντιπαραθέσεις καί συγκρούσεις. Τό βλέπουμε στά παράθυρα τῆς τηλεόρασης, ὅπου «διαλέγονται» μονολογοῦντες, χωρίς ἐπιχειρήματα καί στοιχειώδη εὐγένεια. Ἐπιμένουν στίς ἀπόψεις τους, γιατί νομίζουν ὅτι μόνο αὐτοί μποροῦν νά λύσουν τά προβλήματα τοῦ χειμαζόμενου λαοῦ. Καί αὐτό δείχνει τήν πνευματική τους ἀνωριμότητα καί ἀποδεικνύει τήν ἔλλειψη ἤθους.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἀποτελεῖ ἐκκλησιολογικὴν στρέβλωσιν ἡ μὴ σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, λόγῳ τῆς μὴ συμμετοχῆς τῶν Παπικῶν.** *Τοῦ* ***κ. Β. Χαραλάμπους,*** *θεολόγου* Σελ. 3
- **Δύο σκέψεις διά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.** *Τοῦ* ***κ. Δημητρίου Κάτσουρα,*** *θεολόγου* Σελ. 4
- **Διαμαρτυρία πολιτῶν τῶν Σερρῶν περὶ τοῦ «συμφώνου συμβίωσης» διὰ ὁμοφύλους** Σελ. 4
- **«Ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις».** *Τοῦ* ***κ. Ἀνδρέου Μπαλάφα,*** *θεολόγου* Σελ. 5

Τό πλαστικόν χρῆμα «ὄχημα» τῶν σκοτεινῶν σχεδίων

Ἡ προγραμματισμένη διάλυση τοῦ τόπου μας, πού ἐπιτελεῖται ὄχι μέ ἐχθρικές ἐνέργειες, ἀλλά μέ κεκαλυμμένους τρόπους, ὥστε νά φανῆ ὡς αὐτοδιάλυση τῆς Χώρας γίνεται σταδιακά, ἀλλά πιά μέ ταχεῖς ρυθμούς, μέ ἀπώτερο σκοπό νά βρεθοῦμε σιδηροδέσμιοι σέ μία παγκοσμιοποιημένη κοινωνία μέ παραλυμένο τό φρόνημα καί τήν πίστη. Στήν ὅλη αὐτή προσπάθεια ἔγκειται καί ἡ ἀπόφαση τῆς κυβερνήσεως νά ἐπιβάλη στὶς ἐπιχειρήσεις καὶ στὸ ἄμεσο μέλλον στὸ σύνολο τῶν πολιτῶν τήν ἀναγκαστική συναλλαγή μέσῳ πιστωτικῶν καί χρεωστικῶν καρτῶν. Μέ αὐτόν τόν τρόπο οἱ τράπεζες ἄμεσα ἐπεμβαίνουν στήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἡ ὕπαρξη τῶν μετρητῶν σημαίνει μεγαλύτερη ἐλευθερία στίς ἐπιλογές τοῦ πολίτη καί ἔτσι τήν συγκέντρωση μεγαλύτερης ἐξουσίας σέ αὐτές καί σέ αὐτούς πού τίς κατέχουν. Τό πρόβλημα τοῦ πλαστικοῦ χρήματος ἔγκειται στήν ὅλη προσπάθεια τῆς Παγκόσμιας Τάξης Πραγμάτων νά δημιουργήση μία παγκόσμια κοινωνία μέ κοινές ἀξίες, θρησκεία, πολιτισμό, γλώσσα, παραδόσεις, πολιτική ζωή καί μέ μία παγκόσμια κυβέρνηση. Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ ὅλη προσπάθεια πρέπει νά εἶναι κοινή. Ὁ ἀγώνας κατά τοῦ θρησκευτικοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι καί ἀγώνας κατά τοῦ πλαστικοῦ χρήματος καί ἀγώνας γιά τήν ὑπεράσπιση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτκῶν στά σχολεῖα. Διότι κύριο χαρακτηριστικό τοῦ κάθε οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἡ σύγχυση, τό ἀνακάτεμα, ὁ συγκρητισμός τῆς Ἀλήθειας μέ τό ψέμα. Εἶναι ἀγώνας τῆς κυριαρχίας τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή, στόν νοῦ καί σέ κάθε ἔκφανση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὅλα θά πρέπει νά περικλείωνται ἀπό τόν Χριστό διαφορετικά θά εἶναι τοῦ Ἀντιχρίστου.

Γ.Κ.Τ.

Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

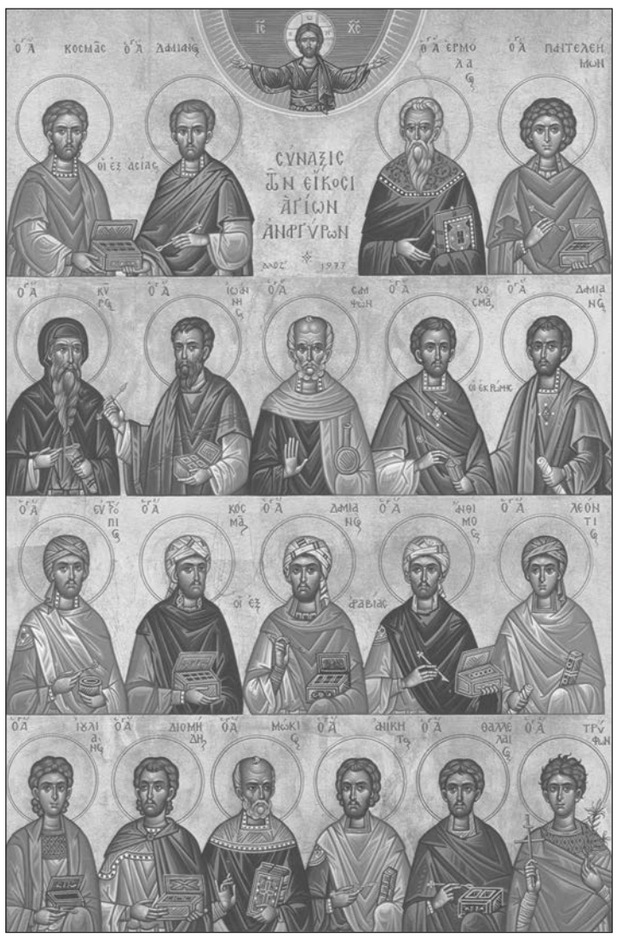

Τήν 17ην Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν Σύναξιν τῶν 20 ἰαματικῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τοῦ Ἱ. Κοινοβίου «Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου», Οἰνουσσῶν Χίου.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Οἱ δύο ἀντίπαλοι κόσμοι

Τοῦ ***Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδη (†)***

Δυσυπόστατος πλάστηκε ὁ ἄνθρωπος, μὲ σῶμα καὶ ψυχή. Κι ὅπως ὑγιαίνει τὸ σῶμα, ὑγιαίνει καὶ ἡ ψυχή. Κι ὅπως ἀρρωσταίνει τὸ σῶμα, ἀρρωσταίνει καὶ ἡ ψυχή. Ὁ ἄνθρωπος - κάθε ἄνθρωπος - κουβαλάει στὴν ὕπαρξή του καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό. Οἱ χριστιανοί, αὐτὸ τὸ κακό, τὸ λένε «προπατορικὸ» ἁμάρτημα,τὸ ὁποῖο ἄλλωστε, ἐξαφανίζεται μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα, ἐνῷ παραμένει μόνο ἡ κλίση καὶ ἡ ροπὴ πρὸς τὸ κακό, ἡ ὁποία τότε μόνο λογίζεται ἁμαρτία, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος κάμει τὰ θελήματά της.

Ὁ ὅσιος Ἡλίας ὁ Πρωτοπρεσβύτερος στὴ Φιλοκαλία, γράφει, ὅτι: «Ἄλλα τὰ σωματικὰ πάθη καὶ ἄλλα τὰ ψυχικά. Ἀλλὰ τὰ κατὰ φύσιν καὶ ἄλλα τὰ παρὰ φύσιν». Αὐτοὶ εἶναι οἱ δυὸ αἰώνιοι ἀντίπαλοι: «Τὰ κατὰ φύσιν πάθη, καὶ τὰ παρὰ φύσιν πάθη». Θ' ἀναρωτιέστε: Ποιὰ ἡ διαφορὰ τῶν δύο; Ἁπλὴ ἡ ἀπάντηση: Διότι τὰ πρῶτα εἶναι ἀκατηγόρητα, ἐνῷ τὰ δεύτερα εἶναι ἔνοχα καὶ ἁμαρτωλά. Καὶ γιατί, πάλι; Διότι τὰ «φυσικὰ»- καθὼς τὸ λέει καὶ ἡ λέξη, ἀνήκουν στὴ φυσιολογικὴ ζωή τοῦ ἀνθρώπου (τροφή, νερό, ὕπνος, ἐργασία, καθαριότητα σώματος κ.ἄ...). Ἐνῷ τὰ «παρὰ φύσιν», ἀποτελοῦν παραβίαση τῆς φύσης καὶ τῆς ἀνθρώπινης φυσιολογίας.

**Γι' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀντίπαλους, γράφει ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος τὰ ἑξῆς:"Συνήδομαι τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον, βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου» (Ρωμ. Ζ΄22-23). Καί: «Ἀποθέσθαι τὸν παλαιὸν

Γεγονότα καὶ σχόλια

Συστράτευσις διὰ τὴν Ἰσλαμοποίησιν τῆς Εὐρώπης!

ΩΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ δοῦμε τὰ πρωτοφανῆ καραβάνια προσφύγων πρὸς τὴν Εὐρώπη, μὲ ἀνοχή, διότι ἡ πλειοψηφία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἀνήκει στοὺς ξεριζωμένους ἐξαιτίας τοῦ «ἱεροῦ πολέμου», ποὺ διεξάγουν τὰ καλόπαιδα – «μαχητὲς τοῦ Ἀλλάχ», γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὸ «Ἰσλαμικὸ Κράτος». Ραγίζει ἡ καρδιά μας, ὅταν βλέπουμε γυναῖκες μὲ πεινασμένα νήπια στὰ χέρια νὰ προσπαθοῦν νὰ πατήσουν σὲ ἀσφαλὲς μέρος. Ὅμως μαζί τους περνᾶνε καὶ ἁρμάδες σταλμένων φανατικῶν μουσουλμάνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν λόγους νὰ μεταναστεύσουν, παρὰ νὰ ἀλώσουν τὴν Εὐρώπη. Τὸ εἶπε ξεκάθαρα ἐπιφανὴς Ἰμάμης: Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Κορυφαῖος μουσουλμάνος ἰμάμης κάλεσε τοὺς μουσουλμάνους μετανάστες νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὴν προσφυγικὴ κρίση, νὰ ἀναμιχθοῦν (ἀναπαραχθοῦν) μὲ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ ἔτσι νὰ κατακτήσουν τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Ὁ σεΐχης Μουχάμαντ Ἀγιὲντ (Sheikh Muhammad Ayed) εἶπε αὐτὰ τὰ ἀπίστευτα πράγματα σὲ κήρυγμά του στὸ τζαμὶ Ἀλ Ἀκσὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὑποστήριξε ὅτι ἡ Εὐρώπη ὑποδέχεται τοὺς πρόσφυγες, ἐπειδὴ χρειάζεται ἐργατικὰ χέρια. Στὴ συνέχεια εἶπε ὅτι ἡ Εὐρώπη ἀντιμετωπίζει δημοκρατικὴ κατάρρευση καὶ προέτρεψε τοὺς μουσουλμάνους νὰ κάνουν παιδιὰ μὲ τοὺς δυτικοὺς μὲ στόχο, «νὰ τοὺς κατακτήσουμε ὑπογείως, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ». Ἀνέφερε ἐπίσης ὅτι ἡ Εὐρώπη εἶναι γερασμένη (σ.σ. ἐξαιτίας τῶν νεοφιλελεύθερων πολιτικῶν τῶν ἐμμονικῶν τρὸλ τοῦ Βερολίνου) καὶ γιὰ αὐτὸ χρειάζεται «ἀνανέωση ἀνθρώπων» (Ἱστολ. Ἑλλήνων νέα)! Ἰδοὺ τὸ τραγικὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης! Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς λυπηθεῖ!

Ὁ Πούτιν ἀναλαμβάνει δρᾶσιν εἰς τὴν Συρίαν!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ, στὸ σύνολό τους, οἱ δυτικοὶ «χριστιανοὶ» ἡγέτες «τρίβουν τὰ χέρια τους» ἀπὸ τὸ δρᾶμα τῶν Χριστιανῶν τῆς μαρτυρικῆς Συρίας, ὁ ἡρωικὸς Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος ἡγέτης τῆς Ρωσίας Β. Πούτιν, δήλωσε ὅτι «ἐξαντλήθηκε ἡ ὑπομονή του» βλέποντας τὴν συνεχιζόμενη γενοκτονία τῶν Χριστιανῶν καὶ πὼς θὰ ἐπέμβει δυναμικὰ νὰ «ὑπερασπιστεῖ καὶ νὰ προστατέψει τοὺς Χριστιανοὺς στὴ Συρία, ποὺ σφάζονται ἀπὸ τοὺς τζιχαντιστές. Ἔτσι συνομίλησε τηλεφωνικὰ μὲ τὸν Ἀσὰντ καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὶς ἀνησυχίες του, γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ γίνονται κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ἐπίσης ἄλλη μία κίνηση ποὺ δείχνει πὼς ἡ Ρωσία τοῦ Πούτιν εἶναι ἕτοιμη νὰ ὑπερασπιστεῖ τὶς χριστιανικὲς ἀξίες, εἶναι πὼς χορήγησε σὲ 50.000 Χριστιανοὺς ὑπηκοότητα. Ὅλα αὐτὰ ταιριάζουν καὶ μὲ μία παλαιότερη ὁμιλία τοῦ Πούτιν στὴν ὁποία εἶχε πεῖ "Μία σημαντικὴ πρόκληση γιὰ τὴ Ρωσία συνδέεται μὲ γεγονότα ποὺ διαδραματίζονται στὸν κόσμο. Εἶναι ὄψεις ποὺ ἐντάσσονται στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἠθική. … Ὁ Βλαντιμὶρ Πούτιν τελικὰ βαρέθηκε τὴ μπλόφα τοῦ Ὀμπάμα στὴ Συρία καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀναλάβει δράση. Ὁ Ρῶσος Πρόεδρος μπαίνει στὴ μάχη ἐνάντια στὸ «Ἰσλαμικὸ Κράτος» (ISIS) μὲ στόχο τὴν προστασία τῶν Χριστιανῶν τῆς Συρίας καὶ τὴν παντελῆ ἐξαφάνισή του» (Ἱστολ. Τροκτικό2)! Τὸ μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ προσευχόμαστε νὰ τὸν εὐλογεῖ ὁ Θεὸς γιὰ νὰ Τὸν δοξάζει καὶ νὰ ἐφαρμόζει τὴν δικαιοσύνη Του στοὺς κατατρεγμένους τῆς γῆς!

Αἱμορραγία εἰκόνων εἰς τὴν μαρτυρικὴν Οὐκρανίαν!

ΤΟ ΔΡΑΜΑ τῆς μαρτυρικῆς Οὐκρανίας δὲν ἔχει τέλος. Ὁ ἐμφύλιος μαίνεται, μὲ τὴν προκλητικὴ ἐνθάρρυνση τῶν αἱρετικῶν δυτικῶν «δυνάμεων» καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Βατικανοῦ, παρ' ὅλα τὰ «κροκοδείλια δάκρυα» τοῦ «ἀλάθητου» γιὰ τὸ αἱματοκύλισμα τῶν Οὐκρανῶν. Τὸ μεγάλο πρόβλημα σὲ αὐτὴ τὴ χώρα δὲν εἶναι ὁ «εὐρωπαϊκὸς» ἢ μὴ «προσανατολισμὸς» τῆς χώρας, ἀλλὰ ἡ ἀκμάζουσα Ὀρθοδοξία στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη! Δὲν εἶναι τυχαῖο ποὺ ὅλοι οἱ μὴ Ὀρθόδοξοι (ἀκόμα καὶ οἱ ψευδορθόδοξοι) εἶναι συνασπισμένοι ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων! Πρὶν λίγες ἡμέρες διαδόθηκε ἡ εἴδηση ὅτι οἱ εἰκόνες αἱμορραγοῦν στὴν Κριμαία, τὴν περιοχὴ ποὺ ἐλέγχουν οἱ Ὀρθόδοξοι! «Στὸ χωριὸ Ὀρλὶν κοντὰ στὴν Σεβαστούπολη σύμφωνα μὲ πληροφορίες παρατηρήθηκε τὸ φαινόμενο δύο εἰκόνων οἱ ὁποῖες αἱμορραγοῦν. Τὶς εἰκόνες ἔδωσε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Σεργίου τοῦ Ραντονέζ, μητέρα νεαροῦ ἄνδρα ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε στὶς ἐχθροπραξίες στὸ Ντονμπάς. Ὅταν ὁ νεαρὸς ἄνδρας σκοτώθηκε μερικὲς σταγόνες αἵματος ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους πάνω στὶς εἰκόνες. Τοὺς τελευταίους τέσσερις μῆνες τὸ φαινόμενο ἔγινε ἐντονότερο καὶ πλέον ἔχει καλύψει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν εἰκόνων. Οἱ ἱερεῖς τῆς περιοχῆς χαρακτήρισαν τὸ γεγονὸς ἀνατριχιαστικὸ καὶ δήλωσαν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ προετοιμαστοῦν γιὰ νέα αἱματοχυσία Ὀρθοδόξων» (Ἱστολ. Ρομφαία)! Δυστυχῶς τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ φαινόμενο εἶναι κατὰ κανόνα θεόθεν προειδοποίηση γιὰ ἐπικείμενη καταστροφή. Ἂς προσευχόμαστε γιὰ τοὺς δοκιμαζόμενους ἀδελφούς μας Οὐκρανούς!

Ἀπίστευτον: Ὁ Πάπας Φραγκίσκος συγκρίνει τὸν ἑαυτόν του μὲ τὸν Χριστόν!

Ο ΘΛΙΒΕΡΟΣ «ἀλάθητος» καταληψίας τοῦ Πατριαρχείου τῆς Δύσεως ἔφτασε σὲ ἀκραῖες κατάντιες. «Μεθυσμένος» ἀπὸ τὴ δόξα, ποὺ τοῦ ἀπονέμει ἡ ἀνθρωπότητα, ἀνέβασε τὸν ἑαυτό του στὴ θέση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν σύγκρινε μὲ Αὐτόν! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μίλησε γιὰ τὴν δημοτικότητά του καὶ ἐξέφρασε, γιὰ πρώτη φορά, μία πεσιμιστικὴ ἄποψη, ἀφοῦ ἔκανε σύγκριση τῆς μεγάλης ἀγάπης ποὺ τοῦ ἔχουν οἱ πιστοὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, μὲ τὴν δημοτικότητα ποὺ ἀπολάμβανε καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος σὲ συνέντευξη ποὺ ἔδωσε στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Πορτογαλίας, Radio Renascenca, ὅταν ρωτήθηκε γιὰ τὴν μεγάλη δημοτικότητα, ποὺ ἀπολαμβάνει ἀπὸ τὸ ποίμνιό του, ἀπάντησε: "Ὁ Ἰησοῦς ἦταν πολὺ δημοφιλὴς καὶ δεῖτε πῶς κατέληξε", ἀναφερόμενος, προφανῶς, στὴν σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ λαοφιλὴς Πάπας Φραγκίσκος μιλᾶ γιὰ τὴν δημοτικότητά του καὶ μάλιστα, μὲ ἀπαισιόδοξο τρόπο, σὲ μία χρονικὴ στιγμὴ ποὺ ἔχει καταρρίψει ρεκὸρ δημοτικότητας σὲ σύγκριση μὲ τοὺς προκατόχους του, ἐνῶ, παράλληλα, τόλμησε νὰ ἀγγίξει θέματα - ταμποὺ γιὰ τὴν συντηρητικὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως εἶναι ὁ γάμος μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, ἡ ἄμβλωση καὶ τὸ διαζύγιο» (Ἱστολ. Ἱερὸ Βῆμα)! Δὲν μᾶς ξενίζουν ἰδιαίτερα τὰ βλάσφημα αὐτὰ λόγια του ἰησουΐτη κ. Φραγκίσκου, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀπὼν ἀπὸ τὴν «καθολικὴ ἐκκλησία» ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια. Τὸν ἐξόρισε ὁ παπισμὸς στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ θέση Του θρόνιασε τὸν πάπα!

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι φατρία!

ΜΙΑ ἀπρόσμενη φωνὴ κατὰ τοῦ ἐπάρατου Οἰκουμενισμοῦ μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὸ «Περιβόλι τῆς Παναγίας»! Ὁ σεβαστὸς καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παύλου Ἁγίου Ὄρους, Γέροντας π. Παρθένιος, εἶπε τὰ ἑξῆς σημαντικά, μὲ ἁπλὴ γλώσσα, γιὰ τὴν δαιμονικὴ αὐτὴ παναίρεση: «Ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι μία φατρία. Ἡ ὁποία, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ποὺ κάνουν αὐτὰ τὰ συνέδρια κ.λπ., εἶναι ἄνθρωποι μορφωμένοι καὶ γνωρίζουνε τὴν ἀλήθεια καὶ γνωρίζουν καὶ τὸ ψεῦδος. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὴν ἀλήθεια δὲν τὴν ὁμολογοῦν. Διότι, ἂν τὴν ὁμολογήσουν πρέπει νὰ μὴν εἶναι Οἰκουμενιστές, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουνε τὴν Ἐκκλησία· τὴν Ὀρθόδοξη Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἔχει σφραγίσει τὰ πάντα. Αὐτοὶ ὅμως ἀποσκιρτήσανε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ κάνανε διάφορες αἱρέσεις. Καὶ δὲν εἶναι μόνο μία αἵρεσις αὐτὴ ἡ παγκοσμιοποίησις, εἶναι παναίρεσις. Δηλαδὴ τὰ ἔχουνε κάνει ὅλα λίμπα! Καὶ πᾶνε νὰ στήσουνε ἕνα θρόνο, μία πίστη ἀπιστίας. Ἕνα ψεῦδος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ. Διότι λέει ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο, Πᾶσα φυτείαν, ὅπου δὲν ἐφύτεψε ὁ Πατήρ μου ὁ οὐράνιος, ἐκριζωθήσεται, ἐκθεμελιωθήσεται, δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ. Κι ὅμως αὐτὸ πᾶνε νὰ κάνουνε. Πᾶν νὰ κάνουνε μία θρησκεία, νὰ εἶναι ὅλοι ἀγαπημένοι καὶ καλή σου μέρα, ἀδελφὲ καὶ ἐξάδελφε, καὶ νὰ πιστεύει ὁ καθένας ὅ,τι πιστεύει. Αὐτὴ εἶναι ἡ παναίρεση. Ἔχει ὅλες τὶς αἱρέσεις» (Ἱστολ. Πατερικὴ Παράδοση)! Εὐλογεῖτε σεβαστέ μας Γέροντα! Περιμένουμε καὶ ἄλλες τέτοιες παρεμβάσεις σας!

Διωγμοὶ χριστιανῶν καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μόνο ἡ Μέση Ἀνατολὴ καὶ ἡ Βόρεια Ἀφρικὴ ἑστίες γενοκτονίας Χριστιανῶν ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ. Μία ἄλλη ἑστία «σιγοβράζει» καὶ εἶναι ἕτοιμη νὰ ἐκραγεῖ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἰνδουιστικὴ Ἰνδία, ἡ ὁποία ἔχει τὴν παραπλανητικὴ ψήμη τῆς ἀνεξίθρησκης χώρας, ὅπου διώκονται μὲ μανία οἱ Χριστιανοί, ἀπὸ τοὺς «ἀνεκτικοὺς» Ἰνδουιστές. Δεῖτε τὴν εἴδηση ὅπως τὴν δημοσιοποίησε ὁ ἀγωνιστὴς θεολόγος κ. Α. Κυριακοῦ: «Ἐδῶ κι ἕνα χρόνο, ἀπὸ τότε ποὺ ἀνέλαβε πρωθυπουργὸς τῶν Ἰνδιῶν ὁ Ναρέντρα Μόντυ, οἱ ἄνθρωποι ποὺ δηλώνουν Χριστιανοὶ στὴν ἀσιατικὴ αὐτὴ χώρα βιώνουν τὸν ἔσχατο κίνδυνο. Συγκεκριμένα στὴν πολυάνθρωπη αὐτὴ χώρα, μὲ τὸν μηδενικὸ σεβασμὸ στὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἔχουμε κατακόρυφη αὔξηση τῶν ἀπειλῶν, τῶν ἀναγκαστικῶν προσηλυτισμῶν καὶ τῶν λοιπῶν καταδιώξεων τῶν Χριστιανῶν μὲ τὴν τοπικὴ ἀστυνομία νὰ σφυρίζει ἀδιάφορα. … Κι ὅλα αὐτὰ τὴν ὥρα ποὺ οἱ Ἰνδουιστὲς μᾶς τὸ παίζουν πολὺ φιλειρηνικοὶ καὶ γιομάτοι συμπάθεια γιὰ τοὺς ἄλλους… Δυστυχῶς δὲν εἶναι μόνοι τους οἱ Μωαμεθανοὶ στὴν ἀπάνθρωπή τους παράνοια καὶ τὸ τυφλό τους μῖσος. Κι ὅμως. Οἱ ἀτέρμονοι, ἄγονοι, ἀναποτελεσματικοὶ καὶ ἀτελέσφοροι Διαθρησκειακοὶ Διάλογοι συνεχίζονται μὲ ἀμείωτη ἔνταση παγκοσμίως, σὲ ξενοδοχεῖα πολυτελείας, μὲ ἑκατέρωθεν φιλοφρονήσεις, προσφωνήσεις, ὑποκλίσεις καὶ χαμόγελα καὶ νομίζουν ὅτι ἔχουν ἀποδείξει, πέραν πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ὄντως ἔφεραν εἰρήνη καὶ καταλλαγὴ μεταξὺ τῶν θρησκειῶν!!!». Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μὲ τὸν κ. Α. Κυριακοῦ!

Ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἀγάλματος τοῦ Σατανᾶ!

Ο «ΘΕΟΣ» τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, ὁ μιαρὸς Σατανᾶς, στήνει σωρηδὸν ἀγάλματα καὶ λατρεύεται σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα στὴν «χριστιανικὴ» Ἀμερική! Ἕνα τέτοιο ἄγαλμα στήθηκε στὸ Ντιτρόϊτ τῶν Η.Π.Α. καὶ ἔγιναν πρὶν λίγο καιρὸ τὰ ἀποκαλυπτήριά του, μὲ τὴν παρουσία πλήθους πιστῶν του! «Σατανιστικὴ ὀργάνωση ἔκανε τὰ ἀποκαλυπτήρια μπρούτζινου ἀγάλματος τοῦ Σατανᾶ στὸ Ντιτρόϊτ. Σύμφωνα μὲ τὸ πρακτορεῖο Reuters, ἡ ὀργάνωση κράτησε κρυφὴ τὴν ἐκδήλωση μέχρι τὴν τελευταία στιγμή, προκειμένου νὰ ἀποφευχθοῦν διαδηλώσεις χριστιανῶν καὶ ἄλλων ὁμάδων ποὺ ἐναντιώνονται στὸν σατανισμό. "Τὸ τελευταῖο πρᾶγμα ποὺ χρειαζόμαστε στὸ Ντιτρόϊτ εἶναι ἕνα πάρτι καλωσορίσματος τοῦ κακοῦ", δήλωσε ὁ πάστορας Dave Bullock ἀπὸ ἐκκλησία τοῦ Μίσιγκαν. Ὅπως μεταδίδουν τὰ διεθνῆ μέσα, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος ἔγιναν σὲ ἐργοστάσιο κοντὰ στὸν ποταμὸ τοῦ Ντιτρόϊτ στὶς 11.30 τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου καὶ στὸ σημεῖο κατέφτασαν ἑκατοντάδες ἄτομα ποὺ ἤθελαν νὰ φωτογραφηθοῦν μαζί του. Στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ ἀναφέρουμε πὼς στὸ παρελθὸν ἡ ὀργάνωση ἐπιθυμοῦσε τὴν τοποθέτηση τοῦ ἀγάλματος δίπλα σὲ μνημεῖο τῶν 10 ἐντολῶν στὴν Ὀκλαχόμα» (Ἱστολ.huffingtonpost.)! Μὲ πραγματικὴ ἀνατριχίλα, προβλέπουμε τὸ ἄμεσο μέλλον τῆς ἀνθρωπότητας νὰ ἀνήκει στὸν ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνο! Ἡ ἀποστασία τῶν ἐσχάτων ἔφτασε. Ἀδελφοὶ ἑτοιμαστεῖτε!

Οἰκουμενιστικῶν ἀσχημιῶν συνέχεια εἰς τὴν Γερμανίαν!

Η ΝΕΟΕΠΟΧΙΤΙΚΟΥ τύπου νεωστὶ καθιερωθεῖσα «Ἑορτὴ τοῦ Περιβάλλοντος», ἑορτάστηκε μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα στὸ Φανάρι τὴν 1η Σεπτεμβρίου. Τὴν υἱοθέτησαν δὲ καὶ οἱ αἱρετικοὶ παπικοί. Εἶναι γνωστὴ ἡ περιβόητη ἐγκύκλιος τοῦ «ἀλάθητου» γιὰ τὴ σημασία τῆς ἑορτῆς! Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Γερμανίας, γνωστὴ γιὰ τὰ οἰκουμενιστικά της «τολμηρὰ ἀνοίγματα», διοργάνωσε εἰδικὴ τελετὴ γιὰ τὸ περιβάλλον, μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ συμπροσευχὴ αἱρετικῶν! «Στὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμέρας ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Γερμανίας τέλεσε στὶς 13 Σεπτεμβρίου 2015 τὴν ἀκολουθία τοῦ ἁγιασμοῦ στὴν ὄμορφη, γραφικότατη καὶ τουριστικὴ λίμνη τῆς Βαυαρίας, τὴν Τέγκερνσεε. Ἡ βαυαρικὴ κυβέρνηση ναύλωσε πλοιάριο στὸ ὁποῖο ἐπέβησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν πέριξ τῆς λίμνης ἐκκλησιῶν καὶ ἐνοριῶν. Ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας, ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸν Ἀρχιερατικὸ Ἐπίτροπο Βαυαρίας, Πρωτοπρεσβύτερο Ἀπόστολο Μαλαμούση, τὸν Διάκονο π. Γεώργιο Σιῶμο κτλ.. Τὸ πλοιάριο προσάραξε σὲ τέσσερις μικρὲς προβλῆτες τῆς λίμνης, ὅπου οἱ πιστοὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν μὲ ψαλμούς, ὕμνους, ἁγιογραφικὰ ἀναγνώσματα καὶ σύντομα κηρύγματα ἀναφέρθηκαν στὴ δημιουργία, ὡς δῶρο Θεοῦ καὶ στὴν ἀνάγκη διαφύλαξή της» (Ἱστολ. Ρομφαία)! Τὸ μόνο ποὺ θὰ λέγαμε γιὰ τὴν περίσταση εἶναι ὅτι ἡ ἀνίερη συμπροσευχὴ τους μόνο καταστροφὴ θὰ προκαλέσει στὸ περιβάλλον!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ

Στὶς 16 Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου. Ὁ ἅγιος Λογγῖνος ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία, ὑπηρετοῦσε δέ ὡς ἑκατόνταρχος στὴν Ἰουδαία, ὑπό τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ παραβρέθηκε στὰ σωτήρια πάθη τοῦ Κυρίου, ὅπου μαζί μέ τούς στρατιῶτες του εἶχε ἀναλάβει τὴν φύλαξη τοῦ σφραγισθέντος τάφου. Ἔτσι ἦταν αὐτόπτης μάρτυρας σέ ὅλα τά κοσμοσωτήρια γεγονότα πού ἔγιναν πρίν καί μετά τὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Μετά τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ ἀρνήθηκε νά δωροκηθῆ ἀπό τούς Ἰουδαίους ἐγκατέλειψε τό ἀξίωμά του καί ἔφυγε μέ δύο στρατιῶτες του γιά τὴν Καππαδοκία, ὅπου κήρυττε τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Γιά τόν λόγο αὐτό οἱ ἑβραῖοι δωροδόκησαν τόν Πιλάτο, γιά νά στείλη στρατιωτικό ἀπόσπασμα νά τούς θανατώσουν. Φθάνοντας οἱ στρατιῶτες στὴν Καππαδοκία κατά θεία πρόνοια συναντοῦν τόν ἅγιο Λογγῖνο καί φιλοξενοῦνται ἀπό αὐτόν χωρίς νά γνωρίζωνται μεταξύ τους. Ὅταν τοῦ ἀποκάλυψαν τόν σκοπό τους ὁ ἅγιος Λογγῖνος χωρίς νά φανερωθῆ συνέχισε νά τούς περιποιῆται μέ πολύ ἀγάπη καί ὅταν ἦταν νά ἀναχωρήσουν τούς ἀποκαλύφθηκε. Οἱ στρατιῶτες ὅμως ἄν καί λυπήθηκαν, μέ τίς προτροπές τοῦ ἁγίου Λογγίνου τόν ἀποκεφάλισαν μαζί μέ τούς δύο στρατιῶτες. Ἡ τίμια κάρα του στάλθηκε στόν Πιλάτο, γιά νά ἐπιβεβαιωθῆ ἡ ἐκτέλεση τῆς διαταγῆς. Οἱ ἰουδαῖοι τήν παράχωσαν μέσα σέ κοπριά ἀλλά μετά ἀπό πολλά χρόνια ἀποκαλύφθηκε μέ θεία ὀπτασία σέ μία γυναίκα ἀπό τήν Καππαδοκία, ἡ ὁποία τὴν πῆρε στὴν πατρίδα της καί τὴν ἀποθησαύρισε σέ ἐκκλησία πού ἔκτισε στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Λογγίνου καί ἔτσι ἀπό τότε εἶναι πηγή πολλῶν θαυμάτων.

Μνήμη Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰωάννου Ἀλεξίου

Τοῦ ***κ. Γ. Δ. Κούβελα****, θεολόγου*

Δεκαπέντε χρόνια συμπληρώνονται στὶς 17 Ὀκτωβρίου ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν αἰωνιότητα ὁ μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης, διακεκριμένος συγγραφέας καὶ μαχητὴς τοῦ πνεύματος π. Ἰωάννης Γ. Ἀλεξίου, μέλος τῆς Ἀδελφότητος «Ζωή». 15 χρόνια χωρὶς τὴν πολύτιμη πνευματική του παρουσία, χωρὶς τὸν γλυκὸ χριστιανικό του λόγο, ποὺ οἰκοδομοῦσε καὶ ἀναπτέρωνε τὴν ψυχή μας.

Ὑπῆρξε πολυγραφότατος συγγραφέας. Ἔγραψε γύρω στὰ 45 βιβλία, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀριθμοῦν ἀρκετὲς ἐκδόσεις, ἐνῶ ἄλλα ἔχουν ἐξαντληθεῖ ἀπὸ καιρὸ καὶ περιμένουν τὴν ἐπανέκδοσή τους. Ἦταν συνεργάτης πολλῶν περιοδικῶν τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς ἐπαρχίας (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ «Σύνδεσμος» Καλαμάτας), ὅπου δημοσίευσε πλῆθος ἐργασιῶν του, κυρίως ἀπὸ τὸ Βυζάντιο καὶ τὴν Τουρκοκρατία ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἰδιαίτερη προτίμησή του οἱ μεγάλες μορφὲς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας.

Τὰ κείμενά του ἦταν ἱστορικὲς βιογραφίες, χρονογραφήματα, δοκίμια, ἄρθρα, μελετήματα. Τακτικὸς συνεργάτης τῶν «Ἀκτίνων» ἔγραφε παλαιότερα μὲ τὰ ψευδώνυμα Ἀ. Ἐρμωνικὸς καὶ Ἰ. Ἐρμωνικός. Ἀξιόλογη ὑπῆρξε ἡ προσφορά του στὴν τηλεόραση (ΥΕΝΕΔ) καὶ τὸ ραδιόφωνο (ΕΡΤ, Πειραϊκὴ Ἐκκλησία) μὲ δικές του ἐκπομπές, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον πλῆθος ἀκροατῶν.

Ὁ ἀείμνηστος π. Ἰωάννης ἀσχολήθηκε ἰδιαιτέρως μὲ τοὺς νέους. Ὑπῆρξε ὁ μεγάλος φίλος τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων. Μὲ νεανικὸ ἐνθουσιασμὸ ἐργάσθηκε στὴν ἀρχὴ ὡς κατηχητὴς καὶ ὁμαδάρχης καὶ ἀργότερα ἀνάμεσα στοὺς φοιτητὲς τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως. Μάλιστα, εἶχε ἐκλεγεῖ καὶ Γραμματέας στὸ πρῶτο Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΧΦΕ.

Κάθε καλοκαίρι ἐπισκεπτόταν τὶς κατασκηνώσεις τῶν ΧΜΟ καὶ τῆς ΣΦΕ στὸν Παρνασσό, τὴν Βραώνα, τὸν Ταΰγετο καὶ ἄλλες περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος. Τελοῦσε τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες καὶ τὰ Μυστήρια. Μεγάλη ἦταν ἡ εὐχαρίστησή του νὰ τελεῖ ὑπαίθρια θεία Λειτουργία κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα καὶ τὰ ἔλατα. Μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ καλωσύνη πλησίαζε τὰ παιδιά. Ἄκουγε μὲ ὑπομονὴ νὰ τοῦ ἐκφράζουν τοὺς προβληματισμοὺς καὶ τὶς ἀνησυχίες τους. Συζητοῦσε μαζί τους τὶς ἀπο-

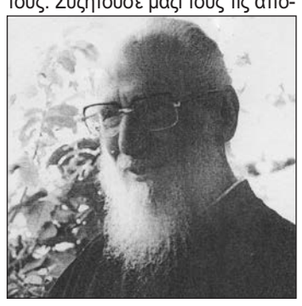

ρίες καὶ τὰ ἐρωτηματικά ποὺ εἶχαν καὶ τὰ στήριζε στὶς δύσκολες ὧρες τῆς ἐφηβείας. Ἦταν ἕνας ἀναντικατάστατος πνευματικὸς πατέρας καὶ ὁδηγός.

Πολλὰ πνευματικά του παιδιὰ ἀναδείχτηκαν σὲ ὑψηλὲς θέσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας, ὅπως ἱεράρχες, πολιτικοί, καθηγητὲς πανεπιστημίου κ.λπ.). Εἶχε, ἀκόμη, ἐπισκεφθῆ πολλὰ σχολεῖα, Δημοτικά, Γυμνάσια, Λύκεια, ἰδίως τῆς ἐπαρχίας, ὅπου μιλοῦσε πρὸς τοὺς μαθητὲς καὶ τοὺς ἐκπαιδευτικούς. Σημαντικὸ ἦταν καὶ τὸ ἔργο του στὰ στρατευμένα νιάτα τῆς Πατρίδας μας. Ἄλλωστε ὑπῆρξε καὶ διευθυντὴς τῆς θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἀεροπορίας.

Ἂν καὶ πρωτευουσιάνος (γεννήθηκε στὸν Πειραιὰ καὶ ἔζησε στὴν Ἀθήνα), ἀγαποῦσε τὴν ἑλληνικὴ ἐπαρχία καὶ τοὺς ἀνθρώπους της. Ὅταν μάθαινε ὅτι κάποιο πνευματικό του παιδὶ ἐρχόταν στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὴν ἐπαρχία ἢ τὸ ἐξωτερικό, τηλεφωνοῦσε νὰ συναντηθοῦν. Ἀρκετὲς φορὲς ὀργάνωνε περίπατο σὲ ὄμορφες περιοχὲς τῆς Ἀττικῆς, ἐπιστρατεύοντας γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ κάποιο ἄλλο πνευματικό του παιδί, ποὺ διέθετε αὐτοκίνητο. Στὸ τέλος τοῦ περιπάτου, ἔπεπτα ἀπὸ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα πνευματικὴ συζήτηση, ἡ συντροφιὰ κατέληγε σὲ κάποιο ἐξοχικὸ ἐστιατόριο, ὅπου ὁ π. Ἰωάννης παρέθετε γεῦμα.

Χαιρόταν γιὰ κάθε χριστιανικὴ ἢ ἄλλη πνευματικὴ προσπάθεια ποὺ γινόταν στὴν περιφέρεια. Καὶ τὴ στήριζε μὲ τὰ δημοσιεύματα καὶ τὴ συμβουλή του. Ἔστελνε συνεργασία σὲ ἀρκετὰ χριστιανικὰ περιοδικὰ τῆς ἐπαρχίας. Συχνά, μόλις ἔπαιρνε τὸν «Σύνδεσμο» (ἦταν τακτικὸς καὶ πολύτιμος συνεργάτης) μοῦ τηλεφωνοῦσε, γιὰ νὰ ἐκφράσει τὴ χαρά του γιὰ τὰ κείμενα, ποὺ τοῦ εἶχαν ἀρέσει, ἢ νὰ κάνει ὁρισμένες ὑποδείξεις καὶ παρατηρήσεις γιὰ λανθασμένες ἐπιλογές. Πάντοτε ὅμως μὲ τὴν εὐγένεια, ποὺ τὸν διέκρινε.

Στὰ πενήντα χρόνια τῆς ἱερατικῆς του δι

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

ΠΕΘ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἅπαντας τοὺς Ἱεράρχας

διὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, στὸ ζήτημα τῶν ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ποὺ ἀνακίνησε ἡ νέα Ἀναπληρώτρια Ὑπουργὸς Παιδείας, κ. Σία Ἀναγνωστοπούλου, μετὰ τὶς ἄμεσες, γενικευμένες καὶ ἔντονες ἀντιδράσεις τοῦ Μακαριωτάτου, πολλῶν Ἱεραρχῶν, πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν, τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων καὶ πλήθους κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀναγκάστηκε νὰ ἀναδιπλωθεῖ καὶ οὐσιαστικὰ νὰ ἀποδεχθεῖ ὅτι τὸ ζήτημα αὐτό, ἔχει λυθεῖ ὁριστικὰ μὲ τελεσίδικες ἀποφάσεις τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ποὺ δεσμεύουν τὴ διοίκηση καὶ ἑπομένως τὴν ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Ὅμως, στὴν προσπάθεια νὰ ἱκανοποιηθοῦν α) πολιτικὰ σχέδια ποὺ προέρχονται ἀπὸ κέντρα ἀποφάσεων, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδας καὶ β) μόνιμες, μύχιες ἐπιθυμίες ποὺ προκύπτουν ἀπὸ ἰδεολογικὲς ἐμμονὲς ὁρισμένων, τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας φαίνεται νὰ προσανατολίζεται, συνεπικουρούμενο ἀπὸ μερίδα τῶν ΜΜΕ καὶ ἀπὸ ἐλάχιστα - τὰ γνωστὰ - ἄγνωστα- πρόσωπα τοῦ θεολογικοῦ χώρου, στὸ νὰ ἐπιχειρήσει ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρα καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μὲ βάση τὰ πιλοτικὰ Προγράμματα Σπουδῶν (Δημοτικοῦ–Γυμνασίου) τοῦ 2011, πού, ὡς γνωστό, ἀναστάτωσαν τὴν ἑλληνική κοινωνία, ἀποδοκιμάστηκαν πανταχόθεν καὶ πάγωσαν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸ 2013.

Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι, οἱ θέσεις τῆς ΠΕΘ, μετὰ ἀπὸ (4) ἐτῶν ἀγῶνες, ἐπιστημονικὰ συνέδρια καὶ ἡμερίδες καὶ ἄπειρες δημοσιεύσεις εἶναι σαφεῖς καὶ ξεκάθαρες:

1. Τὸ νέο **πολυθρησκειακὸ Πιλοτικὸ Πρόγραμμα,** μὲ τὸν **ἀντιχριστιανικό** του χαρακτῆρα καὶ τὸ **ἀντιεπιστημονικὸ** καὶ ἀντιπαιδαγωγικό του περιεχόμενο, στοχεύει ἀποδεδειγμένα στὴ διάβρωση καὶ ἀλλοίωση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τῆς νεότητας. Δὲν εἶναι τυχαῖο -καὶ τὸ ἀντιλαμβάνεστε- ὅτι τὸ παραπάνω Πρόγραμμα τῶν Θεολόγων τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου (ΠΙ), ποὺ μετεξελίχτηκε σὲ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ), τὸ ὑποστηρίζουν καὶ εἶναι ἕτοιμοι νὰ τὸ ἐφαρμόσουν καὶ νὰ τὸ ἐπιβάλουν ὁρισμένοι πολιτικοί, μὲ τὴ στήριξη κομματικῶν μηχανισμῶν, ΜΜΕ, μελῶν τοῦ ΔΣ τῆς ΟΛΜΕ καὶ ἄλλων ἐχθρικῶς διακειμένων πρὸς στὴν χριστιανικὴ πίστη καὶ τὴν Ἐκκλησία.

2. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τόνισε καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, λειτουργεῖ **μὲ βάση τὸ Σύνταγμα, τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὶς συνταγματικὰ νόμιμες διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ της χάρτη.** Θεωροῦμε ὅτι ἐν ὄψει τῶν τελευταίων γεγονότων καὶ τῶν προθέσεων, ὅπως ἐκφράζονται, εἶναι ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπιμείνει ἀφενὸς στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Καταστατικοῦ της χάρτη, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετὰ τῆς Πολιτείας, προκειμένου περὶ θεμάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος ὡς τὰ τῆς Χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ νεότητος» καὶ ἀφετέρου στὴν ἐνεργοποίηση τῶν νομοκανονικῶν διατάξεων ποὺ ἀφοροῦν στὸ ἔργον τῆς ἁρμόδιας Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς «ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγωγῆς τῆς νεότητος», ποὺ εἶναι «ἡ εἰσήγησις περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν βιβλίων τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν».

3. Πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι τὸ ΙΕΠ, ὡς συντονιστικὸς φορέας τῆς συγγραφῆς αὐτῶν τῶν πολυθρησκειακῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ καθὼς καὶ οἱ δύο Ἐπιτροπὲς ποὺ συστάθηκαν τὸ 2010 καὶ 2014 γιὰ τὴ σύνταξή τους, **ἐνήργησαν μονομερῶς, αὐθαίρετα καὶ αὐταρχικὰ** καθώς, οὔτε συνεργάστηκαν, οὔτε διαλέχθηκαν μὲ τὴν Ἐκκλησία, τοὺς Θεολόγους καὶ τὶς Θεολογικὲς Σχολές, ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ δημοκρατικό, πολιτικοκοινωνικό, καὶ πολιτειακὸ πλαίσιο τῆς ἐποχῆς μας. Οἱ ἄμεσα παραπάνω ἐνδιαφερόμενοι φορεῖς πληροφορήθηκαν τὸ περιεχόμενο τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο ΦΕΚ, ὅταν δηλαδὴ δὲν μποροῦσαν πλέον νὰ πράξουν ἀπολύτως τίποτα.

4. Ἡ ΠΕΘ δὲν εἶναι ἀντίθετη μὲ τὴ διδασκαλία τῶν θρησκειῶν στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο σὲ ἡλικιακὸ καὶ πνευματικὸ στάδιο, ποὺ μπορεῖ αὐτὲς νὰ γίνουν κατανοητὲς ἀπὸ τοὺς μαθητές, χωρὶς τὸν κίνδυνο τῆς σύγχυσης. Ὡστόσο, ὑποστηρίζει ὅτι θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει ξεκάθαρη διάκριση ἀνάμεσα στὴ βιωματικὴ διδασκαλία τῆς χριστιανικῆς πίστης ἀπὸ τὴν μία καὶ στὴν πληροφόρηση τῶν μαθητῶν, γενικά, γιὰ τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο καὶ τὴν ἱστορία τῶν θρησκειῶν ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἀπαραίτητη καὶ ἀπαραβίαστη προϋπόθεση ἐπίσης γιὰ τὴ διδασκαλία τῶν θρησκειῶν θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἡ **μεθοδικὴ ἐξέταση καὶ ἔρευνα κάθε θρησκείας ξεχωριστὰ καὶ ὄχι ὅλων μαζὶ στὴν κάθε ὥρα διδασκαλίας, μὲ τὴ μορφὴ τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ,** ἀπὸ τὴ χοάνη τοῦ ὁποίου, ὅπως στοχεύουν αὐτὰ τὰ Προγράμματα, κάθε μαθητὴς ἐπιλέγει τὶς θρησκευτικὲς ἀλήθειες ποὺ τὸν ἐκφράζουν, γιὰ νὰ δημιουργήσει τὴ δική του ἀτομικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸν Θεό.

5. Εἰδικότερα ὡς πρὸς τὸ τελευταῖο, εἶναι **ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ** ἡ δήλωση τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ πολυθρησκειακοῦ μοντέλου ὡς πρὸς τὴ διαφύλαξη τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρα τοῦ μαθήματος μὲ ἐπιχειρήματα ποσοτικά! Διαβάζουμε γιὰ ποσόστωση (70% καὶ 30%) ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν προτεραιότητα τῆς Ὀρθοδοξης πίστης ἔναντι τῶν θρησκευμάτων ποὺ συμπεριλαμβάνονται στὴ διδακτέα ὕλη. Τὴ θεωροῦμε σκόπιμα παραπλανητική, ἐφόσον εἶναι προφανὲς ὅτι **δὲν εἶναι ζήτημα ποσοτικὸ ἀλλὰ ποιοτικό.** Στὴ ἀντιεπιστημονικὴ καὶ ἀντιθεολογικὴ μείξη τῶν θρησκειῶν μὲ τὸν Χριστιανισμὸ καὶ στὴ διδασκαλία τους μὲ τρόπο ποὺ νὰ καταλύονται οἱ ταυτότητες, οἱ ἰδιαιτερότητες καὶ οἱ διαφορές τους καὶ νὰ συγχέονται οἱ ἀλήθειές τους ἐντοπίζονται τὰ προβλήματα τῶν πολυθρησκειακῶν Προγραμμάτων. Ὅταν, γιὰ παράδειγμα, ἡ "ἁγιότητα" ἀναφέρεται σὲ αὐτὰ -κάκιστα καὶ λανθασμένα- ὡς ἔννοια ποὺ ἀφορᾶ καὶ τὶς θρησκεῖες, ἀκόμη καὶ ἂν ἡ ἀναφορὰ σὲ Ὀρθόδοξους ἁγίους εἶναι ἐκτενέστερη, ἡ ἐξίσωση τῶν ἁγίων μας μὲ τὰ ἱερὰ πρόσωπα τῶν θρησκειῶν, σχετικοποιεῖ τὴν ὅποια ποσοτικὴ μέτρηση. Εἶναι καὶ ἐπιστημολογικὰ ἀφελὲς νὰ ἁπλοποιοῦνται τέτοιες ἔννοιες, ποὺ ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὸ περιεχόμενο σὲ διαφορετικὰ θρησκευτικὰ συστήματα. Ἐξάλλου δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι οὐδέποτε διαχρονικὰ ἡ ὀρθόδοξη παράδοση ὑιοθέτησε ἢ ἐνέκρινε πολυθρησκειακὴ ἢ πολυομολογιακὴ διδασκαλία γιὰ τὰ ἐνήλικα ἢ τὰ ἀνήλικα μέλη της.

Τὸ μοντέλο ποὺ υἱοθετοῦν στὰ Προγράμματα αὐτά, ἔχει ἤδη δεχτεῖ δριμύτατη κριτική, ὅπου ἐφαρμόστηκε, στὴ δὲ ἀξιολόγηση τῆς ἐφαρμογῆς του στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο (2010) γίνεται λόγος γιὰ "σύγχυση" καὶ γιὰ "θολὸ τοπίο", ὅπως καταγράφτηκε χαρακτηριστικὰ ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ἐκπαιδευτικοὺς καὶ τοὺς μαθητές.

Μὲ βάση τὰ παραπάνω, ἀταλάντευτα αἰτήματα τῆς ΠΕΘ εἶναι τὰ παρακάτω:

1. Ὡς βάση τοῦ διαλόγου γιὰ τὴν ἀναμόρφωση τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ποὺ ἀναφέρει ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, νὰ ἀποτελέσει τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν καὶ τὰ βιβλία τοῦ 2003-2006 καὶ ὄχι τὰ ἀπαράδεκτα πολυθρησκειακὰ Προγράμματα τοῦ ΙΕΠ (2011 καὶ 2015), ποὺ **ἐπιχειροῦν νὰ εἰσάγουν ἕνα θρησκευτικὸ συγκρητισμό, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν προώθηση τῆς ἀτομικῆς θρησκείας** μὲ στοιχεῖα ἀπὸ διαφορετικὲς θρησκευτικὲς παραδόσεις ἀναμεμιγμένα μὲ τρόπο γνωσιολογικὰ ἀφελῆ καὶ θεολογικὰ ἀπαράδεκτο. Ἡ ἀναμόρφωση τοῦ περιεχομένου τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν νὰ ἔχει κύριο ἄξονα τὴ ζῶσα ἐκκλησιαστικὴ ὀρθόδοξη παράδοση, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὴν πίστη τῶν ἐλλήνων μαθητῶν, τῶν ὁποίων τὴ θρησκευτικὴ συνείδηση καλεῖται, μὲ βάση τὸ Σύνταγμα, τὸ σχολεῖο νὰ ἀναπτύξει.

2. Ἡ σύνταξη τῶν Ἀναλυτικῶν Προγραμμάτων α) νὰ γίνει ὑποχρεωτικὰ μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν εἰδικῶν τῆς Παιδαγωγικῆς καὶ τῆς Διδακτικῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν (μελῶν ΔΕΠ καὶ μάχιμων ἐκπαιδευτικῶν ποὺ ἔχουν σχετικὲς σπουδὲς καὶ διδακτικὴ ἐμπειρία), οἱ ὁποῖοι, ἐπιστημονικά, ἀποτελοῦν τοὺς ἀληθινοὺς ἐμπειρογνώμονες γιὰ τὴ σύνταξη Προγραμμάτων γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ β) νὰ γίνει ἐπιστημονικὴ πιλοτικὴ ἐφαρμογὴ καὶ ἀντικειμενικὴ ἀξιολόγηση τῶν Ἀναλυτικῶν Προγραμμάτων, πρὶν τὴ γενίκευση τῆς ἐφαρμογῆς τους.

3. Νὰ ὑπάρχει διαρκὴς καὶ γόνιμος διάλογος σὲ ὅλη τὴ διαδικασία τῆς ἀναμόρφωσης μὲ τοὺς ἄμεσα ἐνδιαφερόμενους φορεῖς: τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ θεολογικὸ κόσμο, χωρὶς ἐπιλεκτικὲς διακρίσεις. Ἡ ΠΕΘ εἶναι ὑπὲρ τοῦ διαλόγου, θὰ ἀντιταχθεῖ ὅμως μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις στὴν προσπάθεια τῶν ὁποιων φανερῶν ἢ κρυφῶν παραγόντων ἢ φορέων νὰ ἐπιβάλουν μονομερῶς ξενόφερτα καὶ ἀλλοπρόσαλλα μοντέλα θρησκευτικῆς ἀγωγῆς στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο ποὺ δὲν λαμβάνουν ὑπόψη τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν Καταστατικὸ χάρτη τῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὸ καθῆκον τῆς πολιτείας νὰ προσφέρει καθαρὴ χριστιανικὴ ἀγωγὴ στὴν ἑλληνικὴ νεολαία.

Μὲ τὸν δέοντα σεβασμὸν
Ἀσπαζόμεθα τὴν δεξιάν Σας

Γιὰ τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ
Ὁ Πρόεδρος
Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας
Δρ Θεολογίας
Ὁ Γενικὸς Γραμματέας
Παναγιώτης Ἰσαγκάρης
ΜΑ Θεολογίας

Ὑποσημείωση:

Ὑπόμνημα μὲ λεπτομερεῖς ἐπεξηγήσεις γιὰ ὅλες τὶς παραπάνω θέσεις καὶ ἀναφορές μας θὰ ἀποσταλεῖ σύντομα στὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο καὶ σὲ ἅπαντες τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μὴ κρίνετε

Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

«Διὸ ἀναπολόγητος εἶ, ὦ ἄνθρωπε, πᾶς ὁ κρίνων· ἐν ᾧ γὰρ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις» (Ρωμ. Β΄, 1). Δηλαδή.

Γι' αὐτὸ εἶσαι ἀναπολότητος, ἄνθρωπε, σὺ ποὺ κρίνεις, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶσαι. Διότι μὲ τὸ νὰ κατακρίνῃς τὸν ἄλλον καταδικάζεις τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτόν σου.

Ὁ Ὅσιος Ἡσαΐας ἔλεγε: «ὁ καλύτερος τρόπος νὰ ἀναπαύσῃς τὴν συνείδησή σου εἶναι νὰ μὴ κατακρίνῃς τὸν πλησίον καὶ νὰ ταπεινώνῃς τὸν ἑαυτόν σου».

Ὅταν τὸν ρώτησαν τί εἶναι καταλαλιὰ εἶπε: «Τὸ νὰ μὴ γνωρίζῃς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ νὰ φθονῆς τὸν πλησίον σου». Ὅταν δὲ ὁ Ἀββᾶς Παφνούτιος ρώτησε τὸν Ὅσιο Μακάριο γι' αὐτὸ τὸ θέμα, εἶπε: «Μὴ κάμῃς κακὸ σὲ κανένα καὶ μὴ κατακρίνῃς κανένα. Αὐτὰ νὰ τηρῆς καὶ σώζεσαι».

* * *

Κάποτε κοντὰ σὲ κάποιον Γέροντα ζοῦσε ἕνας μοναχός, ὁ ὁποῖος ἦταν φοβερὰ ἀμελὴς στὰ μοναχικά του καθήκοντα. Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὸ τέλος τῆς ζωῆς του μαζεύτηκαν κοντά του ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ ἀδελφοί, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν. Εἶδαν ὅμως μὲ ἔκπληξη ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς ἦταν εὐχάριστος καὶ χαρούμενος.

Τότε ὁ Γέροντας τὸν ρώτησε: «Ἀδελφέ, ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ἐσὺ δὲν ἔκανες καὶ τόσο σπουδαῖο ἀγώνα γιὰ τὴν μοναχική σου ἄσκηση».

Ὁ μοναχὸς ἀπάντησε: «Πραγματικά, πάτερ μου, ἀλήθεια εἶναι αὐτά, ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινα μοναχός, γνωρίζω πὼς δὲν ἔκρινα ἄνθρωπο, οὔτε κράτησα μνησικακία σὲ κανένα. Καὶ ἂν ἔτυχε νὰ διαφωνήσω μὲ κάποιον, τὴν ἴδια ὥρα συμφιλιωνόμουν μαζί του. Σκέπτομαι λοιπὸν νὰ πῶ στὸν Θεό: «Κύριε, ἐσὺ εἶπες "μὴ κρίνετε, καὶ οὐ μὴ κριθῆτε" (Λουκ. 6, 37) καὶ "ἄφετε, καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν" (Ματθ. 6, 14)».

Ὁ Γέροντας τοῦ λέει: «Ἡ εἰρήνη ἂς εἶναι μαζί σου, παιδί μου, γιατὶ καὶ χωρὶς κόπο σώθηκες, ἐπειδὴ ἀπέφυγες τὴν κατάκριση».

* * *

Γι' αὐτὸ συμβουλεύει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἔνοχος γιὰ μύρια κακά, δὲν πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρὸς δικαστὴς τῶν ἁμαρτημάτων τῶν ἄλλων καὶ προπάντων ὅταν αὐτὰ εἶναι μικρά. Μ' αὐτὸ δὲν καταργεῖ τὸν ἔλεγχο, οὔτε τὴ διόρθωση, ἀλλ' ἀπαγορεύει τὸ νὰ ἀδιαφορῇ κανεὶς γιὰ τὰ δικά του καὶ νὰ διαλαλῇ τὰ ξένα παραπτώματα. Καθ' ὅσον αὐτὸ προξενοῦσε πολὺ μεγάλη κακία, ἀφοῦ εἰσήγαγε διπλῆ πονηρία. Γιατί αὐτὸς ποὺ φροντίζει ν' ἀδιαφορῇ γιὰ τὰ δικά του, ἂν καὶ εἶναι μεγάλα, νὰ κρίνῃ δὲ τῶν ἄλλων μὲ αὐστηρότητα, ἂν καὶ εἶναι μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, βλάπτεται κατὰ διπλὸ τρόπο. Καὶ μὲ τὸ ὅτι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ δικά του καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐπιδεικνύει τὴν ἔχθρα καὶ τὴν ἀποστροφή του πρὸς ὅλους γενικῶς καὶ ρυπαίνεται καθημερινὰ μὲ τὴν χείριστη ὠμότητα καὶ ἀντιπαθητικότητα».

[Ἀπ' τὴν ΚΓ΄ Ὁμιλία του «ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ»]

* * *

«Καὶ γιατὶ ἐσὺ κατακρίνεις τὸν ἀδελφό σου, ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶσαι γεμάτος ἀπὸ ἀναρίθμητα κακά; Ὅταν πῆς ὁ τάδε εἶναι πονηρὸς καὶ διεφθαρμένος καὶ μοχθηρὸς σκέψου τὸν ἑαυτό σου κι ἐξέτασε μὲ ἀκρίβεια τὰ δικά σου καὶ θὰ μετανοήσῃς γι' αὐτὰ ποὺ εἶπες. Πράματι δὲν ὑπάρχει, προτροπὴ τέτοια, ποὺ νὰ ὁδηγῇ στὴν ἀρετή, ὅπως τὸ νὰ θυμώμαστε τ' ἁμαρτήματά μας. Ἐὰν τὰ σκεφτώμαστε αὐτὰ θὰ μπορέσουμε νὰ καθαρίσουμε τοὺς ἑαυτούς μας καὶ νὰ τοὺς λευκάνουμε».

[Ἀπ' τὴν ΚΓ΄ Ὁμιλία του «ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ»]

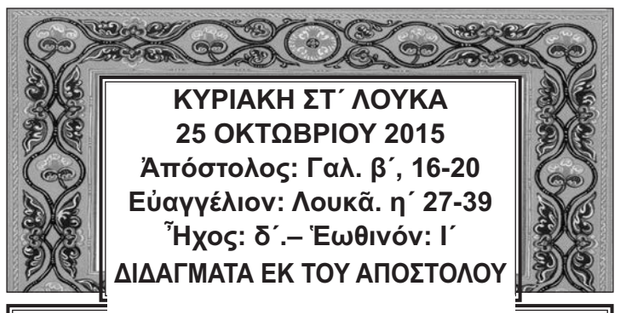

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ
25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Γαλ. β΄, 16-20
Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ. η΄ 27-39
Ἦχος: δ΄.– Ἑωθινόν: Ι΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΘΕΛΩ = ΚΑΙ ΜΠΟΡΩ ΜΟΝΟ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΙΗΣΟΥ

Πόσοι ἄραγε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σκέπτονται σοβαρὰ τὸν λόγο τῆς ὑπάρξεως καὶ παρουσίας μας στὴν ζωὴ καὶ πόσοι ἀπὸ ὅσους ἰσχυρίζονται ὅτι δέχονται τὴν Χριστιανικὴ Πίστη ἔχουν συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς πνευματικῆς ζωῆς προϋποθέτει τὴν νέκρωση κάθε μορφῆς κακοῦ ποὺ φύεται μέσα στὸν ψυχικό μας κόσμο; Μὲ ἄλλα λόγια ἔχουμε ἐνστερνιστεῖ ὅτι ἡ μεταμόρφωση τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐκδηλώνεται ὡς ἁγία συμπεριφορά, εἶναι ἕνας καθημερινὸς σταυρὸς ποὺ πρέπει νὰ λιπανεύουμε ἀπὸ τὰ μικρότερα ἕως καὶ τὰ μεγαλύτερα; Αὐτὸ ἀκριβῶς κηρύσσει ὁ Ἀπ. Παῦλος ὅταν γράφει "Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός". Καὶ ναὶ μὲν ἡ στάση αὐτὴ ζωῆς, ποὺ βιώνεται μὲ τὴν ἐλεύθερη ἐπιλογὴ καὶ ἀποδοχὴ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι εὔκολη ὑπόθεση, εἶναι ὅμως δυνατὴ διὰ τῆς Χάριτος, ὅπως βλέπουμε στὸ Ἀποστολικὸ κήρυγμα, ἀλλὰ καὶ στὴ ζωὴ τῶν Ἁγίων.

Ἀλλά, γιατί μᾶς φαίνεται δύσκολη ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ; Μᾶς φαίνεται δύσκολη, διότι ὁ κατώτερος ἑαυτός μας, δηλαδὴ τὰ πάθη μας καὶ οἱ ἀδυναμίες μας, γίνονται ὁ κύριος καὶ ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς θελήσεώς μας, μὲ τὴ δική μας πάντοτε προαίρεση καὶ ἐπιλογή. Ἐσωτερικὸς λοιπὸν καὶ ἀδυσώπητος εἶναι ὁ πόλεμος ποὺ δεχόμεθα σὲ πολλὲς τῶν περιπτώσεων καὶ ὡς τὴν τελευταία μας πνοή.

Ἀλλά, μήπως συμβαίνει ὁ πιστὸς νὰ βρίσκει κάποια συνδρομὴ ἀπὸ τὸ περιβάλλον του στὸν Ἱερό του ἀγῶνα; Μήπως ὁ κόσμος τείνει χεῖρα βοηθείας σὲ αὐτὸν ποὺ θηριομαχεῖ μὲ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό;

Μὰ ὁ κόσμος "κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ" καὶ εἰς σύνολον, ἀντὶ νὰ βοηθήσει, δημιουργεῖ πειρασμοὺς καὶ καταβαραθρώνει τὴν ψυχή, τόσο μὲ τοὺς προκλητικοὺς πειρασμούς, ὅσο καὶ μὲ τὰ ποικίλα σκάνδαλα ποὺ τροφοδοτοῦν τὸ ὑπάρχον κακὸ τῆς ψυχῆς. Ἔτσι, ὁ πιστὸς ποὺ θέλει νὰ ἐφαρμόσει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ αἰσθάνεται συχνὰ περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κόσμου καὶ ἐγκλωβισμένος στὴν ἴδια του τὴν ἀδυναμία, ὥστε νὰ ἐπαναλαμβάνει τὸ ὑπαρξιακὸ καὶ δραματικὸ ἐρώτημα τοῦ Θείου Παύλου: "Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! Τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;".

Ἀλλ' ἐὰν σταματήσουμε ἐδῶ, ἤδη τὴν νίκη τὴν ἔκλεψε ὁ ἐχθρός, ἀφοῦ θέλει νὰ παρουσιάζει ὅτι τὰ πάντα δῆθεν συμμαχοῦν καὶ ἐργάζονται γιὰ τὸ ζοφερὸν βασίλειον τοῦ Ἅδου. Ὄχι, εὐλογημένοι ἀδελφοί. Χίλιες καὶ ἄπειρες φορὲς ὄχι. Καὶ τοῦτο διότι ὑπάρχει μέσον παντοδύναμον, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἀδύνατον γίνεται δυνατὸν καὶ οἱ παγίδες θραύονται ὡς ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης, ἀρκεῖ ὁ πιστὸς νὰ τὸ θελήσει καὶ μὲ ζῆλο νὰ ἀποδυθεῖ στὸν ἱερὸ ἀγῶνα τῆς μετανοίας, γιὰ νὰ ἐνδυθεῖ τὴν στολὴ τῆς Χάριτος.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος μὲ τὴν θυελλώδη καὶ αὐτεξούσια ἀγάπη του πρὸς τὸν Ἰησοῦ, ποὺ ἔτρεφε σὲ ὅλη του τὴ ζωή, μᾶς δείχνει τὸν ἐλπιδοφόρο καὶ σωτήριο δρόμο: "Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν".

Καὶ μόνο ἡ φράσις αὐτὴ φώτισε τὰ σκότη καὶ εὐωδίασε τὴν ἀτμόσφαιρα, ἀφοῦ ὁ νικητὴς τοῦ Θανάτου, τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας εὑρίσκεται περισσότερο ἀπ' ὅσο μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε κοντά μας, ὥστε ἀφοῦ Τοῦ ποῦμε τὸ Ναί, νὰ μᾶς χαρίσει, μετὰ ἀπὸ τὸν δικό μας ἀπαραίτητο αἱματηρὸ ἀγῶνα, τὴ νίκη. Διότι, ἐπιτέλους, γιατί ἦλθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο; Γιατί ἔδωσε τὸ Αἷμα Του πάνω στὸν Σταυρό; Γιατί ἀπέθανε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Μὰ ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Νὰ τὸν ἐλευθερώσει ἀπὸ τὶς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ τοῦ χαρίσει τὴν ζωὴν τὴν ἀθάνατον. Καὶ ἐπειδὴ ὁ διάβολος γνωρίζει τὴν δυνατότητα αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποία τοῦ δίδει ὁ Χριστὸς διὰ τῆς πίστεως εἰς Αὐτὸν καὶ διὰ τῆς συμμετοχῆς του στὴ ζωή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, προσπαθεῖ μὲ παντοίους τρόπους νὰ περάσει τὸν φόβο τῆς δῆθεν παντοδυναμίας του καὶ μέσῳ τοῦ προπετάσματος τοῦ καπνοῦ τῶν ἡδονῶν νὰ καλύψει τὸ θανάσιμο τραῦμα ποὺ ἔλαβε διὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ναί. Ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ μας, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, εἶναι ἀκατανίκητη. Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς Θείκῆς δυνάμεως τὸ σαρκικὸ φρόνημα νεκρώνεται καὶ ὁ ἐκπεσὼν ἄγγελος ἐξαφανίζεται. Ὅσοι δὲ ἔζησαν τὴν ζωὴ τῆς Χάριτος καὶ πολέμησαν σὲ ὅλες του τὶς ἐκφάνσεις τὸ κακὸ σὲ σημεῖο ἀπίστευτο, δηλαδὴ οἱ Ἅγιοι, μᾶς διακηρύσσουν μὲ τὸν ἁγιασμένο τους λόγο ὅτι ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἀκατόρθωτη ἡ πνευματικὴ ζωή, ἀλλὰ ὅτι, ἐὰν θέλει τὸ τέκνον τῆς Ἐκκλησίας, δύναται νὰ πορευθεῖ "ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν" καὶ νὰ φθάσει σὲ αὐτὰ τὰ δυσθεώρητα ὕψη τοῦ ἁγιασμοῦ, δηλ. τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θεώσεως.

Καὶ φυσικὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε καὶ τὰ πλούσια πνευματικὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα τονώνεται πνευματικῶς ὁ ἀγωνιζόμενος, ὥστε πάντοτε νὰ παρουσιάζεται μὲ νέες δυνάμεις γιὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν παθῶν του καὶ τοῦ κακοῦ. Τὰ ἄχραντα Μυστήρια δηλαδή, ποὺ τελοῦνται μόνο στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας, στὶς λατρευτικὲς γενικώτερα συνάξεις, καὶ τὸν αὐθεντικὸ Ἐκκλησιαστικὸ τρόπο ζωῆς, μακριὰ ἀπὸ τὶς ἀλλοιώσεις καὶ τοὺς νεοεποχήτικους νεωτερισμούς, ποὺ ὡς μανιτάρια τοῦ διαβόλου φυτρώνουν ἀκόμα καὶ στὰ ἐνδότερα προσβάλλοντας καὶ αὐτὲς τὶς πλέον ὑψηλὲς κορυφές.

Εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τονίζουν ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὅταν ἀναφέρονται στὴν θέληση τοῦ Χριστιανοῦ. Ὅτι "γιὰ τὸν πιστὸ δὲν ὑπάρχει τὸ δὲν μπορῶ, ἀλλὰ τὸ δὲν θέλω". Θέλω = καὶ μπορῶ μόνο ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ μόνο διὰ τῆς Χάριτός Του.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Δυτικοῦ πνεύματος εἰς τὴν πολιτικὴν – Ἡ ἅλωσις τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Φράγκους (1204)

(4ον)

Παρότι ὁ βασιλιὰς τῆς Οὐγγαρίας μετεῖχε στὴν Σταυροφορία, ἄρα καὶ ἡ πόλη τῆς Ζάρα, οἱ Σταυροφόροι δέχτηκαν τὴν πρότασή τοῦ Δόγη καὶ κατευθύνθηκαν ἐναντίον τῆς Ζάρα. Ἔτσι ἡ Σταυροφορία ποὺ προοριζόταν νὰ στραφεῖ κατὰ τῶν μουσουλμάνων "ἀπίστων" ἄρχισε τὴν πολιορκία μιᾶς χριστιανικῆς πόλης στὴν ὁποία ζοῦσαν Σταυροφόροι(!) Ὁ Πάπας τηρώντας ὑποκριτικὴ στάση ἀπείλησε μὲ ἀφορισμὸ τοὺς Σταυροφόρους ποὺ δὲν πτοήθηκαν, κατέλαβαν τὴ Ζάρα καὶ τὴν κατέστρεψαν. Ὅπως μαρτυροῦν οἱ ἱστορικοί, ποὺ περιγράφουν τὸ γεγονός, οἱ Σταυροφόροι δὲν συγκρατήθηκαν οὔτε ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς πόλης τοποθέτησαν στὰ τείχη πλῆθος ἀπὸ Σταυροὺς μὲ τὸ Σῶμα τοῦ Ἐσταυρωμένου! Κατὰ τὰ λοιπά, οἱ Δυτικοὶ εἶχαν ξεκινήσει "Ἱερὸ" πόλεμο κατὰ τῶν βαρβάρων ἀπίστων γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν Ἱεροσολύμων ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους.

Ἐδῶ ἀξίζει νὰ σημειώσουμε τὴν ὑποκριτικὴ καὶ ἀνίερη, ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ ἔκφραση, στάση τοῦ Πάπα Ἰννοκέντιου Γ΄, ὁ ὁποῖος, μόλις πληροφορήθηκε τὴν κατάληψη τῆς Ζάρα καὶ ἔγινε ἀποδέκτης τῶν παραπόνων τοῦ Βασιληᾶ τῆς Οὐγγαρίας ἐναντίον τῶν Σταυροφόρων καὶ τῶν Ἐνετῶν, προέβη τελικὰ στὸν εἰκονικὸ ἀφορισμό τους, ἀφοῦ λίγο ἀργότερα ὁ Πάπας ἀνακάλεσε τὸν ἀφορισμὸ τῶν Σταυροφόρων, ἀφήνοντας ὡς ἀφορισμένους μόνο τοὺς Βενετούς. Ὡστόσο, δὲν ἀπαγόρευσε στοὺς Σταυροφόρους νὰ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀφορισμένους Βενετούς, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ συνεργασία τους νὰ συνεχιστεῖ!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σταυροφόρων, Βονιφάτιος ὁ Μομφερρατικός, δὲν πῆρε μέρος στὴν ἐκστρατεία κατὰ τῆς Ζάρα, προφανῶς φοβούμενος τὶς Παπικὲς κυρώσεις. Ἐπισκέφθηκε τὸν ἐξάδελφό του Φίλιππο τῆς Σουηβίας, ποὺ ἐκεῖνο τὸ διάστημα φιλοξενοῦσε τὸν συγγενῆ του Βυζαντινὸ πρίγκηπα Ἀλέξιο Δ΄ Ἄγγελο, υἱὸ τοῦ ἀνατραπέντος αὐτοκράτορα Ἰσαάκιου Β' Ἀγγέλου. Ὁ Ἀλέξιος Δ΄ Ἄγγελος ζήτησε βοήθεια ἀπὸ τὸν Βονιφάτιο, γιὰ νὰ ἀνατρέψει τὸν αὐτοκράτορα καὶ θεῖο του Ἀλέξιο Γ' Ἄγγελο καὶ νὰ ἐπαναφέρει στὸν θρόνο τὸν τυφλὸ πατέρα του. Στὰ ἀνταλλάγματα ποὺ τοῦ προσέφερε ἦταν ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό, στρατιωτικὲς δυνάμεις γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς ἐκστρατείας τῶν Σταυροφόρων στὴν Αἴγυπτο, **ἀλλὰ κυρίως τὴν ὑποταγὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὸν Πάπα!**

Ἔτσι, ὁ στόλος τῶν Ἐνετῶν καὶ Σταυροφόρων ἔφθασε, τελικά, ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινούπολης στὶς 24 Ἰουνίου τοῦ 1203 καὶ ἔμεινε ἔκπληκτος μὲ τὸ θέαμα τῆς ἐντυπωσιακῆς Πόλης. Ὁ ἱππότης Γοδεφρεῖδος Βιλλεαρδουίνος[1], ποὺ μετεῖχε στὴν Σταυροφορία περιγράφει μὲ σαφήνεια τὴν ἔκπληξη τῶν στρατιωτῶν, ὅταν ἀντίκρυσαν τὸ μέγεθος τοῦ Ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ: *«Τώρα μπορεῖτε νὰ μάθετε πῶς κοίταζαν ἐπίμονα τὴν Κωνσταντινούπολη ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τὴν εἶχαν δεῖ ποτέ[2]. Γιατί δὲν μποροῦσαν καθόλου νὰ σκεφτοῦν πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρχει σὲ ὅλο τὸν κόσμο μία τόσο* ***πλούσια*** *πόλη, ὅταν εἶδαν αὐτὰ τὰ ψηλά της τείχη καὶ τοὺς* ***πλούσιους*** *πύργους κι αὐτὰ τὰ* ***πλούσια*** *παλάτια μὲ τὶς ψηλὲς ἐκκλησίες, ποὺ ἦταν τόσες πολλές, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ τὸ πίστευε, ἂν δὲ τὸ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια του, καὶ ἀκόμα τὸ μῆκος τῆς πόλης ποὺ κυβερνοῦσε τὶς ὑπόλοιπες. Καὶ μάθετε πῶς δὲν ὑπῆρξε ἄνθρωπος, ἄνθρωπος τόσο ἀσυγκίνητος, ποὺ νὰ μὴ ἀνατριχιάσει. Κι αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου περίεργο, γιατί ποτὲ δὲν ἀνέλαβαν ἄνθρωποι μία τόσο μεγάλη ἐπιχείρηση ἀπὸ τότε ποὺ χτίστηκε ὁ κόσμος»[3].*

Ὁ σφετεριστὴς αὐτοκράτορας Ἀλέξιος Γ΄ τρομοκρατημένος διέφυγε στὴν Θράκη παίρνοντας μαζί του τὸ κρατικὸ θησαυροφυλάκιο. Μὲ τὴν βοήθεια τῶν Φράγκων, ποὺ παρέμειναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὁ Ἰσαάκιος Β΄ Ἄγγελος ἀποκαταστάθηκε στὸν θρόνο του μὲ συναυτοκράτορα τὸν υἱό του Ἀλέξιο Δ΄ Ἄγγελο. Ὁ Ἰσαάκιος ἐπικύρωσε μὲ χρυσόβουλλο ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἀπέναντι στοὺς Σταυροφόρους ὁ Ἀλέξιος ὁ Δ΄, ἀλλὰ ἡ βασιλεία τους δὲν κράτησε πολύ, **γιατί ὁ λαὸς ἀντέδρασε στὴν ὑποδούλωση στοὺς Δυτικοὺς καὶ ξέσπασε ἐπανάσταση.**

Ἐδῶ ἀξίζει νὰ προσέξουμε τὴν μεγάλη ὁμοιότητα τῶν γεγονότων μὲ αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν στὶς ἡμέρες μας καὶ τὰ ὅσα δεινὰ ἔχουν βρεῖ τὴν Πατρίδα μας ἐξαιτίας τῶν Δυτικῶν: Τὴν ἀγανάκτηση τοῦ πληθυσμοῦ προκάλεσαν ἡ **ἐπιβολὴ βαριᾶς φορολογίας** καὶ ἡ **λῃστρικὴ συμπεριφορὰ τῶν Σταυροφόρων.** Ἡ ἐπανάσταση εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ὁ Ἀλέξιος Δ' νὰ χάσει ἑκτὸς ἀπὸ τὸ στέμμα, καὶ τὴν ζωή του. Στὸ θρόνο ἀνέβηκε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1204 ὁ γαμπρὸς τοῦ Ἀλέξιου Γ΄, Ἀλέξιος Ε΄ Δούκας Μούρτζουφλος. Οἱ Σταυροφόροι ἐκμεταλλεύθηκαν τὴν εὐκαιρία καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἐπέμβουν, αὐτὴ τὴ φορά ὅμως, ὄχι γιὰ νὰ τοποθετήσουν μία Ρωμαϊικη κυβέρνηση, ἀλλὰ μία Φράγκικη. Μὲ εἰσήγηση καὶ πάλι τοῦ δόγη τῆς Βενετίας Ἐρρίκου Δάνδολου, ὑπέγραψαν μπροστὰ στὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως μία συμφωνία διανομῆς τῶν ἐδαφῶν τῆς Ρωμανίας, γνωστὴ ὡς Partitio Romaniae[4], καὶ κατόπιν ἄρχισαν τὴν πολιορκία τῆς Πόλης πού, τελικά, ἔπεσε στὰ χέρια τους στὶς 13 Ἀπριλίου 1204.

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. Ὁ Geoffroi de Villehardouin (1160 - 1213) ἦταν ἱππότης καὶ ἱστορικός τοῦ Μεσαίωνα, ποὺ συμμετεῖχε καὶ περιέγραψε τὴν Δ' Σταυροφορία στὸ βιβλίο του «Χρονικὸ τῆς κατάκτησης τῆς Κωνσταντινούπολης». Ἦταν ἀπὸ τοὺς βασικοὺς πρωταγωνιστὲς τῆς Δ΄ Σταυροφορίας, ἐνῷ ὁ πλήρης τίτλος του ἦταν «Γοδεφρεῖδος τῶν Βιλλεαρδουίνων, Στρατάρχης τῆς Καμπανίας καὶ τῆς Ρωμανίας».

2. Ἀναφέρεται στὴν στιγμὴ ὅπου τὰ Δυτικὰ στρατεύματα πρωτοαντίκρυσαν τὴν Πόλη στὶς 24 Ἰουνίου 1203.

3. Παράγραφος 128.

4. Partitio Terrarum imperii Romaniae ποὺ σημαίνει Διανομὴ Ἐδαφῶν τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ρωμανίας.

«Εἰς τὴν Μυροφόρον καὶ Ἰσαπόστολον Ἁγίαν Μαρίαν τῆς Μαγδαληνήν Λόγος»

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Ν. Παπαμιχαλάκη,*** *Ἀρχοντος Μ. Ὑπομνηματογράφου Α.Χ.Μ.Ε.*

Εἰς τὴν πνευματικήν, Εὐρωπαϊκὴν καὶ Ἑλληνικὴν ἅπνοιαν, ἀνάτασιν προσφέρουν ἐκδόσεις ὀφειλόμενες εἰς ἑορταστικὰ γεγονότα Ἁγίων εἰς τὴν πανήγυριν τῶν ὁποίων εὐσεβεῖς χορηγοὶ συνέτειναν.

Ὁ λόγος εἰς τὴν Ἁγίαν Μαρία τὴν Μαγδαληνὴν ποὺ ἐξεφώνησε ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Κ. Παπαθανασίου, Ἱεροκήρυξ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν, ἔτυχε τῆς ἐπιμελείας τῶν ἐκδόσεων «Τῆνος», διὰ τῆς χορηγίας τῆς Παρασκευῆς Καλαΐτζῆ, Προέδρου Ἐφετῶν καὶ τῆς Ἀθανασίας Ἀποστολοπούλου Ἐφέτου.

Ὁ Λόγος ἐκφωνήθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, εἰς τὸ προάστιον τῆς Ραφήνας Ἀττικῆς, φιλοξενία τῆς οἰκογενείας τοῦ Λάμπρου Ἀνθοπούλου, Καρδιολόγου.

Ἂς σημειωθεῖ ὅτι ὁ προαναφερόμενος Ναὸς ἀποτελεῖ Μετόχιον τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Μεγίστου Σπηλαίου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, προνοίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἀμβροσίου.

Τὸ εἰσαγωγικὸν τοῦτο μέρος, εἰς τὴν βιβλιοπαρουσίασιν, συνδέεται ὡς σημεῖον ἑνάρετον εἰς τὴν ὑποφώσκουσαν εὐρωπαϊκὴν καὶ νεοελληνικὴν Ὀρθόδοξον Θρησκευτικὴν ἅπνοιαν.

«Ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ ἁγία ἔλαβε τὸ προσωνύμιον Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὸ χωρίο τῆς καταγωγῆς της, τὰ Μάγδαλα, τὴν μικρὴ πόλη δυτικὰ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Εἰς ἱερὰ Εὐαγγέλια ἀναφέρεται ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Κύριος τὴν ἐθεράπευσε, ἐκδιώκοντας ἐξ αὐτῆς τὰ ἑπτὰ δαιμόνια καὶ ἐγένετο πιστὴ ἀκόλουθός Του».

Ἔκτοτε μὲ κύκλο εὐσεβῶν γυναικῶν, ἐδέχοντο τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τῶν μαθητῶν Του, ὑπηρετούντων Αὐτόν.

«Ἀκόμη περισσότερο, ἡ ἁγία παρευρέθη στὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ τῆς Σταυρώσεως μαζὶ μὲ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ μ' ἄλλες μαθήτριες, παρακολούθησε τὴν ταφὴ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἦταν ἐκείνη ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ εἶδε ὅτι ὁ λίθος τοῦ μνήματος τοῦ Ἰησοῦ εἶχε μετακινηθεῖ.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως στὴ ζωή τῆς ἁγίας εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἀξιώθηκε μὲ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο νὰ ἰδεῖ πρώτη τὸν Ἀναστάντα Κύριο καὶ νὰ ὁμιλήσει μαζί Του. Ἡ περιγραφὴ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ εἶναι ἐξόχως χαρακτηριστική. «Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ στεκόταν κοντὰ στὸ μνημεῖο καὶ ἔκλαιε, γιατί νόμιζε ὅτι εἶχαν κλέψει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὅπως λοιπόν, ἔκλαιγε, ἔσκυψε στὸ μνημεῖο καὶ ξαφνικὰ βλέπει δύο ἀγγέλους μὲ ὁλόλευκη στολὴ νὰ κάθονται ὁ ἕνας πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν, ὅπου πρωτύτερα ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Τότε τῆς εἶπαν: «Τί κλαίεις;».

Καί, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀπήντησε: Κλαίω, γιατί ἐπῆραν τὸν Κύριόν μου ἀπὸ τὸν τάφο καὶ δὲν ξέρω, ποῦ τὸν ἔβαλαν. Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, γύρισε ὀπίσω της καὶ βλέπει τὸν Ἰησοῦ νὰ στέκεται ὄρθιος ἀλλὰ δὲν ἀντελήφθη, ὅπως ἔκλαιγε, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Κύριος ὅμως τῆς εἶπε: «Γύναι, τί κλαίεις; Τίνα ζητεῖς;». Ὡστόσο ἐκείνη νομίζουσα ὅτι αὐτὸς ποὺ τῆς ὁμιλεῖ εἶναι ὁ κηπουρὸς τοῦ λέγει: «κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτὸν κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ». Ὁ Ἰησοῦς τότε τῆς εἶπε: «Μαρία». Ἀμέσως τότε ἀνεγνώρισε τὴ φωγή, στράφηκε πρὸς Αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε «Ραββουνί», ποὺ σημαίνει στὰ ἑλληνικὰ «Διδάσκαλε» καὶ ἔσπευσε νὰ ἀγκαλιάσει μὲ ἱερὸ δέος καὶ σεβασμὸ τὰ πόδια Του. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τῆς εἶπε: «Μὴ μοῦ ἅπτου», δηλαδὴ μὴ μὲ ἀγγίζεις, διότι δὲν ἀνέβηκα ἀκόμη στὸν Πατέρα μου καὶ δὲν ἤρχισε ἡ νέα περίοδος τῆς λατρείας καὶ τῆς ἐνδόξου τιμῆς. Πήγαινε στοὺς ἀδελφούς μου καὶ πές τους ὅτι «ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν».

«Εἶναι πλέον ὁ ἀγαπημένος Κύριος! Καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ γεγονὸς ἔρχεται ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ καθίσταται «εὐαγελίστρια τῶν εὐαγγελιστῶν», θὰ λέγαμε, καὶ ἀναγγέλλει στοὺς μαθητὲς ὅτι εἶδε τὸν Κύριον καὶ ὅτι Αὐτὸς ὁ "Ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ Χριστὸς τῆς εἶπε νὰ ἀναγγείλει σ'αὐτοὺς τὴν Ἀνάστασή Του».

* * *

Ὁ Λόγιος Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἱεροκήρυξ, πρώην μάλιστα Δικαστικὸς Λειτουργός, Χρυσόστομος Παπαθανασίου, συνεχίζοντας τὴν ὁμιλίαν του ἀναφέρει:

«Ὡστόσο τὸ πρόσωπο τῆς εὐλαβεστάτης ἁγίας Μαγδαληνῆς ἔχει κατασυκοφαντηθεῖ ἀπὸ ἐχθρούς τῆς πίστεως, ἀπὸ αἱρετικούς, ἀπὸ ἡμιμαθεῖς καὶ ἀπὸ διαστρεβλωτὲς τῆς ἀλήθειας. Ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, γνωστικὰ κείμενα, μυθιστορήματα καὶ κινηματογραφικὲς ταινίες παρουσιάζουν ἀσέβειες γιὰ τὸ ἱερὸ πρόσωπο τῆς ἁγίας, γράφοντας ὅτι ὑπῆρξε «σύντροφος», ἢ «σύζυγος» τοῦ Ἰησοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα φληναφήματα νοσηρῆς φαντασίας καὶ μυθώδους γραφίδος. Ἡ ἁγία Μαγδαληνὴ δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὸ πρόσωπο τῶν διαφόρων κινηματογραφικῶν ταινιῶν, οὔτε μὲ τὶς ἀναφορὲς στὸ λογοτέχνημα «Ὁ Τελευταῖος Πειρασμὸς» τοῦ Καζαντζάκη, τοῦ Κώδικα DaVinci καὶ τῶν ἄλλων συγχρόνων σουρρεαλιστικῶν συγγραφέων. Ἡ Ἁγία ἦταν ἁγία! Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἐγκωμιάζουν ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ὁ ἅγιος Μόδεστος, ἀρχιεπίσκοποι Ἱεροσολύμων στὰ ἔργα τους, στὴν «Ἑρμηνεία τῶν Εὐαγγελίων» ὁ πρῶτος, στὸ «Περὶ Ἁγίων Μυροφόρων» λόγον του, ὁ δεύτερος.

Νὰ προσθέσουμε ἀκόμη ὅτι οὔτε ἡ ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ταυτίζεται μὲ τὴν ἁρμαρτωλὴ ἐκείνη γυναίκα, ἡ ὁποία στὴν οἰκία τοῦ Σίμωνος τοῦ Φαρισαίου ἦλθε καὶ ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ μὲ μύρο καὶ ἔλαβε τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν της (Λκ. Ζ΄ 37-5-), οὔτε ἐπίσης καὶ μὲ τὴν ἄλλη γυναίκα, ἡ ὁποία τώρα στὴν οἰκία Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, στὴ Βηθανία, ἄλειψε μὲ πολύτιμο μύρο θραύοντας τὸ ἀλάβαστρο τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ πρὸ τοῦ ἁγίου Πάθους Του.

Πόσο ὀφείλουμε νὰ εἴμεθα προσεκτικοὶ καὶ μὲ ἀκρίβεια συνετοὶ μελετητὲς τῶν βιβλικῶν κειμένων!».

* * *

Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν δημοσιεύονται ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Λόγου εἰς τὴν Ἁγίαν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν κατὰ χρέος πρὸς τὸν ἐκφωνήσαντα καὶ πάλιν ὡς συμβολὴν εἰς τὴν ἀνάγκην πνοῆς εἰς τὴν «συνειδητὴν» καὶ ἐν πολλοῖς, κατὰ νόμον, ἅπνοιαν πνεύματος εἰς τὴν «σύγχρονον» ὑποφέρουσαν κοινωνίαν.

Ἀνέγερσις Ἱ. Ναοῦ εἰς διάστημα μόλις 15 ἡμερῶν!

«Παρά τό δύσβατο τῆς περιοχῆς καί τίς διάφορες ἀντιξοότητες, ὑλοποιήθηκε τό ἔργο τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, γιατί ὅπου ὑπάρχει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καί ἡ δύναμη τῶν ἀνδρώπων, ὅλα μποροῦν νά πραγματοποιηθοῦν», ἀναφέρει ἡ ἀνακοίνωσις. Μήπως καὶ διά τὸ Τάμα τοῦ Ἔθνους ἀπαιτεῖται μόνον ἀποφασιστικότης; Συμφώνως πρός τό ἀνακοινωθέν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Τήν Κυριακή 27 Σεπτεμβρίου 2015 μέ κάθε ἐκκλησιαστική μεγαλοπρέπεια… τελέσθηκαν τά ἱερά Ἐγκαίνια τοῦ νεοανεγερθέντος Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στήν τοποθεσία «Παπαδοπούλα - Μπαλκόνι τοῦ Οὐρανοῦ», στήν περιοχή τοῦ ὀχυροῦ Ἰστίμπεη τοῦ ὄρους Μπέλλες, μέ ὑψόμετρο 1700 μέτρων.

Ὁ Ἱερός Ναός αὐτός ἀνηγέρθη σέ διάστημα δεκαπέντε ἡμερῶν… Ἡ ἀνέγερση τοῦ ὡς ἄνω Ναοῦ εἶναι ἡ ἐκπλήρωση τάματος τοῦ Μητροπολίτου Μαντινείας ἀπό τήν ἐποχή τοῦ 1962, ὅταν ὑπηρέτησε ὡς στρατιώτης στήν περιοχή καί σώθηκε ἀπό βέβαιο θάνατο ἀπό ἔκρηξη χειροβομβίδας…».

Τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ νεοανεγερθέντος Ἱεροῦ Ναοῦ εἶναι ἐξαίρετο, ἐνῶ τὸ ἐσωτερικὸ ἐξαιρετικὸ μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ ἁγιογραφία τοῦ Ἁγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Μεγίστου Σπηλαίου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, προνοίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἀμβροσίου.

Τὸ εἰσαγωγικὸν τοῦτο μέρος, εἰς τὴν βιβλιοπαρουσίασιν, συνδέεται ὡς σημεῖον ἑνάρετον εἰς τὴν ὑποφώσκουσαν εὐρωπαϊκὴν καὶ νεοελληνικὴν Ὀρθόδοξον Θρησκευτικὴν ἅπνοιαν.

«Ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ ἁγία ἔλαβε τὸ προσωνύμιον Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὸ χωρίο τῆς καταγωγῆς της, τὰ Μάγδαλα, τὴν μικρὴ πόλη δυτικὰ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Εἰς ἱερὰ Εὐαγγέλια ἀναφέρεται ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Κύριος τὴν ἐθεράπευσε, ἐκδιώκοντας ἐξ αὐτῆς τὰ ἑπτὰ δαιμόνια καὶ ἐγένετο πιστὴ ἀκόλουθός Του».

Ἔκτοτε μὲ κύκλο εὐσεβῶν γυναικῶν, ἐδέχοντο τὴν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τῶν μαθητῶν Του, ὑπηρετούντων Αὐτόν.

«Ἀκόμη περισσότερο, ἡ ἁγία παρευρέθη στὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ τῆς Σταυρώσεως μαζὶ μὲ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ μ' ἄλλες μαθήτριες, παρακολούθησε τὴν ταφὴ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἦταν ἐκείνη ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ εἶδε ὅτι ὁ λίθος τοῦ μνήματος τοῦ Ἰησοῦ εἶχε μετακινηθεῖ.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως στὴ ζωή

Ὁ Ἅγιος Ἀρτέμιος

Τὴν 20ήν Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

ΜΙΑ, ΙΣΩΣ, ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΙΣ

Δύο σκέψεις διά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Κάτσουρα,*** *Θεολόγου*

Πιστεύω βαθειά στήν ὠφέλιμη ἀναγκαιότητα τοῦ μαθήματος ἐνταγμένο, ὡς ἀπαραίτητο (ἀντί για ὑποχρεωτικό) σέ ἕνα πρόγραμμα σπουδῶν στό Ἑλληνικό Σχολεῖο. Τό ζήτημα δέν τό προσεγγίζω καθόλου συντεχνιακά. Διαφωνῶ πλήρως καί εὐθέως μέ κάποιους ψευτοκουλτουριάρηδες - τοῦ καλοῦ ἤ τοῦ κακοῦ …. «καιροῦ» - πού τό θέλουν μάθημα θρησκειολογικό. Ἐκτιμῶ ὅτι πρέπει νά εἶναι κυρίως ὀρθόδοξο-θεολογικό-παραδοσιακό καί μόνο σέ ἕνα περιορισμένο καί μικρό κύκλο σέ τελευταῖες τάξεις τῆς Μ.Ε. ἐγκυκλοπαιδικά θρησκειολογικό. Ἡ Ὀρθόδοξη Παράδοση (Γραφική γνώση, Θεολογία, Πατερικά Συγγράμματα, Ἀσκητική Φιλοσοφία καί Πνευματικότητα, Ἐκκλησιαστική Λατρεία, Ἁγιογραφία, Μουσική καί Ἀρχιτεκτονική στήν Ὀρθοδοξία) δέν εἶναι, καί μόνο προκατειλημμένοι τήν ἐκλαμβάνουν, ὡς, ὁμολογιακή προπαγάνδα. Ἡ γνώση καί διδασκαλία της εἶναι πλουτισμός μέ σπάνιας ἀξίας γνώση μέ ἀποδεδειγμένη διαχρονική καί μετανεωτερική δυναμική καί ἀξία. Εἰδικά δέ στά πλαίσια τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας γίνεται, γιά ἱστορικούς καί ἀντικειμενικά γνωστικούς λόγους γνωριμίας μέ τήν διαχρονικότητα καί ἐξέλιξη τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἀπαραίτητη, ὡς ἐργαλεῖο ἑρμηνείας καί ὀρθῆς προσεγγίσεως προσώπων καί γεγονότων μεγάλου μέρους τῆς παρουσίας μας σ' αὐτή τή γωνιά τῆς γῆς καί τουλάχιστον κατά τά 2000 τελευταῖα ἔτη! Χωρίς διδασκαλία τῆς Ὀρθοδοξίας (Θεολογία-Πνευματικότητα-Τέχνη) στήν Παιδεία, γίνεται ἀνάπηρη ἡ γνώση τῆς χιλιετοῦς περιόδου τοῦ λεγομένου Βυζαντίου, εἴτε τό θαυμάζει κανείς, εἴτε τό ἀποστρέφεται, εἴτε θέλει ἁπλά νά τό γνωρίσει.

Δέν ἔχει καμμιά σημασία ἄν πιστεύει κανείς ἤ δέν πιστεύει, ἐάν θρησκεύει ἤ εἶναι ἄθρησκος. Ἡ Παιδεία δέν μπορεῖ νά ἀκρωτηριάζεται κατά τίς προσωπικές ἀπόψεις καί ἐπιλογές δῆθεν τῶν μαθητῶν καί ἐκπαιδευομένων, τῶν δασκάλων καί τῶν κηδεμόνων. Εἶναι ἀνόητο στήν Ἰταλική παιδεία νά μή διδάσκεται ὁ λεγόμενος Ρωμαιοκαθολικισμός. Κι ἄν ἐκεῖ ὑπάρχει περιθώριο καί νόημα νά διδάσκεται καί ἡ Ὀρθοδοξία, λόγῳ τῶν 1000 ἐτῶν τῆς κοινῆς πορείας Δυτικοῦ καί Ἀνατολικοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐδῶ, στή Χώρα μας, δέν ὑπάρχει τέτοια ἀναλογία, ἀφοῦ ποτέ δέν ἐπικράτησε ἡ δυτική ἐκδοχή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δέν εἶναι καταπίεση, οὔτε προπαγάνδα, ἀλλά, κατ' ἐμέ βεβαίως, αὐτονόητη ἐπιλογή ἡ διδασκαλία στίς Ἀραβικές χῶρες τοῦ Μουσουλμανισμοῦ, στό Ἰσραήλ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, στήν Ἰνδία τοῦ Ἰνδοϊσμοῦ κ.ο.κ. Ὁ τόπος ἔχει προτεραιότητες καί γνώση πού εἶναι ἀπαραίτητη γιά τήν γνωριμία καί ἑρμηνεία τῆς ἱστορίας καί τοῦ πολιτισμοῦ του. Διαφωνῶ καί μέ τίς "δυνατότητες" ἀπαλλαγῆς πού σαφῶς μειώνουν τό κῦρος τοῦ μαθήματος καί προκαλοῦν διακρίσεις στό μαθητικό σῶμα. [Σημείωση: Ἄλλη περίπτωση ὁ ὑποχρεωτικός ἐκκλησιασμός γιά ἑτερόθρησκο ἤ ἑτερόδοξο μαθητή, πού δέν ἐπιθυμεῖ κάτι τέτοιο ἤ διαφωνοῦν κάθεται οἱ κηδεμόνες του. Μόνο ἐδῶ θά ἔβλεπα δυνατότητα ἐξαιρέσεως μέ ἀντικατάσταση, ὅμως, μιᾶς τέτοιας συμμετοχῆς μέ ἰσόχρονη ἄλλη διδασκαλία.] Ποιός μπορεῖ νά ἀπαιτεῖ ἀπαλλαγή ἀπό τό μάθημα τῆς Ἱστορίας; Κανείς! Τό ἴδιο πρέπει νά συμβαίνει μέ ὅλα τά μαθήματα σέ ἕνα σχολεῖο! Ἐάν θά ἤμουν μαθητής ἤ ἄν εἶχα παιδί σέ μαθητική ἡλικία πού ἔπρεπε καί μποροῦσε νά φοιτήσει σέ ἄλλες χῶρες, ἄλλων θρησκειῶν καί πολιτισμῶν, θά χαιρόμουν νά διδαχθεῖ ἔτσι, μαζί μέ ὅλους τούς συνομιλήκους συμπολίτες του, τήν Παράδοση τοῦ κάθε τόπου. Μόνο ἐάν ἤθελα νά μή γνωρίζει τόν τόπο πού ζεῖ θά τοῦ παρεῖχα ἰδιωτική ἐκπαίδευση στήν προοπτική τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ του.

Θεωρῶ ὅτι εἶναι λάθος καί συνιστᾶ βιαιότητα καί ἔμμεση καθοδήγηση σέ προεπιλεγμένες ἐπιλογές συγκεκριμένων μοντέλων (ἀθεϊστικοῦ καί ἀθρήσκου) ἡ μεθοδευμένη ὑποβάθμιση καί συμπίεση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν. Τέλος, ἡ Ἀριστερά, διδαγμένη καί ἀπό τήν ἐμπειρία σέ ἀνάλογα θέματα ἐκ τοῦ ὑπαρκτοῦ λεγομένου σοσιαλισμοῦ, θά ἦταν λάθος νά παγιδευθεῖ καί ἐγκλωβισθεῖ σέ τέτοιες προτεραιότητες κακοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ καί σέ τέτοιες π

Ἡ προετοιμαζομένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος πιστὴ διάκονος τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

(ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ- ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ)

*Τοῦ **Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου,** Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς*

(4ον)

Στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ὀκτωβρίου 2014 συζητήθηκε τὸ θέμα τῆς προσεχοῦς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 2016, μετὰ ἀπὸ σχετικὴ ὁμιλία ἐνημερωτικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ***Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου,*** ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς Προπαρασκευαστικὲς Ἐπιτροπὲς καὶ Προσυνοδικὲς Διασκέψεις. Ὁ Σεβασμιώτατος Μεσσηνίας μεταξὺ ἄλλων ἐδήλωσε ὅτι «***διὰ τὴν πραγματοποίησίν της, ἀπαιτεῖται ἀκόμη πολὺς κόπος καὶ μόχθος, ἐνῶ πολλὰ ἐκ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνακύψουν, ἐκ τῆς μεθόδου ἐργασίας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς προετοιμασίας, θὰ δημιουργήσουν ἀρκετὰ ἐμπόδια, ἢ καὶ θὰ παρατείνουν τὴν χρονικὴν περίοδον τῆς προετοιμασίας πέραν τῆς προγραμματισθείσης, ἐνῶ δύνανται νὰ δυσχεράνουν καὶ τὴν ὅλην πορείαν πρὸς τὴν τελικὴν ἔκβασιν τῆς ὅλης προσπαθείας. Ἐπὶ πλέον τὰ δικαιοδοσιακὰ ἤδη ὑφιστάμενα ἐνδοορθόδοξα διμερῆ ζητήματα τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἢ δυσκολία ἐπιτεύξεως ὁμοφωνίας εἰς πολλὰ σημεῖα ἐκ τῶν προειρημένων κειμένων, καὶ αἱ μεμονωμέναι ἀγκυλώσεις, ἢ ἀπαιτήσεις τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν προσκόμματα εἰς τὴν ὅλην διαδικασίαν, ἐὰν δὲν λειτουργήσουν τελικῶς καὶ ἀναβλητικῶς εἰς τὸ ὅλον ἐγχείρημα»[1].*** Ἂς σημειωθεῖ ὅτι ***τὸ πλῆρες κείμενο τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μεσσηνίας μὲ τίτλο «Ἐνημέρωσις περὶ τῆς μελλούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ὀκτωβρίου 2014 δὲν δημοσιεύθηκε (ὁ ἴδιος ὁ Σεβασμιώτατος τὸ ἔκρινε ὡς «μὴ δημοσιεύσιμο»!),*** πρᾶγμα ποὺ φανερώνει ὅτι οἱ προσυνοδικὲς διεργασίες δὲν ἀντέχουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος καὶ ὅτι τὰ πάντα σήμερα γίνονται «ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ». Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ἐνημέρωση, γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν στοὺς ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς καὶ βέβαια στοὺς λαϊκούς, ἐνῶ θά ἔπρεπε γιὰ τὸ ζωτικῆς σημασίας αὐτὸ ζήτημα, ποὺ ἀφορᾶ ἄμεσα ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ὑπάρχει πλήρης διαφάνεια καὶ ἀκριβὴς ἐνημέρωση. Ὅπως ὁμολογεῖ σὲ πρόσφατη δημοσίευσή του στὸ διαδίκτυο ὁ ***Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος, «τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα ἑτοιμάσθηκαν ἀπὸ δεκαετίες, πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο, στὶς Προσυνοδικὲς Πανορθόδοξες Διασκέψεις, εἶναι ἄγνωστα στοὺς περισσοτέρους Ἀρχιερεῖς καὶ σὲ μένα, καὶ παραμένουν σὲ κάποιες Ἐπιτροπὲς καὶ Γραφεῖα, καὶ δὲν γνωρίζουμε τὸ περιεχόμενό τους»[2].*** Σύμφωνα μὲ δημοσίευμα τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου (27/02/2015), ***«τὸ ἔλλειμμα ἐνημέρωσης τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῶν Συνόδων τῶν Ἐκκλησιῶν, πολύ δὲ περισσότερο ἑνὸς εὐρύτερου κύκλου κληρικῶν καὶ θεολόγων, γύρω ἀπὸ τὰ ἑτοιμαζόμενα κείμενα, εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήσει ἐκ τῶν ὑστέρων ἰσχυρὲς ἀμφισβητήσεις τῶν ἀποφάσεων ποὺ θὰ ληφθοῦν στὴ Μεγάλη Σύνοδο... Ὅσοι προετοιμάζουν πυρετωδῶς τὴ Μεγάλη Σύνοδο σπεύδουν νὰ χαρακτηρίσουν κάθε κριτική, γιὰ τὸ προπαρασκευαστικό τους ἔργο, ὡς κακόβουλη, ἀκραία, ἢ καὶ ζηλωτική. Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅμως, ὅτι ἡ καχυποψία μας γιὰ τὸ τί ἑτοιμάζεται, αὐξάνει λόγῳ τῆς μυστικότητας μὲ τὴν ὁποία γίνεται ἡ ὅλη προετοιμασία. Ἐὰν ἡ Μεγάλη Σύνοδος εἶναι τόσο σημαντικὸ γεγονός, ὅσο θέλουν νὰ τὸ παρουσιάσουν οἱ Φαναριῶτες, τότε ὀφείλουν νὰ παρέχουν σὲ ὅλο τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα σαφῆ ἐνημέρωση γιὰ τὸ περιεχόμενο καὶ τὶς κατευθύνσεις πρὸς τὶς ὁποῖες κινοῦνται στὰ θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις στὴ Σύνοδο αὐτή».***

Πάντως ὑπὸ τὶς παροῦσες συνθῆκες φαίνεται πάρα πολὺ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο, νὰ συγκληθεῖ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος ἐντὸς τοῦ 2016, διότι πέραν τοῦ γεγονότος ὅτι θὰ ὑπάρξουν δυσκολίες στὴν ἐπίτευξη ὁμοφωνίας κατὰ τὴν προσεχῆ Ε΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη, προσετέθησαν δύο ἀκόμη σοβαρὰ προβλήματα, ποὺ δημιουργοῦν ἀνυπέρβλητες δυσκολίες. Τὸ πρῶτο εἶναι ***ἡ ἀπόφαση τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας νὰ διακόψει τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ἐξ αἰτίας ριζικῆς διαφωνίας στὸ θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τῆς χώρας τοῦ Κατάρ, καὶ τὸ δεύτερο ἡ μὴ ἀναγνώριση ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τοῦ Προκαθημένου τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Τσεχίας καὶ Σλοβακίας, τὸν ὁποῖο ὅμως ἀναγνωρίζει τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας.***

Γενικὴ ἀξιολόγησις τῆς μέχρι σήμερον πορείας τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου»

Ἀξιολογώντας τὴ μέχρι σήμερα πορεία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπισημάνουμε μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ***ἡ ἐν λόγῳ πορεία δὲν ἀκολούθησε τὴν Ὀρθόδοξη ὁδὸ καὶ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση ὡς πρὸς τὰ ἑξῆς σημεῖα, χωρὶς νὰ ἀποκλείονται ἐνδεχομένως καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναφέρονται στὴν παροῦσα μελέτη: α) Ὡς πρὸς τὸν οἰκουμενιστικὸ χαρακτήρα τῶν «Συνεδρίων» καὶ «Διασκέψεων», β) Ὡς πρὸς τὴν καθιέρωση τῶν «Συνεδρίων» καὶ «Διασκέψεων» ὡς θεσμῶν στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, γ) Ὡς πρὸς τοὺς συμμετέχοντες στὰ Συνέδρια καὶ τὶς Διασκέψεις, δ) Ὡς πρὸς τὰ θέματα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ε) Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως ὡς Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Η΄ καὶ Θ΄ Οἰκουμενικῆς.***

α) Ὁ οἰκουμενιστικὸς χαρακτήρ τῶν «Συνεδρίων» καὶ «Διασκέψεων»

Ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὶς Πατριαρχικὲς Ἐγκυκλίους τοῦ 1902,1904 καὶ 1920 σηματοδοτεῖ ἐπίσημα πλέον μία νέα πορεία, μία ἄλλη γραμμὴ καὶ τακτική, ξένη πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη πίστη καὶ Παράδοση, ξένη πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία μας: γραμμὴ οἰκουμενιστικῆς ἐμπνεύσεως καὶ προοπτικῆς, ἡ ὁποία ἀνοίγει οὐσιαστικὰ τὸ δρόμο πρὸς τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Αὐτὴ τὴ γραμμὴ πλεύσεως ἀκολούθησε δυστυχῶς τὸ Φανάρι ἀπαρεγκλίτως μέχρι σήμερα, καὶ αὐτὴ κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλει στὴν ὅλη πορεία τῆς προετοιμασίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, στὶς μέχρι τώρα γενόμενες «Πανορθόδοξες καὶ Προσυνοδικὲς Διασκέψεις καὶ Συνέδρια», ἔτσι ὥστε στὶς ἐν λόγῳ «Διασκέψεις» νὰ κυριαρχεῖ ἡ οἰκουμενιστικὴ ἰδεολογία καὶ ἡ ἐπὶ οἰκουμενιστικῶν βάσεων προσπάθεια ἀνοικοδομήσεως τῆς μέλλουσας νὰ συγκληθεῖ Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.[3]

Στὶς γραμμές, ποὺ ἀκολουθοῦν, σταχυολογοῦμε ἐνδεικτικῶς καὶ δειγματοληπτικῶς ὁρισμένα μόνο ***ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως***, μὲ σκοπὸ νὰ καταδειχθεῖ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ κυριάρχησε ὄχι μόνο στὴν ἐν λόγῳ «Διασκέψη», ἀλλὰ γενικῶς καὶ στὶς ἄλλες, ὀκτὼ τὸν ἀριθμό, τέσσερις «Πανορθόδοξες» καὶ τέσσερις «Προσυνοδικές Διασκέψεις». Ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς ἦταν: ***«Γενικὴ ἐπισκόπησις καὶ ἀξιολόγησις τῆς πορείας τῶν σχέσεων καὶ τῶν διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν».*** Ἤδη ἀπὸ τὸν τίτλο τῆς ἡμερησίας διατάξεως ***βλέπουμε νὰ γίνεται λόγος γιὰ χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ ὄχι γιὰ χριστιανικὲς αἱρέσεις. Νὰ ἀποδίδεται δηλαδὴ ἐκκλησιαστικὴ ὑπόσταση σὲ αἱρέσεις, ὅπως ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμός, οἱ ὁποῖες ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ πολλὲς Πανορθόδοξες Συνόδους μετὰ τὸ Σχίσμα.***

Στὰ πλαίσια τῆς συζητήσεως τοῦ ἐν λόγῳ θέματος, καὶ γενομένης τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ μέχρι τότε, (1986), γενομένου διαλόγου μὲ τοὺς Ἀγγλικανούς, ἐλέχθη μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ***«ἀποτέλεσμα ὅλων τῶν διαλόγων αὐτῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1922, Ἱεροσολύμων τὸ 1923, Κύπρου τὸ 1923, Ἀλεξανδρείας τὸ 1930 καὶ Ρουμανίας τὸ 1936».[4]*** Ἡ ἀναγνώριση αὐτὴ θεωρήθηκε ὡς κεκτημένο, ὡς μέγα κατόρθωμα καὶ βῆμα προόδου! Οὔτε κἂν διανοοῦνται οἱ Σύνεδροι τὸ στοιχειῶδες καὶ αὐτονόητο, ὅτι εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀναγνώριση ἱερωσύνης στοὺς αἱρετικούς, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀποβάλει προηγουμένως τὶς αἱρετικές τους διδασκαλίες, καὶ οὔτε κἂν διανοοῦνται νὰ πράξουν τὸ αὐτονόητο, νὰ ἀκυρώσουν δηλαδὴ τὶς μέχρι τότε κακῶς γενόμενες ἀναγνωρίσεις, ὡς ἀντικανονικὲς καὶ παράνομες.

Παρά κάτω στὰ πλαίσια τῆς ἀξιολογήσεως τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς Μονοφυσίτες ἐλέχθη, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ***«εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ διάλογος οὗτος ἤρχισεν εὐθὺς μετὰ τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τοῦ ἔτους 451 μ.Χ., διαρκέσας καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν βυζαντινὴν περίοδον καὶ διακοπεὶς μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῶν λαῶν τῶν Χωρῶν τούτων».[5]*** Ἐδῶ ἐπιχειρεῖται διαστροφὴ τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας, διότι παρουσιάζονται οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς ἅγιοι Πατέρες τῶν ἑπομένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων νὰ διαλέγονται ἐπὶ αἰῶνες, καθ' ὅλην τὴ βυζαντινὴ περίοδο μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς αἱρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ καταλήξουν πουθενά, ἀντιμετωπίζοντας δηλαδὴ ἕνα ἄλυτο πρόβλημα. Ὡστόσο ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς ἅπαξ διὰ παντὸς καὶ θεοπνεύστως κατεδίκασαν τὴν αἵρεση, ἀναθεμάτισαν τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς ἀπέκοψαν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν καταδίκη τῆς αἱρέσεως καὶ τῶν αἱρετικῶν ἀνανέωσαν ἄλλωστε καὶ οἱ ἑπόμενες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι.

Σημειώσεις:

1. Βλ. ἄρθρο τοῦ κ. Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου μὲ τίτλο «Τὰ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα τοῦ 2014 σὲ διορθόδοξο ἐπίπεδο», μέρος Γ΄, δημοσιευθὲν σὲ θρησκευτικὰ ἱστολόγια. **2.** Βλ. ἄρθρο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου μὲ τίτλο « Ἡ Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν», 4.8.2015, δημοσιευθὲν σὲ θρησκευτικὰ ἱστολόγια. **3.** Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι στὴν Α΄ Πανορθόδοξη Διάσκεψη τῆς Ρόδου, τὸ 1961, ἀποφασίσθηκε, μεταξὺ ἄλλων, ***«ἡ μελέτη τῶν τρόπων προσεγγίσεως καὶ ἑνότητος τῶν ἐκκλησιῶν ἐν προοπτικῇ πανορθοδόξῳ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ διαγγέλματος τοῦ 1920…».*** (Γραμματεία ἐπὶ τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΙΙ, Ὀρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Chambesy Γενεύης 1978, σελ. 107. **4.** Γραμματεία ἐπὶ τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΙΙ, … ὅ.π. σελ. 108. **5.** Γραμματεία ἐπὶ τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΙΙ, … ὅ.π. σελ. 111.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΜΑΧΙΑΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ (20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1827) ΚΑΙ Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ

«Ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις»

*Τοῦ **κ. Ἀνδρέου Μπαλάφα,** θεολόγου*

1827. Ἕξι καὶ πλέον ἔτη μετὰ τὴν κήρυξη τῆς ἐπανάστασης, ἡ κατάπνιξή της φαντάζει ἁπλῶς θέμα χρόνου ἀπὸ τὴν Τουρκοαιγυπτιακὴ στρατιὰ ὑπὸ τὴν στρατηγία τοῦ Ἰμπραὴμ Πασᾶ.

Μετὰ ἀπὸ τὶς γενναῖες νίκες τῶν Ἑλλήνων ἔναντι τοῦ Ὀθωμανικοῦ στρατοῦ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Ἀγώνα, δύο ἐμφύλιοι πόλεμοι καὶ ἡ ἀπόβαση τοῦ Ἰμπραὴμ στὴν Πελοπόννησο κατ' ἐντολὴ τοῦ Σουλτάνου ἔχουν καταστήσει τὰ πράγματα ἐξαιρετικὰ δυσχερῆ.

Μετὰ τὴν προέλαση τῆς Τουρκοαιγυπτιακῆς στρατιᾶς, σχεδὸν ὁλόκληρη ἡ Πελοπόννησος πέφτει ξανὰ στὸν Ὀθωμανικὸ ζυγό. Ἡ πτώση τῆς Ἀκρόπολης στὶς 24 Μαΐου 1827, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ στὴ Μάχη τοῦ Ἀναλάτου ἦταν ἕνα ἀκόμη σημάδι πὼς ὁ Ἀγώνας «κρεμόταν ἀπὸ μία κλωστή». Μικροὶ πυρῆνες παρέμεναν στὴν Ὕδρα καὶ στὸ Ναύπλιο, μέρη στὰ ὁποῖα κατευθύνονταν οἱ Ὀθωμανικὲς στρατιές.

Ὅμως, ἀκόμη καὶ μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα, τά ὁποῖα ἀνθρώπινα δὲν ἔδιναν καμιὰ ἐλπίδα στοὺς Ἀγωνιστές μας, ἡ Ἑλλάδα σύντομα θὰ ἀπελευθερωνόταν, γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ βούληση τοῦ Θεοῦ. Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὴν πίστη αὐτὴ τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὸ ἀκόλουθο περιστατικό, ποὺ ἀναφέρεται στὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Μακρυγιάννη: «Ἐκεῖ ὁπούφκιαχνα τὶς θέσες εἰς τοὺς Μύλους (Κοντὰ στὸ Ναύπλιο) ἤρθε ὁ Ντερνύς (Derigny Anri Gautier, Γάλλος ναύαρχος) νὰ μὲ ἰδῆ. Μοῦ λέγει. 'Τι κάνεις αὐτοῦ; Αὐτὲς οἱ θέσεις εἶναι ἀδύνατες. Τί πόλεμον θὰ κάνετε μὲ τὸν Μπραΐμη αὐτοῦ;' – Τοῦ λέγω, εἶναι ἀδύνατες οἱ θέσεις κι ἐμεῖς, ὅμως εἶναι δυνατὸς ὁ Θεὸς ὅπου μᾶς προστατεύει».

Οἱ θεοσημίες λοιπὸν δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν. Ἡ πολιτικὴ τῶν τριῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἔναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος ἀρχίζει νὰ μεταβάλλεται. Μεγάλη ἡ συμβολὴ τοῦ Γεωργίου Κάνινγκ, ὁ ὁποῖος μόλις ἔχει ἀναλάβει Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας. Αὐτὴ ἡ «στροφὴ» ἐπικυρώνεται μὲ τὴ συνθήκη τοῦ Λονδίνου τοῦ 1827, ἡ ὁποία προέβλεπε τὴ δημιουργία ἑλληνικοῦ κράτους, ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχία τοῦ Σουλτάνου, μὲ σύνορα ἀπὸ τὸν Ἀμβρακικὸ ἕως τὸν Παγασητικὸ Κόλπο καὶ τὴν ἄμεση κατάπαυση τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ἡ συνθήκη ἔγινε ἀποδεκτὴ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ἀλλὰ ἀπερρίφθη ἀπὸ τὸν Σουλτάνο. Ὑπῆρχε ὅμως κρυφὸς ὅρος στὴ συνθήκη, πὼς ἂν δὲν γίνει ἀποδεκτὴ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθεῖ, ἀκόμη καὶ μὲ τὴ χρήση πολεμικῶν μέσων. Μὲ αὐτὴ τὴ συνθήκη λοιπὸν ἀνὰ χεῖρας, στίς 20 Ὀκτωβρίου 1827, οἱ Ναύαρχοι τῶν τριῶν Μεγάλων Δυνάμεων (Δεριγνύ, Κόδριγκτον καὶ Χέϋδεν) κατευθύνθηκαν πρὸς τὸν ὅρμο τοῦ Ναυαρίνου, ὅπου ἦταν σταθμευμένος ὁ Τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος, γιὰ νὰ διαπραγματευτοῦν μὲ τὸν Ἰμπραὴμ σχετικὰ μὲ τὴν προτεινόμενη ἀνακωχή. Ὁ στενὸς ὅρμος γέμιζε μὲ τὰ τεράστια πλοῖα (τὰ μεγαλύτερα πλοῖα τῶν συμμάχων μὲ τὰ ὄνομα Asia (Ἀγγλία), Breslau (Γαλλία) καὶ Gangut (Ρωσία) εἶχαν 84 κανόνια καὶ μῆκος 60 μέτρων ἔκαστο!). 22 πλοῖα συνολικὰ οἱ σύμμαχοι καὶ πάνω ἀπὸ 78 πλοῖα οἱ Τουρκοαιγύπτιοι, μέσα σὲ ἕνα μικρὸ ὅρμο. Ἀπόλυτη σιγή. Ὅλοι οἱ ἄντρες ἕτοιμοι στὰ κανόνια, ἀλλὰ οἱ ἐντολὲς τῶν Ναυάρχων εἶναι σαφεῖς: «Νὰ ὑπάρξει ἐμπλοκὴ μόνο σὲ περίπτωση, ποὺ δεχθοῦμε ἐπίθεση». Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶναι, ποὺ ἐνεργεῖ ἡ Θεία Πρόνοια. Καθὼς τὰ συμμαχικὰ πλοῖα ἀκόμη ἔμπαιναν στὸν ὅρμο, ὁ λοχαγὸς Thomas Fellowes, πλήρωμα τῆς φρεγάτας Dartmouth, εἶχε διαταχθεῖ - μὲ 6 μικρὰ πλοιάρια - νὰ προσέχει τὶς κινήσεις τῶν Ὀθωμανῶν. Καθὼς τὰ συμμαχικὰ πλοῖα συνέχισαν νὰ κινοῦνται πρὸς τὸν ὅρμο, ὁ Fellowes παρατήρησε ὅτι ἕνα ὀθωμανικὸ πλήρωμα προετοίμαζε ἕνα πυρπολικὸ καὶ ἔστειλε μία βάρκα, γιὰ νὰ τοὺς πεῖ νὰ σταματήσουν. Οἱ Ὀθωμανοὶ πυροβόλησαν ἐναντίον τῆς βάρκας. Ὁ Fellowes ἔστειλε ἕνα ἄλλο πλοιάριο, γιὰ νὰ ρυμουλκήσει τὸ πυρπολικὸ σὲ ἀσφαλῆ ἀπόσταση, ἀλλὰ οἱ Ὀθωμανοὶ πυροβόλησαν καὶ σ' αὐτό, προκαλώντας ἀπώλειες. Ὁ Fellowes ἀνταπέδωσε τὰ πυρά. Αὐτὴ τὴ χρονικὴ στιγμή, ἡ γαλλικὴ ναυαρχίδα Sirene περνοῦσε κοντὰ καὶ οἱ ἄνδρες της ἄνοιξαν πῦρ, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸ πλοῖο Dartmourh. Ἀμέσως μία ὀθωμανικὴ κορβέττα ἐπιτίθεται στὴ γαλλικὴ ναυαρχίδα. Ἕνα «τυχαῖο» γεγονός, εἶναι καὶ τὸ μοιραῖο. Ἡ ἀλυσιδωτὴ ἀντίδραση πυρῶν γενικεύεται καὶ ἁπλώνεται σὲ ὅλο τὸν ὅρμο.

Μέχρι τὶς 4 τὸ ἀπόγευμα, καὶ οἱ τρεῖς ὀθωμανικὲς ναυαρχίδες εἶχαν καταστραφεῖ. Ἔτσι τὰ ὑπόλοιπα, μικρότερα ὀθωμανικὰ πλοῖα ἔμειναν στὸ ἔλεος τῶν 10 συμμαχικῶν ναυαρχίδων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες καμία δὲν εἶχε καταστραφεῖ. Ἀκολούθησε πραγματικὴ σφαγὴ τῶν Ὀθωμανῶν. Ὁ Κόδριγκτον προσπάθησε δύο φορὲς νὰ διατάξει κατάπαυση τοῦ πυρός, ἀλλὰ τὰ σήματά του δὲν εἰσακούστηκαν λόγῳ τῆς ἔντασης τῆς μάχης. Στὶς ἑπόμενες δύο ὧρες, σχεδὸν τὸ σύνολο τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου καταστράφηκε. Ὁ ἀπολογισμός: 3.000 νεκροὶ καὶ 1.109 τραυματίες ἀπὸ τὴν Τουρκοαιγυπτιακὴ πλευρά, 181 νεκροὶ καὶ 480 τραυματίες ἀπὸ τὴ συμμαχική.

Τὸ θαῦμα εἶχε συντελεστεῖ. Ἡ μεγαλύτερη ἐχθρικὴ δύναμη βρισκόταν πλέον στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας καὶ ἡ δημιουργία ἐλεύθερου ἑλληνικοῦ κράτους ἦταν πιὸ κοντὰ ἀπὸ ποτέ. Καὶ ὅλα μέσα σὲ μερικὲς ὧρες. «Ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις» ὅπως εὔστοχα ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Σήμερα, ποὺ ἡ Ἑλλάδα μας πάλι διέρχεται δύσκολες ὧρες, βαλλόμενη ὄχι στρατιωτικὰ ἀλλὰ οἰκονομικά, ἀπὸ δυνάμεις ποὺ θέλουν νὰ τὴν ἐξοντώσουν καὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς ἐξαθλιώσουν οἰκονομικά, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς ἀλλοιώσουν πνευματικά, ἀπομακρύνοντάς μας ἀπὸ τὸ Θεό, ἡ ἱστορία τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου μᾶς θυμίζει πὼς ὁ Θεὸς μᾶς προστατεύει καὶ θὰ μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὶς δυσκολίες, ἀντίθετα ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνθρώπινες προσδοκίες, ἀρκεῖ νὰ εἴμαστε κοντά του πραγματικὰ καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦμε «ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ μας».

Ἡ «μετάφρασις τῶν ἕξ» κρινομένη ὑπό τό φῶς...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φωνο χῶρο εὐνοεῖται ἡ προπαγάνδα τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ. «Ἔλαιον ἀγαλλιάσεως» στή Γραφή πάντοτε ὀνομάζεται τό Ἅγιον Πνεῦμα, μέ τό ὁποῖον ἐχρίοντο οἱ ἱερεῖς καί οἱ βασιλεῖς καί ἐγίνοντο «Χριστοί Κυρίου». Τό «ἔλαιον ἀγαλλιάσεως» μεταφράζεται χαρά καί ἀγαλλίαση, σκεφθεῖτε Ἅγιο Πνεῦμα ἀπό τήν μιά πού εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Πατερική ἑρμηνεία, χαρά καί ἀγαλλίαση. Ἡ ζημιά γιά τό λαό τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τεράστια. Παρασαλεύεται μέσα του ἡ ἁγιογραφική προέλευση καί κατοχύρωση τῶν δογμάτων. Τό «παρά τούς μετόχους σου» τέλος, ἔγινε πιό πολύ ἀπό τούς συντρόφους σου. Κατά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μέτοχοι Κυρίου εἶναι οἱ ἔχοντες ἱερωσύνη. Ἔτσι τό χωρίο μέ τό ὁποῖον τονίζεται ὅτι ὁ Χριστός ἔχει «οὐκ ἐκ μέτρου» τό Ἅγιο Πνεῦμα, τήν δύναμη τῶν θείων χαρισμάτων ἐν ἀντιθέσει πρός τούς ἁπλούς μετόχους Του ἱερεῖς, προφῆτες καί Ἁγίους, κατήντησε νά ἐκφράζη ἕνα ἁπλό συναίσθημα χαρά καί ἀγαλλίαση.

Ἄλλη ἡ Ὀρθόδοξη ἑρμηνεία, ἄλλη αὐτή ἡ ἑρμηνεία πού δίνουν. Ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀκόμη καί μιά ἐλαχίστη γεύση τῆς πατερικῆς θεολογίας περί θεώσεως γνωρίζουν πόση σημασία δίνουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες στήν ὀρθή ἑρμηνεία τοῦ χωρίου αὐτοῦ. Γιά τό χωρίο αὐτό παρατηροῦμε ὅτι καμμία εὐρωπαϊκή μετάφραση οὔτε καί ἐκεῖνες πού φέρουν τόν γενικό τίτλο «Τά Καλά Νέα» δέν μεταφράζουν τό ἔλαιον ἀγαλλιάσεως χαρά καί ἀγαλλίαση δηλαδή οἱ δικοί μας μεταφρασταί ξεπέρασαν ἀκόμα σέ μοντερνισμό καί αὐτές τίς λεγόμενες εὐρωπαϊκές μεταφράσεις.

«Ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε» (Ἑβρ. 2,12). Ἡ λέξη «Ἐκκλησία» μεταφράζεται ἀντιθεολογικώτατα καί πρός μεγίστη ζημία τοῦ λαοῦ «συνάθ

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΚΑΡΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρώτηση στή Βουλή ἐκθέοντας τεκμηριωμένα τήν ἀντίθεσή του στίς προθέσεις τῆς τότε κυβερνήσεως νά ἐκδώσει τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη. Φαίνεται ὅμως ὅσο περνάει ὁ καιρός τόσο καί ἐπεκτείνονται οἱ ἀπαιτήσεις τῆς Τρόϊκας καί τῶν ἀγορῶν (τῶν Τραπεζῶν) καί νεκρώνεται ὁσημέραι κάθε ἀντίδραση ἐκ μέρους τῶν περισσοτέρων κομμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου.

Ὁ οἰκονομολόγος καί καθηγητής κ. Στάθης Ἀδαμόπουλος συνέλεξε ὅλη τή δραστηριότητα τῆς κυβερνήσεως ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. σχετικά μέ τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη.

Μέ τήν κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εἴχαμε τίς κατωτέρω ἐξελίξεις:

Ὁ κ. Κατρούγκαλος ὡς Ἀναπληρωτής Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν καί Διοικητικῆς Ἀνασυγκρότησης, ἐπεχείρησε νά καθιερώσει τήν Κάρτα Πολίτη (ἄρθρο 16 σχεδίου νόμου πού τέθηκε πρός διαβούλευση στό opengov ἀπό 17 ἕως 24 Μαρτίου 2015). Λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν ἀρνητικῶν σχολίων πού συγκέντρωσε τό συγκεκριμένο ἄρθρο στή διαβούλευση (98% τοῦ συνόλου), ἀποσύρθηκε ἡ πρόβλεψη γιά Κάρτα τοῦ Πολίτη ἀπό τό νομοσχέδιο πού τελικά ψηφίσθηκε (ἄρθρο 10 Ν. 4325/11-5-2015)

Σέ συνεργασία μέ τήν Ἐθνική Τράπεζα τό Ὑπουργεῖο Ἐργασίας ἐξέδωσε τήν Κάρτα Σίτισης. Διαβάζουμε ἀπό τήν ἰστοσελίδα τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας: «Ἡ κάρτα θά πιστώνεται μέ τό ἐπίδομα σίτισης πού δικαιοῦστε, καθ' ὅλη τή διάρκεια ἰσχύος τοῦ προγράμματος… Μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν κάρτα ἀποκλειστικά γιά ἀγορές τροφίμων σέ καταστήματα ἐμπορίας τροφίμων μέ τό σῆμα MasterCard στήν Ἑλλάδα, ὅπως supermarket, ὀπωροπωλεῖα, κρεοπωλεῖα, ἀρτοποιεῖα. Γιά νά πραγματοποιήσετε τή συναλλαγή, παραδίδετε τήν κάρτα στό ταμεῖο τῆς ἐπιχείρησης καί πληκτρολογεῖτε τόν PIN στήν εἰδική συσκευή POS… Τό ποσό χρεώνεται αὐτόματα στήν κάρτα, χωρίς καμία ἐπιπλέον ἐπιβάρυνση. Ἡ Κάρτα Ἀλληλεγγύης δέν μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ γιά ἀγορές μέ ἄτοκες δόσεις ἤ στό διαδίκτυο γιά ἠλεκτρονικές ἀγορές. Ἐπίσης δέν μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ σέ ΑΤΜ γιά ἀνάληψη μετρητῶν καί τό ποσό μέ τό ὁποῖο εἶναι πιστωμένη δέν μπορεῖ νά εἰσπραχθεῖ σέ μετρητά.»

Πρόκειται οὐσιαστικά γιά ἐκβιαστική ἐφαρμογή τῆς «Κοινωνίας χωρίς μετρητά», σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἐκμεταλλεύονται κάποιοι τήν πενία καί τήν ἀνάγκη τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων. Θά μποροῦσε νά εἶχε δοθεῖ ἕνα ἐπίδομα στούς φτωχούς, ὅπως τό θέρμανσης ἤ τῶν τέκνων, χωρίς τόν ἐκβιαστικό χαρακτήρα ἑνός συστήματος Καρτῶν. Ἐπίσης σύμφωνα μέ τόν κ. Κατρούγκαλο: «προχωροῦν ἤδη πιλοτικές ἐφαρμογές τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη, ὅπως ἡ κάρτα σίτισης, σέ συνεννόηση μέ τήν ἀναπληρώτρια ὑπουργό Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κυρία Θεανώ Φωτίου», τό ΒΗΜΑ, 27/04/2015.

Μετά τόν ἀνασχηματισμό τῆς 17/7/2015 ὁ κ. Βερναρδάκης ἀνέλαβε στό Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν ὡς ἀναπληρωτής Ὑπουργός γιά θέματα διοικητικῆς μεταρρύθμισης. Στίς 22/7/2015 διαβάζουμε στά ΜΜΕ πώς «Μέχρι τέλος Σεπτεμβρίου θά προχωρήσει καί ἡ Κάρτα τοῦ Πολίτη, σέ ἐθελοντική βάση, καθώς θά εἶναι μία κάρτα ἡ ὁποία θά διευκολύνει τούς πολίτες, στίς συναλλαγές τους μέ τίς δημόσιες ὑπηρεσίες… Προοπτικά ἡ κάρτα τοῦ πολίτη θά μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖται γιά ὅλες τίς δυνητικές χρήσεις (ὡς κάρτα δημότη, ὡς κάρτα ἀσφαλισμένου, ὡς κάρτα ἀγρότη, ὡς κάρτα ἀσθενοῦς, ὡς κάρτα μετανάστη, ὡς κάρτα νέου κ.λπ.) καί θά περιλαμβάνει τόν Ἀριθμό Δελτίου Ταυτότητας καθώς καί τούς κωδικούς γιά τό πρόγραμμα taxis τοῦ ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. Στόχος τῆς κυβέρνησης εἶναι νά ἑνσωματώσει ὅλες τίς ἠλεκτρονικές ὑπηρεσίες πού ἔχουν ἀναπτύξει τά ὑπουργεῖα καί νά ἀποτελέσει ἡ ἤξυπνη κάρτα τοῦ πολίτη «ὀμπρέλλα» γιά ἠλεκτρονικές συναλλαγές πολιτῶν καί ἐπιχειρήσεων μέ τό κράτος» (dikaiologitika.gr 22/7/2015).

Β΄ Κυβερνητικὴ περίοδος: Ἐφαρμογή

Στό νέο μνημόνιο πού ψηφίστηκε στίς 14/08/2015, διαβάζουμε: «Ἔως τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2015, ἡ κυβέρνηση: α)…. β) θά ἐπεξεργαστεῖ, μέ τήν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καί τόν ἰδιωτικό τομέα, κοστολογημένο σχέδιο γιά τήν προώθηση καί τή διευκόλυνση τῆς χρήσης ἠλεκτρονικῶν πληρωμῶν καί τή μείωση τῆς χρήσης μετρητῶν, μέ ἐφαρμογή πού θά ἀρχίζει ἀπό τόν Μάρτιο τοῦ 2016, γ)…» (σελ. 90, Ν.4336/14-8-2015)

Ἀμέσως μετά τίς ἐκλογές τῆς 20/9/2015 δημοσιεύονται στά ΜΜΕ οἱ προθέσεις τῶν Ὑπουργῶν:

Τέσσερις προτεραιότητες τίθενται γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς γραφειοκρατίας στό Δημόσιο ἀπό τήν νέα ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καί αὐτές εἶναι ἡ περαιτέρω ἀπλούστευση τῆς νομοθεσίας μέ στόχο τήν ἄρση τῶν διοικητικῶν βαρῶν, ἡ ἐνίσχυση τοῦ δικτύου τῶν ΚΕΠ καί τῆς διαδικτυακῆς πύλης ΕΡΜΗΣ, ἡ ἠλεκτρονική κάρτα τοῦ πολίτη καί ἡ ἐπέκταση τῆς ἠλεκτρονικῆς ὑπογραφῆς.

Ὁ νέος Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν κ. Κουρουμπλῆς δήλωσε ὅτι προωθοῦνται οἱ διαδικασίες γιά τήν ἑνοποίηση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ, ἀριθμοῦ ἀστυνομικῆς ταυτότητας, ὥστε νά παταχθεῖ ἡ γραφειοκρατία, ἐνῷ ἀνέφερε ἐπίσης πώς σημαντικός εἶναι καί ὁ διοικητικός κώδικας, καθώς πολλές φορές πρόστιμα δέν εἰσπράττονται.

Τό ἀφορολόγητο (πού ἀναμένεται νά αὐξηθεῖ στίς 12.000 εὐρώ) θά δίνεται μόνο γιά τίς δαπάνες μέ κάρτα. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι πρέπει νά πληρώνουμε παντοῦ μέ κάρτα, σέ σοῦπερ μάρκετ, βενζινάδικα κ.λπ.

Θά παρέχεται ἔκπτωση φόρου γιά ἰατρικές δαπάνες μόνο σέ περίπτωση χρησιμοποίησης κάρτας. Αὐτή τή στιγμή οἱ πολίτες πληρώνουν μέ μετρητά καί παίρνουν ἀπόδειξη, ἡ ὁποία δέν ἐκπίπτει. Τόσο ὁ Ι.Σ.Α. ὅσο καί ὁ Π.Ι.Σ. ἔχουν ἤδη ἐκφράσει αἰτιολογημένες ἀντιρρήσεις γιά τήν πληρωμή μέ κάρτα στά ἰατρεῖα.

Σέ ἡμερίδα γιά τίς ἠλεκτρονικές

πληρωμές πού ἔγινε στίς ἀρχές Ὀκτωβρίου 2015, πέραν τῶν ἄλλων προτάσεων, ζητήθηκε ἀπό τόν ἀναπληρωτή διευθύνοντα σύμβουλο τῆς Eurobank, κ. Θεόδωρο Καλαντώνη τό ἑξῆς: «Ἐπιμερισμός τῆς πίστωσης μισθοδοσίας δημοσίων ὑπαλλήλων καί συνταξιούχων σέ δύο διακριτά ταμήματα, ὅπου τό ἕνα ταμῆμα μπορεῖ νά πιστώνεται σέ προπληρωμένη κάρτα καί θά μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ ἀποκλειστικά γιά ἠλεκτρονικές συναλλαγές». (πηγές: dikaiologitika.gr, iefimerida.gr, capital.gr.)

Ἀποκαλύπτεται στήν πράξη, ὅτι ἔχουν δίκαιο οἱ ἰστοσελίδες πού ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ παγκόσμιοι κυβερνῆτες (τραπεζίτες;) θέλουν ἀλυσοδεμένους ὅλους τούς κατοίκους τῆς γῆς καί μέσα στόν ὑπολογιστή τους μέ πρώτους αἰχμαλώτους ὅλους τούς κακούς Ἕλληνες πολίτες.

Ὁ Ὅσιος Παΐσιος ἀψευδὺς μάρτυς

Πρός ἐπίρρωση ὅλων τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, τά ὁποῖα κραυγάζουν γιά τούς ἐφιαλτικούς σκοπούς τῶν παγκοσμίων δικτατόρων, ἔχουμε τίς προφητεῖες τοῦ συγχρόνου μεγάλου ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἁγίου Παϊσίου.

Πρίν ἀπό τήν ἐπίσημη ἁγιοκατάταξή του ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀρκετοί, εἶχαν ἀμφισβητήσει τά ἰδιόχειρα γραπτά του πάνω στό θέμα αὐτό τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, πού μετονομάστηκαν Κάρτα τοῦ Πολίτη. Εἶχαν μάλιστα ἰσχυρισθεῖ, φεῦ, ὅτι ὁ ἅγιος Γέροντας εἶχε παραπλανηθεῖ ἀπό μία προτεστάντισσα ὀνόματι Relf καί ἐξ αὐτῆς πτήγαζε ἡ φοβία του γιά τό 666 καί τά λοιπά.

Τώρα ὅμως πού ἔρχεται στό φῶς ὅλη ἡ ἀσκητική καί ἁγία ζωή του καί ὁ πλουσιώτατος Θαβώρειος φωτισμός του, ὅλοι οἱ καλοπροαίρετοι χριστιανοί διαβάζουν προσεκτικότερα τήν ἐσχατολογία του καί προβληματίζονται. Εἶναι πολύ συγκεκριμένες οἱ προβλέψεις του καί οἱ προφητεῖες του γιά τήν Κάρτα καί δέν μποροῦν καθόλου εὔκολα νά ἀκυρωθοῦν.

Ἡ ἀντίστασις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν

Τήν τελευταία δεκαετία, ἀλλά ἰδιαίτερα τήν παρελθοῦσα πενταετία ἔχουν βάλει στοίχημα οἱ πολιτικοί μας ἄρχοντες, σώνει καί καλά, νά μᾶς «ἐκπολιτίσουν», νά μᾶς συμμορφώσουν, νά μᾶς κάνουν ὁσφυοκάμπτες ὅλους τούς Ἕλληνες πολίτες, ἀπό τά νεογέννητα νήπια, μέχρι καί τούς πεθαμένους, γιατί χωρίς Κάρτα τοῦ Πολίτη οὔτε νά ζήσουμε θά μποροῦμε οὔτε καί χωρίς ΚτΠ νά … ἐνταφιαστοῦμε…

Σήμερα λοιπόν δέν μᾶς ζητεῖται ἀνοιχτά, ἀπροκάλυπτα νά δηλώσουμε ρητά, λεκτικά, ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ, οὔτε νά ποδοπατήσουμε τόν Τίμιο Σταυρό τοῦ Σωτῆρος μας, οὔτε τίς ἅγιες εἰκόνες. Οὔτε ἐπιμένουν πλέον στό 666, ὅπως σέ προγενέστερες πιέσεις πολιτικῶν πού ἔλεγαν: Μά τί κάνετε ἔτσι; Τό 666 εἶναι ἕνας ἀριθμός μεγαλύτερος ἀπό τό 665 καί μικρότερος τοῦ 667. Ἐμεῖς τούς ἀπαντούσαμε: Ἀφοῦ ἔτσι εἶναι, δηλαδή ἕνας τυχαῖος ἀριθμός μεταξύ τοῦ 665 καί τοῦ 667, γιατί ἐπιμένετε σ(α)τανικά νά τοποθετηθεῖ στίς ἠλεκτρονικές - ὅπως τίς ὀνομάζαμε τότε, πρό εἰκοσαετίας – ταυτότητες; Γιατί νά μή τοποθετηθεῖ π.χ. ὁ ἀριθμός 888 ἤ 757 ἤ κάποιος ἄλλος; Βέβαια ἐκεῖνοι, οἱ φαιδροί ὑπουργοί ἤ βουλευτές, ἀκριβοπληρωμένοι ἀπό τούς δικτάτορες τῆς Νέας Ἐποχῆς ἐπιστράτευαν ἐπίσης ἀκριβοπληρωμένους δημοσιογράφους, γιά νά εὐτελίζουν τό θέμα καί νά γελοιοποιοῦν τούς ὁμολογητές χριστιανούς.

Ὅλες πάντως οἱ εὐγενεῖς ἐν Χριστῷ ἀντιδράσεις κατά τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, ἤ τῆς μεταλλαγμένης Γεωργακικῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη ἔφεραν ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ τόν πρῶτο λόγο καί τόν τελευταῖο στό ἱστορικό γίγνεσθαι, καί δή τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων, τόν ἔχει ὁ Βασιλεύς τῶν Βασιλευόντων καί Κύριος τῶν Κυριευόντων ἐν Τριάδι Θεός, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Πανάγιον Πνεῦμα.

Τό μόνο πού κάναμε, ἐμεῖς οἱ μικροί, εὐτελεῖς, ἀνάξιοι, φανατικοί ἤ μή, ἦταν, ἄλλοτε κομψά καί ἄλλοτε ἄκομψα νά ὁμολογοῦμε τά τοῦ Χριστοῦ κελεύσματα λαμβανόμενα ἀπό τήν ἱερότατη Ἀποκάλυψη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἠγαπημένου, παρθένου, ἐπιστηθίου φίλου τοῦ Κυρίου μας. Ὁ καλός Θεός βλέποντας τήν καλή ἐν Χριστῷ βούληση καί τήν ὁμολογία Χριστοῦ ἐκ μέρους τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἑνίων ἔστω κληρικῶν καί πολλῶν πιστῶν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, οἰκονόμησε ἔτσι τίς ἐξελίξεις, ὥστε – Δόξα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ - νά ἀπειλούμαστε μέν, ὅπως ἀπειλοῦνται τά κακά παιδιά, ἀλλά νά μή ὑποχρεούμαστε νά δώσουμε ἀκόμα γῆν καί ὕδωρ καθώς καί τήν ψυχή μας στίς ἀπαιτήσεις τοῦ ὁσημέραι ἰδρυομένου παγκοσμίου ἀντιχρίστου κράτους.

Ἡ εὐθύνη τοῦ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν

Μᾶς κάνει ἐντύπωση πῶς ὁ νέος Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν καί Διοικητικῆς Ἀνασυγκρότησης κ. Παναγιώτης Κουρουμπλῆς, ἄνθρωπος καί πολιτικός ἔντιμος καί χριστιανός ἐμφανίστηκε στίς 5-10-2015 σέ συνάντηση μέ τό μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, ἀποφασισμένος νά ἐπιβάλει τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη. Ὁ κ. Κουρουμπλῆς δέν ἔχει ἀσφαλῶς πληροφορηθεῖ σωστά, ὅτι οἱ ἀντιθέσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν κύκλων δέν εἶναι ἀσήμαντες. Ἄς ἀναλογισθεῖ ὡς συνειδητός χριστιανός, ὅτι ἡ εὐθύνη του θά εἶναι ἀσυλλήπτων διαστάσεων. Θά δώσει λόγο στόν ἀληθινό ἐν Τριάδι Θεό, γιά τήν καθέλκυση τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ στό παγκόσμιο κράτος τοῦ ἀντιχρίστου. Μή γένοιτο! Μή γένοιτο! Μή γένοιτο!

Ἡ Κάρτα Συναλλαγῶν δούρειος ἵππος

Βέβαια μετά ἀπό τά capital controls ἀναγκάστηκαν πολλές χιλιάδες ἑλλήνων πολιτῶν ἀδελφῶν μας νά παραλάβουν πιστωτικές κάρτες, γιά νά ἀντλοῦν τά ψίχουλα μετρητά ἀπό τίς τράπεζες καί μάλιστα μέ πολύ κόπο καί ταλαιπωρία. Εἴπαμε: φταίει ὁ ἕλληνας πολίτης, γιατί ἐπιμένει μέ ὅλη τή συμπεριφορά του καί τό ὀρθόδοξο εἶναι του καί τό ὀρθόδοξο ἤθος του, ἀλλά καί μέ τήν ὀρθόδοξη ἐλεύθερη μαρτυρία του, νά ἀντιστέκεται στόν Εὐρωπαϊκό ἀντίχριστο ὁλοκληρωτισμό.

Γνωρίζει ὅμως ὁ ἁπλοϊκός Ἕλληνας πολίτης ὅτι ἡ πιστωτική Κάρτα δέν εἶναι ἡ ΚτΠ. Εἶναι πέραν πάσης ἀμφιβολίας κατανοητό καί στόν πιό ἀφελῆ Ἕλληνα πολίτη, ὅτι ἡ ὕπουλα εἰσαγόμενη πιστωτική ἤ ἄλλως πως ὀνομαζόμενη ὑποχρεωτική Κάρτα Συναλλαγῶν:

α. μπορεῖ νά περιέχει τό τσιπάκι RFID, ἀναπروγραμματιζόμενο,

β. εἶναι μικρῆς ἤ μεγάλης χωρητικότητας ἀλλά σέ κάθε περίπτωση

γ. ἐπικοινωνεῖ μέ βάση δεδομένων, ὅπου περιέχονται τώρα ἅπαντα τά οἰκονομικά δεδομένα ἀλλά ἐν συνεχείᾳ ἅπαντα τά προσωπικά δεδομένα ὅλης τῆς δημόσιας καί ἰδιωτικῆς ζωῆς.

Εἶναι πεπεισμένοι οἱ συμπολίτες μας, ὅτι ἡ νέα ὕπουλη Κάρτα Συναλλαγῶν θά ἀντικαταστήσει πλήρως τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη, τήν ὁποία ἀπέρριψαν μέσῳ διαβούλευσης, ὅλοι οἱ δημοκρατικοί φορεῖς τῆς Χώρας μας, ἐκτός κάποιων κομματικῶς πειθαρχούντων ἀφελῶν.

Κανένας κομματικός παράγοντας δέν ἐπιτρέπεται πλέον νά μᾶς παραπλανᾷ καί νά ἐμπαίζει τούς καταταλαιπωρημένους Ἕλληνες πολίτες, ἀφοῦ ὅλοι γνωρίζουμε, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά παταχθεῖ ἡ φοροδιαφυγή ἀφοῦ ἡ Κάρτα Συναλλαγῆς:

α. ἐπιβάλλεται μόνο στόν πάμφτωχο ἤ ψευδομικρομεσαῖο Ἕλληνα πολίτη,

β. δέν ἐπιβάλλεται στούς ἔχοντας ἄφθονα χρήματα, ἀφοῦ ἔχουν τήν δυνατότητα ἰδιαιτέρων, μυστικῶν εὐνοϊκοτάτων συμφωνιῶν, μέ τίς τράπεζες καί

γ. ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, μέ ρυθμιστικό ρόλο στίς συναλλαγές, ἔχει τό δικαίωμα νά νομοθετεῖ πάνω σέ θέματα οἰκονομικῶν καί οἱ ἀποφάσεις της νά περνοῦν ὄχι πρός ψήφιση στό ἑλληνικό κοινοβούλιο, ἀλλά μέ Φ.Ε.Κ. καί νά ἰσχύουν ὡς νόμοι τοῦ «Κράτους».

Ἄς ὑπενθυμίσουμε ὅτι τουλάχιστον ἑκατό χιλιάδες ἀδελφοί ἔχουν δηλώσει ἠλεκτρονικά καί ὄχι μόνο, καί συνεχίζουν ἀσταμάτητα νά δηλώνουν, ὅτι δέν θά παραλάβουν τήν ΚτΠ. Καί τοῦτο διότι ἡ ΚτΠ εἶναι ἡ περιγραφόμενη στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου, ἐφόσον χωρίς αὐτή δέν θά μπορεῖ ὁ πολίτης οὔτε νά ἀγοράσει οὔτε νά πουλήσει τίποτα, οὔτε καί νά δικαιωθεῖ. Ὅλη του ἡ ζωή θά κρέμεται ἀπ' αὐτή τή μοναδική δυνατότητα, νά ζεῖ μόνο μέ τήν Κάρτα, πού θά εἶναι δῶρο τοῦ παγκοσμίου ἀντιχρίστου κράτους. Φαίνεται πώς ἀρχικά δέν θά ἔχει τόν ἀριθμό 666, δηλωπικό τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀντιχρίστου γιά εὐνοήτους λόγους. Ὁποιαδήποτε ἄλλη στιγμή ἀποφασίσει τό παγκόσμιο ἀντίχριστο κράτος, θά μπορεῖ **ἄδηλα καί κρύφια,** μέσῳ τοῦ ὑπερσυγχρόνου μικροτσίπ RFID, χωρίς νά πάρουν εἴδηση οἱ κατέχοντες τήν Κάρτα, νά προσθέσει τόν δυσώνυμο ἀριθμό, τό 666, καί νά ὁλοκληρώσει ἔτσι τόν παγκόσμιο ἀντίχριστο σκοπό της. Πανεύκολο θά εἶναι περαιτέρω νά γενικεύσει εἰς πάντα τά ἔθνη καί τό πολυπόθητο γιαυτήν δαιμονικό **χάραγμα.**

Ἄς εὐχηθοῦμε ταπεινά καί ἐγκάρδια οἱ εὐχές τῶν συγχρόνων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί πάντων τῶν ἁγίων καί οἱ πολλές πρεσβεῖες τῆς κυρίας Θεοτόκου νά μᾶς τονώνουν στήν ἐν Χριστῷ πνευματική ζωή καί νά σφυρηλατοῦν μέσα μας τό μαρτυρικό φρόνημα καί πρός τά ἔξω τήν καλή ἐν Χριστῷ ὁμολογία.

Ὁ πόλεμος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐναντίον τῶν Περσῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἦταν μία ἀπειλὴ τῶν Ἑλλήνων ὥστε νὰ μὴ ξανατολμήσουν ἄλλο κατακτητικὸ πόλεμο πρὸς τὴν Ἑλλάδα, διότι οἱ Ἕλληνες θὰ ὑπερασπίσουν τὴν πατρίδα τους ὅπως στὶς Θερμοπύλες, στὸ Μαραθῶνα καὶ στὴ Σαλαμίνα, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅπως μαρτυροῦν οἱ ἀντικειμενικοὶ ἱστορικοί, ὁ πόλεμος αὐτὸς ἦταν μία ἐκπολιτιστικὴ ἐκστρατεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἀκόμη καὶ σήμερα ὑπάρχουν φυλὲς στὰ βάθη τῆς Ἀσίας ποὺ εἶναι ὑπερήφανοι, διότι εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἂς μᾶς ποῦν οἱ Γερμανοὶ κάποιον λαὸ ποὺ νὰ εἶναι ὑπερήφανος ἀπὸ τὸν κατακτητικὸ καὶ καταστρεπτικὸ πόλεμο ποὺ ἔκαναν.

Δυστυχῶς δὲν ἔχουμε σήμερα οἱ Ἕλληνες ἕνα Μέγα Ἀλέξανδρον, γιὰ νὰ κάμει μία νέα ἐκπολιτιστικὴ ἐκστρατεία, ὡς ἀπάντηση γιὰ τὸν πόλεμο ποὺ μᾶς ἔκαμαν οἱ Γερμανοί, γιὰ νὰ κατακτήσει τὴν Γερμανία καὶ νὰ ἐκπολτίσει τοὺς Γερμανούς, μὲ τὸν ἑλληνορθόδοξον χριστιανικὸν πολιτισμόν.

Καὶ σήμερα ὁ Ἑλληνικὸς λαός, παρὰ τὰ ἐλαττώματά μας, εἴμαστε ὑπερήφανοι ὡς Ἕλληνες καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἀλλὰ ξέρουμε ὅτι κάποιες ἀντίχριστες δυνάμεις θέλουν νὰ καταστρέψουν τὴν ὀρθόδοξη Ἑλλάδα μας, γιὰ νὰ ἐπικρατήσει ὁ Ἀντίχριστος, ὅπως λέγει ἡ Ἀποκάλυψις.

Ἐλπίζουμε ὅμως ὅτι ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσει τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ Ἑλλάδα μας, τὴν Χώρα τῶν ἡρώων, τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων.

Μὲ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἀγάπη
Στέφανος Κοντοστᾶνος
συνταξιοῦχος δάσκαλος
Καλαφατιῶνες - Κέρκυρας

Διατὶ ἐξωβελίσθησαν τὰ Πατερικὰ Κείμενα ἀπὸ τὸ σχολεῖον;

Ἐρίτιμε διευθυντά, ἀξιότιμοι συνεργάται, ἀγαπητοὶ συναναγνῶσται τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου,

διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς θὰ ἤθελα νὰ θίξω μίαν ἐδῶ καὶ δεκαετίας διαμορφωθεῖσαν καὶ παγιωθεῖσαν εἰς τὰ ἐκπαιδευτικά μας πράγματα κατάστασιν, τὴν ὁποίαν ἅπαντες γνωρίζομεν ἀλλὰ τὰς ὀλεθρίους συνεπείας τῆς ὁποίας εἰς πνευματικὴν ἀπώλειαν καὶ πτωχείαν - φοβοῦμαι - ἀγνοοῦμεν ἢ δὲν ἔχομεν συνειδητοποιήσει ὅσον θὰ ἔπρεπε. Ὁμιλῶν διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν Ἱερῶν καὶ Πατερικῶν Κειμένων, τῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς Ὀρθοδόξου Πνευματικότητος, ὑπὸ τῶν γνωστῶν ἐγχειριδίων τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, ὅπου αἱ ἐλάχισται Εὐαγγελικαί, Γραφικαὶ καὶ Πατερικαὶ περικοπαί, ἐξοβελισμέναι ἐκ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ μαθήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζεται ὁ μαθητής, παρατίθενται ὡς «πηγαί» ἢ «θέματα γιὰ συζήτησιν».

Ἐδῶ καὶ αἰῶνας ἡ θρησκευτικὴ παιδεία ἐβασίζετο εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ Ψαλτήριον, τὸν Χρυσόστομον. Αὐτὰ ἦσαν ὁ πνευματικὸς ἄρτος τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν βυζαντινὴν χιλιετίαν καὶ αὐτὰ συνεκράτησαν τὸ γένος κατὰ τὰ ζοφερὰ ἔτη τῆς ὀθωμανικῆς δουλείας. Ἔπρεπε νὰ ἱδρυθῇ τὸ νέον Ἑλληνικὸν Κράτος καὶ τὸ εἰδεχθὲς ὑπουργεῖον «Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων» (διατὶ ἄραγε «θρησκευμάτων», δὲν εἶναι ἐν τὸ θρήσκευμα τοῦ ἔθνους;), διὰ νὰ ἐκτοπισθοῦν οἱ ἱεροὶ αὐτοὶ θησαυροὶ ἀπὸ τὰ ἀνιαρὰ φληναφολογήματα τῶν ἡμετέρων θεολόγων, τὰ ὁποῖα ἔχουν συμβάλλει εἰς τὸ νὰ καταστῇ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν «ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ». Πόσον διαφορετικὴ θὰ ἦτο ἡ κατάστασις, ἂν οἱ μαθηταὶ ἐξητάζοντο εἰς ἐρμηνείαν πρωτοτύπων ἱερῶν ἢ πατερικῶν χωρίων;

Τί συμβαίνει ἄραγε; Μήπως οἱ ἰθύνοντες ἐφαρμόζουν κατὰ γράμμα τὴν Γραφικὴν προτροπήν, κρίνοντες ὅτι οἱ τίμιοι μαργαρῖται εἶναι ἀκατάλληλοι διὰ τὰ τεχνοκρατικὰ χοιροστάσια τῶν συγχρόνων ἐκπαιδευτηρίων;

Ἐὰν δὲν προωθήσωμεν εἰς τὰ σχολεῖα μας τὴν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς, θὰ ἀφήσωμεν ταύτην εἰς τοὺς ἀποκαλουμένους εὐαγγελιστάς; Καὶ τὴν μελέτην τῶν πατερικῶν κειμένων θὰ τὴν ἀφήσωμεν μόνον εἰς τὸ προσωπικὸν ἐνδιαφέρον τῶν πιστῶν ἢ εἰς τοὺς ἐκπονοῦντας διατριβάς, ὁρμωμένους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὄχι ἀπὸ πνευματικὸν ζῆλον ἀλλὰ ἀπὸ τὸ νεοελληνικὸν πάθος τῆς θεσιθηρίας;

Μετ' ἐξόχου τιμῆς
Ἠλίας Κοσμόπουλος
συνταξιοῦχος θεολόγος,
πρώην διευθυντὴς

«Ο.Τ.» -ὅασις πληροφοριῶν

Κύριε Διευθυντά,

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀπάντηση ποὺ μοῦ προωθήσατε ἀναφορικὰ μὲ τὴ συνδρομή.

Παραλαμβάνουμε τὴν ἐφημερίδα πλέον καὶ ἀποτελεῖ γιὰ ὅλη τὴ οἰκογένεια **μία ἀληθινὴ ὅαση** πληροφοριῶν καὶ ἀνάτασης ψυχῆς!

Εὐχαριστῶ πολύ
Μὲ ἐκτίμηση
Ἀγγελική Μ.

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνώστων

Ἡ γυναίκα τοῦ Καίσαρος…

Κύριε Διεθυντά,

Εὐχαριστοῦμε τὸν Σεβασμιώτατο Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ καὶ τὸ ἀντιαιρετικὸ γραφεῖο τῆς μητροπόλεώς του --τὸ μόνο ἴσως ποὺ δικαιώνει τὴν ὕπαρξή του -- γιὰ τὴν πολύτιμη καὶ μάλιστα σὲ ἡγετικὸ βαθμὸ βοήθειά τους στὸν ἀντιοικουμενιστικὸ ἀγώνα. Τὰ κείμενά τους εἶναι πραγματικὰ ὅπλα ἐναντίον τῶν παραχαράξεων τῆς πίστεως, ὅταν αὐτὴ προσβάλλεται εἴτε ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστὰς θεολόγους καὶ ἐπισκόπους εἴτε ἀπὸ τοὺς ἀθέους πολιτικοὺς. Τὰ χαρίσματα τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἡ ὑψηλὴ παιδεία του, ἡ ἀγωνιστικότητά του, τὸ ὀρθόδοξο φρόνημά του, ἡ ἑτοιμότητά του --δὲν τὸ ξεχνοῦμε πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους ἔσυρε τὸν χορὸ τῶν ἀντιοικουμενιστῶν ἐπισκόπων καὶ παραμένει πρῶτος -- τὸν καθιστοῦν φέρελπι καὶ ὅλοι προσβλέπουμε σὲ αὐτὸν μὲ χρηστὲς προσδοκίες. Εὐχόμαστε ὁ Θεὸς νὰ κόβει μέρες ἀπὸ ἐμᾶς καὶ νὰ δίνει χρόνια σὲ ὅσους ἀγωνίζονται στὴν πρώτη γραμμὴ ἐναντίον τῶν ἐχθ

Ἡ κοινωνικοπολιτικὴ μαρτυρία τῆς Ἐνορίας*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στὴν ὀρθὴ καὶ πλήρη («ὁλοτελῆ», Α΄ Θεσσ. 5, 23) ἔνταξη στὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία.[4]

2. Ἔνταξη στὴ ζωὴ τῆς Ἐνορίας / Ἐκκλησίας

Ἡ ζωὴ τῆς Ἐνορίας ἀναπτύσσεται ὡς ἐν Χριστῷ κοινωνία, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται ἀκριβῶς στὶς γνωστὲς περικοπὲς Πράξ. 2, 42-47 καὶ 4, 32-37. Εἷς Κύριος, μία πίστις, μία ζωή, μία κοινωνία. Ὁ Χριστὸς δὲν σῴζει ἀτομικὰ καὶ αὐτόνομα κάθε πιστό, ἀλλὰ κοινωνικά, ὡς μέλος ἑνὸς σώματος, μιᾶς κοινωνίας, τῆς κοινωνίας τοῦ σώματός Του. Χωρὶς πλήρη καὶ ὀργανικὴ ἔνταξη στὸ κυριακὸ σῶμα δὲν ὑπάρχει δυνατότητα σωτηρίας. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ χάραξαν ἕνα δρόμο, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθεῖται στοὺς αἰῶνες: τὴν ὁλοτελῆ, δηλαδή, ἐγκατάλειψη («ἀπόταξη») τοῦ κόσμου καὶ τὴν «σύνταξη» μὲ τὸν Χριστό, ὅπως ὁμολογοῦμε στὴν ἀκολουθία τοῦ Βαπτίσματος. Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει στὸν κόσμο ὡς «τρίτον γένος» (Genus tertium), ξένο καὶ πρὸς τὸν ἰουδαϊσμὸ καὶ τὸν ἐθνικὸ κόσμο, αὐθύπαρκτο καὶ ἀνεξάρτητο μέγεθος, μὲ ἀποκλειστικότητα στὴ χορήγηση σωτηρίας (θέωσης).

Αὐτὸ ὅμως σημαίνει προσφορὰ - «παράθεση» **ὅλης** τῆς ζωῆς στὸν Χριστὸ («... πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»)· καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς σωματικῆς - ὑλικῆς. Ὅλος ὁ ἄνθρωπος γίνεται δεκτὸς ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ ὅλη ἡ ζωή του. Ἐντάσσεται ὁ πιστὸς στὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία μὲ ὅλα τὰ προβλήματά του. Ἡ Ἐκκλησία δὲν τεμαχίζει τὸν ἄνθρωπο σὲ ψυχὴ καὶ σῶμα, ὥστε νὰ διακρίνει τὰ πνευματικὰ ἀπὸ τὰ ὑλικά. Κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ τὸ «κατ' εἰκόνα» ἀναφέρεται σ' ὅλο τὸν ἄνθρωπο: «Μὴ ἂν ψυχὴν μόνην, μήτε σῶμα μόνον λέγεσθαι ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ συναμφότερον, ὃν δὴ καὶ κατ' εἰκόνα πεποιηκέναι ὁ Θεὸς λέγεται»[5].

Ὁ Χριστὸς προλαμβάνει καὶ σώζει ὁλόκληρο τὸν ἄνθρωπο, ὡς ψυχοσωματικὴ ἑνότητα καὶ ὁλότητα. Ὅπως θὰ πεῖ ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Ὅλον ὅλος ἀνέλαβέ με καὶ ὅλος ὅλῳ ἡνώθη, ἵνα ὅλῳ τὴν σωτηρίαν χαρίσηται». Γι' αὐτὸ καὶ ἡ διακονία τῆς Ἐνορίας προσφέρεται σ' ὁλόκληρο τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι διακονία «πνευματική», ἀλλὰ καὶ «σωματικὴ - ὑλική».

Ἡ ἔνταξη ὅμως στὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία καί συνεπῶς καὶ στὴν ἐνοριακή - ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ προϋποθέτει ἕνα καί μοναδικό τρόπο. Εἶναι ἀνάγκη ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ, ἡ εἰσαχθεῖσα στὸν κόσμο μέ τήν σάρκωσή Του, ὡς καινός τρόπος ὑπάρξεως, νά γίνει καί τοῦ πιστοῦ ζωή. Αὐτό πραγματοποιεῖται, ὅταν μετά ὁρισμένη ματαμορφωτικὴ διαδικασία φθάσουμε στό σημεῖο νά μή ζοῦμε πιά ἐμεῖς, ἀλλά νά «ζῇ ἐν ἡμῖν Χριστός» (Γαλ. 2, 20), νά «μορφωθῇ Χριστός ἐν ἡμῖν» (Γαλ. 4, 19), πού σημαίνει νά γίνουμε «σύσσωμοι» (ἕνα σῶμα) μέ τόν Χριστό (Ἐφεσ. 2, 6).

Ἡ «ὁλοτελὴς» ἔνταξη ὅμως τοῦ ἀνθρώπου στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μία ἁπλὴ ἀπόφαση τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ μόνη τὴ θέλησή του. Ἔχει ὁρισμένες θεμελιακὲς καὶ ἀπαράβατες προϋποθέσεις. Δὲν εἶναι κάτι ἀνάλογο μὲ τὴν ἔνταξη σὲ κάποιο Σύλλογο - Σωματεῖο, ὅπου ἀρκοῦν ἡ συμπλήρωση τυπικῶν διατυπώσεων καὶ ἡ ἐκπλήρωση - τήρηση ὁρισμένων συμβατικοτήτων. Δὲν στηρίζεται δηλαδὴ σὲ ἐξωτερικὲς ἐνέργειες καὶ πράξεις. Ἡ συμμετοχὴ στὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία ἀπαιτεῖ ἐσωτερικὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπο διεργασίες, ὅπως βλέπουμε πάλι στὴν Κ. Διαθήκη. **Ἀντικατέστησε, ἔτσι, ὁ Χριστός μας τὴν παλαιὰ κοινωνία τῆς πτώσεως, μὲ τὴ δική Του κοινωνία, τὴν κοινωνία ἁγιασμοῦ καὶ θεώσεως, ποὺ συνεχῶς θὰ δέχεται καὶ θὰ σώζει τὸν κόσμο.**

3. Ἰδιαίτερη καὶ ἀνεξάρτητη κοινωνία

Ἡ ἐν Χριστῷ κοινωνία (πρέπει νά) διαφοροποιεῖται, ἔτσι, ἀμετάκλητα ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐγκόσμια κοινωνία. Διότι τὴν συνεκτική της δύναμη δὲν ἐξασφαλίζει κάποια ἰδεολογία -ἔστω καὶ χριστιανική-, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ μόνιμα παρὼν στὴν ζωὴ τοῦ σώματός του (πρβλ. Ματθ. 28, 20). Ἡ ἐν Χριστῷ κοινωνία, σὲ κάθε διάσταση καὶ μορφή της, δὲν μπορεῖ νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὶς δομὲς τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ποὺ ζεῖ μέσα στὴν πτώση, τὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατο. Εἶναι, βέβαια, καὶ μένει ΜΕΣΑ στὸν κόσμο, ἀλλὰ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Γιατί, ἂν ἡ Ἐκκλησία συμφύρεται μὲ τὸν κόσμο σὲ σημεῖο, ποὺ νὰ ταυτίζεται μαζί του, δὲν θὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου καὶ τὸ φῶς του. Ἡ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ περιμένει τίποτε ἀπὸ τὸν κόσμο, οὔτε πνευματικά, ἀλλὰ καὶ οὔτε ὑλικά. Εἶναι αὐτάρκης ἐν Χριστῷ κοινωνία, ποὺ ἔχει τὸν δικό της πλοῦτο, τὴν Χάρη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὴν πλουτίζει πνευματικά, ἀλλὰ καὶ ὑλικά. Διατηρεῖ ὅμως τὴν γνησιότητά της μόνο, ἂν δὲν ταυτίζεται μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ κόσμου (ἰδεολογικές, πολιτικές, κοινωνικές κ.λπ.), ζώντας τὸν δικό της τρόπο ζωῆς, μὲ τὴν αἴσθηση τῆς μοναδικότητάς της ὡς κοινωνίας καὶ τῆς ἀποκλειστικότητάς της στὴν προσφορὰ σωτηρίας. Ὁ **συμφυρμὸς** (ἄτακτη ἀνάμειξη) τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὸν κόσμο ἐπιφέρει τὴν νόθευση καὶ ἀποδυνάμωσή της. Αὐτὸ εἶναι δυνατό, ὅταν ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία ἐνταχθεῖ σὲ δομὲς τοῦ κόσμου, ὅπως λ.χ. ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ διαχείρισή της ἀπὸ ἀνθρώπους, χωρὶς ζώσα σχέση μὲ τὴν χριστιανικὴ Πίστη καὶ τὴν ἱστορικὴ παράδοσή της.

Μὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις ἀναδύθησαν στὴ ζωὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος στὴν Ἐνόρία - Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων οἱ «Ἑπτά», ὅπως χαρακτηρίζονται στὶς Πράξεις (κεφ. 6).[7] Δὲν ὀνομάζονται «διάκονοι», διότι ἡ ἐνεργοποίηση κάθε χαρίσματος ὀνομαζόταν τότε διακονία. Ὁ περιορισμὸς ἀργότερα τοῦ ὅρου «διάκονος» στον α΄ βαθμό τῆς Ἱερωσύνης δημιούργησε σύγχυση ὡς πρὸς τὸ λειτούργημα τῶν «ἑπτά». Αὐτὸ τὸ ἐπεσήμανε ἤδη ὁ Ἱ. Χρυσόστομος: «οὔτε διακόνων, οὔτε πρεσβυτέρων οἶμαι τό ὄνομα εἶναι δῆλον καί φανερόν».[8] Δὲν ἦσαν δηλ. οὔτε διάκονοι, οὔτε πρεσβύτεροι -μὲ τὴν συνηθισμένη σὲ μᾶς χρήση τῶν ὅρων, ἀλλ' ἕνα εἶδος ἐπισκόπων γιὰ τὴν διαχείριση τῶν ὑλικῶν τῆς Ἐκκλησίας. Πόσο λίγο ἔχει δὲ προσεχθεῖ, ὅτι στὴν ἑρμηνεία τοῦ Χρυσοστόμου ἔχει δώσει αἰώνιο κῦρος ὁ 16ος κανόνας τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου (692). Ἀφοῦ οἱ ἅγιοι Πατέρες της ἐπαναλάβουν τὰ παραπάνω λόγια του, προσθέτουν: «Ἐπί τούτοις οὖν κηρύσσομεν καί ἡμεῖς, ὥστε τούς προειρημένους ἑπτά διακόνους, μή ἐπί τῶν τοῖς μυστηρίοις διακονουμένων λαμβάνεσθαι, ἀλλά τούς τήν οἰκονομίαν τῆς κοινῆς χρείας τῶν τότε συνηθροισμένων ἐγχειρισθέντας τούτους ὑπάρχειν».[9]

Τὸ ἔργο -ἡ διακονία- τῶν «Ἑπτὰ» δὲν χάθηκε· μεταδιόταν μάλιστα σὲ κάθε νεοϊδρυτη Ἐκκλησία (βλ. π.χ. Φιλ. α΄ 1· Α΄ Τιμ. γ΄ 8, 12 κ.λπ.). Ὁ θεσμὸς τους ἔλαβε διαφόρους μετασχηματισμούς, ἀλλὰ τὸ **πνεῦμα** συνεχίσθηκε. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθοῦμε, ὅτι καὶ στὴν πολιτική ζωή μας ὁ ὅρος «ὑπουργὸς» χρησιμοποιεῖται, καὶ σημαίνει: διάκονος - ὑπηρέτης τοῦ Λαοῦ…

Περισσότερο ὅμως ἐνδιαφέρει τὸ πνεῦμα τῆς ἐνεργείας τῶν Ἀποστόλων. Μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καθόρισαν νὰ βρίσκονται καὶ **τὰ πνευματικὰ καὶ τὰ ὑλικὰ** προβλήματα τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὰ χέρια Ἁγίων καὶ Πνευματοφόρων, γιὰ νὰ βρίσκουν καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τὴν λύση τους. Γι' αὐτὸ καὶ χειροτονοῦνται, λαμβάνουν δηλαδὴ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ καταστοῦν ἱκανοὶ στὴν ἐκπλήρωση τῆς εἰδικῆς αὐτῆς διακονίας στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα.

Ἔτσι ὅμως παράλληλα μὲ τὰ μυστήρια καὶ τὸ κήρυγμα εἶχε τοποθετηθεῖ καὶ ἡ καθημερινή (συνεχής καὶ ἀδιάκοπη) **διακονία τῶν τραπεζῶν,** ἐνα καθαρά ὑλικὸ ἔργο, πού περιέκλειε τήν κοινωνικο-πολιτική διακονία τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἔγινε καμμιὰ διάκριση, γιατὶ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἴδια ἐνέργεια, τὴν θεραπεία ἀναγκῶν. Γι' αὐτὸ μποροῦσαν καὶ οἱ δύο νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο ὄνομα, διακονία. Ἡ ὑλικὴ - βιοτικὴ διακονία ἀνήκει καὶ αὐτὴ στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γιατὶ καταξιώνεται μὲ τὴν σάρκωσή Του, τὴν πρόσληψη ὅλου τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ψυχοσωματικῆς ὁλότητος. Ὁ Χριστός, ποὺ ἔνωσε τὸ θεῖο καὶ τὸ ἀνθρώπινο στὸ Πρόσωπό του, δὲν τὰ ἀφήνει νὰ χωρισθοῦν, οὔτε στὸ κοινωνικό Του σῶμα, τὴν Ἐκκλησία Του. Σημασία ἔχει ὅμως ὅτι ἡ διακονία αὐτή δέν εἶναι ἀτομική ἐνέργεια (π.χ. ἐλεημοσύνη), ἀλλά ὀργανωμένη μέριμνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.

Ἡ μέριμνα αὐτὴ τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὑπερέβη, τὴν ἐνοριακὴ τοπικότητα, κάτι ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα τοπικοῦ καὶ περιστασιακοῦ χαρακτήρα μέτρο, ἀλλὰ γιὰ λειτούργημα, ποὺ ἐντάχθηκε στὴν ἴδια τὴν οὐσία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητας. Ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος (49 μ.Χ.) καθιέρωσε τὸν θεσμὸ τῶν «λογιῶν», τὴν συλλογὴ δηλαδὴ οἰκονομικῆς βοηθείας ἐκ μέρους τῶν πιστῶν μιᾶς κοινότητος γιὰ τοὺς πτωχότερους πιστοὺς κάποιας ἄλλης (Βλ. Γαλ. 6΄ 10. Α΄ Κορ. ιστ΄ 2 ἐ Β΄ Κορ. θ΄ 1 ἐ.).

Ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς ὀργανώσεως τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν ἐκφράζεται ἀπὸ τὸν Ἀπ. Παῦλο, ὅταν γράφει στοὺς Κορινθίους, ὅτι τὸ «περίσσευμα» τῶν μὲν πρέπει νὰ συμπληρώνει τὸ «ὑστέρημα» τῶν ἄλλων, «ὅπως γένηται ἰσότης» (Β΄ Κορ. η΄ 13-14). Ἡ ἰσότητα στὰ ὑλικὰ καὶ ἡ δικαιοσύνη στὴν συγκρότηση τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν πιστῶν συνιστοῦν παράγοντες τῆς ἐν Χριστῷ ἑνότητάς των. Μὲ τὴν ἐπέκταση ἄρα τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινοκτημοσύνης καὶ στὶς ὑπόλοιπες κοινότητες (βλ. π.χ. Α΄ Κορ. ια΄ 17 ἐ.), ἀλλὰ καὶ τὸν θεσμὸ τῶν «λογιῶν» (ἐράνων), δημιούργησαν οἱ Ἀπόστολοι μία διακοινοτικὴ ἑνότητα σὲ παγχριστιανικὸ ἐπίπεδο, ὥστε ὅλη ἡ ἀνὰ τὸν κόσμο Ἐκκλησία νὰ λάβει τὸν χαρακτήρα μιᾶς «Χριστιανικῆς Κοινοπολιτείας» (Commonwealth)[10], μὲ ἑνότητα ὄχι μόνο, πνευματικὴ (λατρεία - κήρυγμα), ἀλλὰ καὶ κοινωνική - ὑλική, καὶ μάλιστα ὡς «κοινοκτημοσύνη»[11].

Ἡ «κοινοκτημοσύνη» τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἦταν ἕνα καθαρὰ «πολιτικό» μέτρο, μὲ τὴν πρωταρχικὴ καὶ αὐθεντικὴ σημασία τοῦ ὅρου[12] ὡς διευθέτηση τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων καὶ ἀναγκῶν τῆς πόλεως (λ.χ. τῆς ἐκκλησίας - ἐνορίας), ὅλα δὲ ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐποπτεία τῶν Ἀποστόλων.

Ἔτσι, ἡ διακονία τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μυστηρίων (πνευματικό ἔργο) καὶ ἡ διακονία τῶν τραπεζῶν (ὑλικοβιωτικὸ ἔργο) συνδέθηκαν στοὺς κόλπους τῶν πρώτων κοινοτήτων, γιὰ νὰ συνεχισθεῖ ὁ σύνδεσμος αὐτὸς καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν «Ἑπτά», διακρινόμενες στὴν πράξη γιὰ λόγους καθαρὰ πρα-

κτικούς. Ὁ ἀποστολικὸς λόγος: «οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις» (Πράξ. 6, 2) —ποὺ συνήθως προβάλλεται ὡς βασικὸ ἐπιχείρημα γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν Κληρικῶν ἀπὸ κοινωνικὲς μέριμνες— ὄχι μόνο δὲν σημαίνει ἀδιαφορία τῶν Ἀποστόλων γιὰ τὴν πλευρὰ αὐτὴ τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἀντίθετα φανερώνει συνειδητοποίηση ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τῆς σπουδαιότητάς της, ὥστε νὰ ἐκλεγοῦν γι' αὐτό, μὲ τὴν φροντίδα τῶν ἴδιων τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐκχώρισαν μέρος τῆς δικῆς τους δικαιοδοσίας, ἔχοντάς τους στὸ πλευρό τους ὡς συνεργάτες τους («διακόνους» τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι δικούς τους...).

Αὐτό ὅμως, ποὺ ἔχει γιὰ τὴν ἐποχή μας ἰδιαίτερη σημασία εἶναι: α) ὅτι οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡ πρώτη Ἐκκλησία δὲν ἐμπιστεύθηκαν (ἀνέθεσαν) τὴν ὑλικοβιοτικὴ (πολιτική) διακονία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος σὲ ἐξωτερικὲς δυνάμεις, ὅπως ἡ ἑβραϊκὴ ἢ ἡ ρωμαϊκὴ ἡγεσία, ἀλλὰ θεωρεῖται ἀπ' ἀρχῆς ἐσωτερική - ἐκκλησιαστικὴ ὑπόθεση, καὶ β) ἐκλέγονται γιὰ τὴν διακονία αὐτὴ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα, πιστοὶ χριστιανοί, ποὺ ἀναλαμβάνουν μὲ χειροτονία (=«θεία Χάρη») τὴν ἐκκλησιαστική, δηλαδὴ χριστιανικὴ καὶ ἐν Χριστῷ, αὐτὴ «διακονία» (Πράξ. 6, 3: «οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης»).

4. Ἡ συνέχεια καὶ διάρκεια τοῦ θεσμοῦ

Ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σύντομη καὶ παροδικὴ ἔκλαμψη ἀγάπης, ἀρκεῖ νὰ μνημονεύσουμε τὴν «Διδαχὴ τῶν Ἀποστόλων», ἕνα κείμενο τῶν ἀρχῶν τοῦ β΄ αἰῶνος, ὅπου ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδια ἐκείνη ἀποστολικὴ διακήρυξη: «Δὲν θὰ ἀδιαφορήσεις γι' αὐτὸν ποὺ ἔχει ἀνάγκη, ἀλλὰ θὰ τὰ ἔχεις ΟΛΑ ΚΟΙΝΑ μὲ τὸν ἀδελφό σου, καὶ δὲν θὰ πεῖς, πὼς (ὅσα ἔχεις) εἶναι δικά σου γιατί, ἀφοῦ ἔχετε κοινὸ τὸ ἀθάνατο (τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ), πόσο μᾶλλον (πρέπει νὰ) ἔχετε κοινὰ τὰ θνητὰ (ἐπίγεια καὶ πρόσκαιρα ὑλικὰ ἀγαθά)!»[13]

Τὸ πνεῦμα τῶν Ἱεροσολύμων δὲν χάθηκε ποτὲ στὴν Ἐκκλησία, ὡς ἐν Χριστῷ κοινωνία. Ὁ ἱ. Χρυσόστομος βλέπει ὡς συνέχεια τῶν Πράξεων τὰ κοινοβιακὰ μοναστήρια τῆς ἐποχῆς του[14]. **Τὰ μοναστικὰ κοινόβια** σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες σώζουν τὴν δομὴ καὶ αὐθεντικότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Μένουν πάντοτε ἡ «ὑπαρκτὴ ὀρθοδοξία».

Ἀπὸ τὸν δ΄ αἰ. (Μέγας Κωνσταντῖνος) ἡ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία μεταμορφώνεται σὲ «ἐπώνυμον τοῦ Χριστοῦ καινὴν Πολιτείαν». Ὁ Χριστιανὸς αὐτοκράτορας μὲ ὅλη τὴν δομὴ τῆς Πολιτείας ἀναλαμβάνουν καὶ συνεχίζουν τὸ ἔργο τῶν «Ἑπτὰ» (Διακόνων) τῶν Πράξεων. Οἱ πολιτικοὶ τοῦ Βυζαντίου εἶναι - κατὰ κανόνα- μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Ἐξ ἄλλου ὁ νέος Πίνδαρος τοῦ χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἅγιος Ρωμανὸς ὁ Μελῳδὸς (6ος αἰ.). τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ στὸ Ματθ. 28, 19 («πορευθέντες μαθητεύσατε =κάμετε μαθητάς, ἐκχριστιανίσατε- πάντα τὰ ἔθνη»), μετὰ τὴν κτηθεῖσα πεῖρα ἀναδιατυπώνει σέ: «μαθητεύσατε ἔθνη καὶ βασιλέας»[15] Ὁλόκληρα τὰ ἔθνη μὲ ὅλες τὶς πολιτειακὲς δομές τους, δηλαδή. Αὐτὸς ἦταν ὁ στόχος καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας. Στὸ πρόσωπο τοῦ Μ. Κωνσταντίνου αὐτοκαταργεῖται ὁ ρωμαῖος αὐτοκράτορας, ὅταν ἔλεγε στοὺς Πατέρες - Ἐπισκόπους στὴν Ἀντιόχεια (τὸ 324): «Ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθιστάμενος ἐπίσκοπος τῶν ἐκτὸς ἂν εἴην». Θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι, ἂν τὸ ἐγκρίνετε, «ἀφωσιωμένος θεράπων τοῦ Θεοῦ».[16] Αὐτὰ σημαίνουν τὴν βούληση νὰ συνεχισθεῖ, μὲ τὴν ἀνανέωση τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τὸ πνεῦμα τῶν Ἱεροσολύμων, ποὺ ἤθελε καὶ τοὺς Χριστιανοὺς πολιτικοὺς διακόνους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Καὶ τὸ σημαντικότερο: «Μέχρι τὸν Μ. Κωνσταντῖνο ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα καὶ κοινωνία, γνώριζε τὴν ὕπαρξη ΔΥΟ Πολιτειῶν καὶ πολιτικῶν διακονιῶν, μιᾶς **ἐξωτερικῆς** καὶ μιᾶς **ἐσωτερικῆς**. Ἐξωτερικὴ ἦταν ἡ Ρωμαϊκὴ Πολιτεία, τὸ Ρωμαϊκὸ Κράτος, εἰδωλολατρικὸ ἀκόμη καὶ ἀντίχριστο. Στὴ σχέση τῆς Ἐκκλησίας μαζί του ἰσχύουν πάντα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (Ματθ. 22, 21). Στὸν Καίσαρα ἀνήκουν τὰ ἐκδιδόμενα ἀπὸ αὐτὸν νομίσματα, ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ὡς εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, ἀνήκει στὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ γιὰ τοὺς χριστιανοὺς ἰσχύει πάντα ὁ ἀποστολικὸς λόγος: «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξ. 5, 29). Ἐξωτερικὲς εἶναι γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ οἱ Πολιτεῖες τῆς ἐποχῆς μας, ἔστω καὶ ἄν λέγονται χριστιανικὲς ἢ αὐτοπιλοφοροῦνται, ἀκόμη, ὀρθόδοξες… Διότι ἐκ τῶν ἔργων τους ἀποδεικνύουν ὅτι οὐδεμία σχέση ἔχουν μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν ἀλήθειά Του, ἀφοῦ ὀργανώνονται καὶ λειτουργοῦν μὲ βάση ἰδεολογίες καὶ συστήματα, ποὺ οὐδεμία σχέση ἔχουν μὲ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ὀρθοδοξία.

Τὴν **ἐσωτερικὴ πολιτεία** (πολιτικὴ διακονία) συνέστησε ἐν Χριστῷ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα καὶ ἐν Χριστῷ κοινωνία. Μὲ αὐτὴν τὴν «πολιτικὴ διακονία» ζήσαμε -καὶ ἐπιβιώσαμε- οἱ Ὀρθόδοξοι, τόσο στὸ Βυζάντιο/Ρωμανία, ὅσο καὶ στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία. Τὸ ὀρθόδοξο (ρωμαϊϊκο) μιλέτι (milet) ἔκλεινε μέσα του ὁλόκληρο τὸν βίο τῶν Ἐθνῶν μας καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα, ἦταν τὸ «περιέχον» σύμπασα τὴν ὕπαρξή μας. Αὐτὴ τὴν συνείδηση ἐξέφρασε ἤδη τὸν 4ον αἰώνα ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος, ἐπίσκοπος Μεδιολάνων καὶ πρώην πολιτικὸς ἄρχων, ὅταν ἔλεγε: «Ὁ αὐτοκράτωρ -καὶ ὅλος ὁ πολιτειακὸς θεσμός- εἶναι μέσα στὴν Ἐκκλησία (δηλαδὴ στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα), ὄχι πάνω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία»[17].

Μετὰ τὴν ἵδρυση τῶν Κρατῶν μας (19ος αἰώνας), ἡ Ἐκκλησία ἔγινε «περιεχόμενον» ὡς ἕνας ἁπλὸς θεσμός, στὴν καλύτερη φυσικὰ περίπτωση. Ἀπὸ τὸν 19ο αἰώνα -καὶ μιλῶ εἰδικότερα γιὰ τὴν Πατρίδα μου- ἔγιναν δύο μεγάλα λάθη: Γι' αὐτὸ πολιτικοὶ ἄρχοντές μας θεωρήθηκαν συνέχεια τῶν «διακόνων», ἔστω καὶ ἂν ἦσαν κατ' ὄνομα Χριστιανοὶ καὶ στὴν οὐσία ὑποταγμένοι στοὺς «προστάτες» μας ξένους καὶ β) Δεχθήκαμε «πολιτικοὺς διακόνους» ξένους πρὸς τὴν ὀρθόδοξη παράδοσή μας καὶ εἰσηγητὲς μιᾶς πολιτικῆς, ποὺ ἁπλούστατα μεταγγίζει καὶ μετακενώνει τοὺς καρποὺς τῶν δυτικοφραγκικῶν ἐξελίξεων καὶ τῆς δυτικῆς ἀλλοτριώσεως, ποὺ οὐδεμία σχέση ἔχουν μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Πράξεων καὶ τὴν πατερικὴ Ὀρθοδοξία.

5. Ὑπάρχει ἐλπίδα;

Ἀδήριτον, βέβαια, εἶναι τὸ ἐρώτημα: Εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπανεύρεση τῆς πολιτικοκοινωνικῆς ὀρθόδοξης ταυτότητας, καὶ μάλιστα στὴν ἐποχή μας, ὅταν ἡ ἐκκοσμίκευση (secularisatio), μέσα στὸ κλίμα τῆς «παγκοσμιοποίησης» (globalization), ἔχει φθάσει στὰ ἀπώτατα ὅριά της; Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναδύεται τὸ ἔργο τῆς Ἐνορίας καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀποστολή της. Τὸ κήρυγμα καὶ ἡ κατήχηση ἀνοίγουν πρῶτα τὴν διάνοια, γιὰ νὰ ἀνοίξει στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ καρδία. Καὶ αὐτὸ εἶναι δυνατὸ μόνο στὴν Ἐνορία, στὴν ὁποία ἐντασσόμεθα μὲ τὸ βάπτισμά μας.

Ὅταν ἡ Ἐνορία ἀποκτήσει ἐπίγνωση τοῦ ἀληθινοῦ λόγου ὑπάρξεώς της, τότε θὰ παύσει νὰ εἶναι τόπος περιπτωσιακῆς συνάντησης, καὶ θὰ γίνει τὸ ἀπόλυτο κέντρο τῆς ὅλης ζωῆς γι' αὐτούς, ἔστω, ποὺ θέλουν νὰ εἶναι χριστιανοί. Τότε ὁ Ναὸς δὲν θὰ περιορίζεται σὲ χῶρο τελετῶν ἢ ἔστω -στὴν καλύτερη περίπτωση- σὲ κέντρο λατρείας, ἀλλὰ θὰ λειτουργεῖ, ὅπως ἀκριβῶς τὸ «Καθολικὸ» σὲ ἕνα Μοναστήρι. Ὅπως στὸ μοναστικὸ Κοινόβιο ὑπάρχει μόνιμη διασύνδεση ἀνάμεσα στὴν Ἁγία Τράπεζα, τὴν «Τράπεζα» καὶ τὸ Κελλί, καὶ ἡ λειτουργία τοῦ Ναοῦ συνεχίζεται στὴ λειτουργία τῆς «Τραπέζης» καὶ τοῦ Κελλιοῦ, ἔτσι καὶ σὲ μία αὐθεντικὴ Ἐνορία, ἡ λειτουργία τοῦ ἐνοριακοῦ κέντρου προεκτείνεται στὸ σπίτι τοῦ κάθε ἐνορίτη, ποὺ γίνεται καὶ αὐτὸ «κατ' οἶκον» ἐκκλησία. Ἡ συμπληρωματικότητα καὶ ἀλληλοπεριχώρηση Ναοῦ καὶ Οἰκίας εἶναι ἐπιβεβλημένη.

Τότε ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀναγκαία ἑνότητα πνευματικῆς καὶ κοινωνικοπολιτικῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι ἡ φυσικὴ ζωή τοῦ ὀρθοδόξου. Αὐτὴ τὴν ἔννοια ἔχει ὁ Ἁγιασμὸς «ἐπὶ ἐγκαταστάσει Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς», ποὺ βρίσκουμε μέσα στὸ Εὐχολόγιό μας[18]. Ἐκεῖ διαβάζουμε στὴν Εὐχὴ λ.χ.: «… Ἔδωκας πάλιν ἄρχοντας ἡμῖν, εἰς τὸ ἄρχειν καὶ κρίνειν ἀνὰ μέσον τοῦ λαοῦ…. Σὺ ἔδωκας ἡμῖν ἄρχοντας **κατὰ τὴν καρδίαν ἡμῶν,** αὐτὸς δὲ καὶ δὸς αὐτοῖς ἄρχειν μετ' ἐπιστήμης… Κατάστησον αὐτοὺς διακόνους εἰς τὸ ἀγαθόν· τὰς ὁδούς σου γνώρισον αὐτοῖς καὶ ὁδήγησον αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, ἵνα πορευθῶσιν ἐν ἀκακίᾳ καὶ στῶσιν ἐν εὐθύτητι. **Διακονησάτωσαν καὶ οὐ διακονηθήτωσαν·** οὐκ ἄρξουσιν οὗτοι ἐν ἡμῖν, ἀλλὰ **Σὺ ἄρξεις** ἡμῶν

Ἀνακοινωθέντα Γ΄ καὶ Δ΄ Συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου

Ἀνακοινωθὲν τρίτης τακτικῆς Συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Συνῆλθε Πέμπτη, 8 Ὀκτωβρίου 2015, στὴν τρίτη Τακτικὴ Συνεδρία της ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφείμ, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Μετὰ τὴν προσευχὴ ἀνεγνώσθη ὁ Κατάλογος τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν καὶ διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρπενησίου κ. Νικολάου, ὁ ὁποῖος ἀπουσίασε αἰτιολογημένα. Ἀκολούθως, σύμφωνα μὲ τὴν Ἡμερησία Διάταξη, ἀνέγνωσε τὴν εἰσήγησή του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεὼν μὲ θέμα: «Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἑνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ σήμερον»… Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, ἀνέφερε ὁ Σεβασμιώτατος, μὲ τὴ δική της ἑνότητα καὶ τὴν ἑνοποιὸ παρουσία της, συμβάλλει καὶ στὴν ἑνότητα ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ… Ἀκολούθησε ἡ εἰσήγηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου μὲ θέμα: «Ἡ θεολογικὴ κρίσις σήμερον καὶ αἱ ἐπιπτώσεις αὐτῆς εἰς τὴν καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς»...».

Ἀνακοινωθὲν τετάρτης τακτικῆς Συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς 9ης Ὀκτωβρίου 2015:

«…Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας δι᾽ ἐκλογῆς… Ἐπὶ τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καὶ γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Κεφαλληνίας ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Δημήτριος Ἀργυρός, μὲ 69 ψήφους, ἐπὶ συνόλου 79 ψηφισάντων, ἐνῶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόλαος Χαρτουλιάρης, 6 ψήφους. Ἐπίσης εὑρέθησαν καὶ 4 λευκὲς ψῆφοι… Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Ταγῶν δι᾽ ἐκλογῆς… Ἐπὶ τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καὶ γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Ταγῶν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Νάσης, μὲ 48 ψήφους, ἐπὶ συνόλου 79 ψηφισάντων, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Γρηγόριος Κωνσταντίνου ἔλαβε 28 ψήφους καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Εἰρηναῖος Καλογήρου, 1 ψῆφο. Ἐπίσης εὑρέθησαν 1 λευκὴ καὶ 1 ἄκυρη ψῆφοι».

Ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Δημήτριος (κατὰ κόσμον Σπυρίδων-Ἰωάννης) Ἀργυρὸς γεννήθηκε στὸ Φτερνὸ Λευκάδος τὸ ἔτος 1958. Πραγματοποίησε μεταπτυχιακὲς σπουδὲς στὴ Ρώμη (1986-1991), στὸ Pontificio Istituto di Archeologia Cristiana, μὲ ἐξειδίκευση στὴν Πρωτοχριστιανικὴ Ἀρχαιολογία καὶ Τέχνη καὶ ἀκολούθως ἀνηγορεύθη Διδάκτωρ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας καὶ Τέχνης. Τὸ ἔτος 2008 ἐξελέγη Ἀναπληρωτὴς Καθηγητὴς τῆς Χριστιανικῆς καὶ Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας στὴν Α.Ε.Α Βελλᾶς. Ὁμιλεῖ τὴν Ἰταλικὴ καὶ τὴν Γαλλικὴ γλώσσα. Ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Ταγῶν κ. Χρυσόστομος (κατὰ κόσμον Γεώργιος) Νάσης, γεννήθηκε στὴν Πάτρα στὶς 30 Ἰανουαρίου 1975. Διετέλεσε Γραμματεὺς καὶ Διευθυντὴς τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Ταγῶν κ. Ἀλεξίου διορίσθηκε Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Ταγῶν, τὴν 1η Σεπτεμβρίου 2014.

Συνάντησις τοῦ Μητροπολίτου Σύρου μὲ τὸν πρέσβυν τῶν Η.Π.Α.

Ἀπορίαν προκαλεῖ ἡ συνάντησις τοῦ Σεβ. Μητρ. Σύρου μὲ τὸν κ. Πίρς, καθὼς διήρκησε περισσότερον τῆς μιᾶς ὥρας. Εἰς τὴν δημοσιότητα ἐγνωστοποιήθη ὅτι συνεζήτησαν διὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἐμπίπτουν εἰς τὸ ἐνδιαφέρον εἰδικῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἦτο χρήσιμον ὁ Σεβασμιώτατος νὰ ἐνημερώση ἐπακριβῶς τὴν Ἱ. Σύνοδον διὰ τὶς συζητήσεις του μὲ ἕνα τόσον ἐξέχον πρόσωπον. Ὡς γνωστὸν οἱ Η.Π.Α. παρακολουθοῦν μετὰ προσοχῆς τὰ δρώμενα καὶ τοὺς πρωταγωνιστὲς αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ καμία κίνησις τῶν διπλωματῶν δὲν εἶναι ἄσκοπος. Ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναφέρη τὶς ἐξαιρετικὲς σχέσεις του μὲ τοὺς Παπικούς, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωστοποιήση τὴν συμπάθειάν του διὰ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἔθνους, καθὼς διατηρεῖ βιβλίον μὲ ὑπογραφὲς Ἀμερικανῶν Προέδρων. Συμφώνως πρὸς τὴν koinignomi.gr τῆς 3ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Στὴ Σύρο μετέβη ἀπρόσμενα ὁ πρέσβης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς, David Pearce τὴν Παρασκευὴ 2 Ὀκτωβρίου, μὲ τὸν ἴδιο νὰ πραγματοποιεῖ διαδοχικὲς συναντήσεις μὲ τὸν Ἀντιπεριφερειάρχη Κυκλάδων, τὸν Δήμαρχο Σύρου – Ἑρμούπολης καὶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σύρου, κ. Δωρόθεο Β΄…

Περισσότερο ἀπὸ μία ὥρα διήρκησε ἡ συνάντηση τοῦ κ. Pearce μὲ τὸν κ. Δωρόθεο Β΄, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας συζήτησαν γιὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν σήμερα τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ συμπαράσταση τοῦ Ἀμερικανικοῦ Λαοῦ καὶ ἰδιαίτερα τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν στὸ κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἀφοῦ ὑπογράμμισε ὅτι θεωρεῖ ἰδιαίτερη τιμὴ τὴν παρουσία τοῦ κ. Πρέσβη στὶς Κυκλάδες, ἀναφέρθηκε στὰ προβλήματα, ποὺ λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς συγκυρίας παρουσιάζονται στὴ Σύρο καθὼς καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία προσπαθεῖ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσει, ἐνῶ τόνισε ἰδιαίτερα τὴν ἁρμονικὴ συμβίωση Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν, τόσο στὴ Σύρο, ὅσο καὶ σὲ ἄλλα νησιά. Ὁ κ. Pearce ἀναγνώρισε τὸ σημαντικὸ ἔργο, ποὺ προσφέρει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στὶς εὐπαθεῖς ὁμάδες τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἐξέφρασε τὸ θαυμασμό του γιὰ τὴ Σύρο καὶ τὴν ἱστορία της, καθὼς καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα νησιὰ τῶν Κυκλάδων.

Ἐκ μέρους τοῦ κ. Δωροθέου Β΄ ὑπῆρξε ἡ προτροπὴ πρὸς τὸν πρέσβη νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν Τῆνο, γιὰ νὰ προσκυνήσει τὴν Εἰκόνα τῆς Μεγαλόχαρης, ἀλλὰ καὶ τὴ Μῆλο, γιὰ νὰ θαυμάσει τὸ Πρωτοχριστιανικὸ μνημεῖο τῶν Κατακομβῶν. Ὁ ἴδιος προσέφερε ἀντίγραφο τῆς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐνῶ ὁ κ. Pearce ἀνταπέδωσε προσφέροντας στὸν Σεβασμιώτατο ἕνα ἐξαίρετο λεύκωμα μὲ φωτογραφίες τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας του καθὼς καὶ τὸ προσωπικό του ἔμβλημα, τὸ ὁποῖο καὶ τοποθέτησε ὁ Μητροπολίτης στὴν προθήκη τοῦ Γραφείου του, ὅπου ὑπάρχει καὶ τὸ συλλεκτικὸ Δελτάριο μὲ τὶς ὑπογραφὲς ὅλων τῶν Προέδρων τῶν ΗΠΑ. Λίγο πρὶν τὴν ἀναχώρησή του, ὁ κ. Pearce ξεναγήθηκε στὸ κτίριο τῆς Μητρόπολης καὶ τῆς Βιβλιοθήκης».

Ἁγιορεῖται εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μ. Ἁγ. Τριάδος Μπατοὺμ τῆς Γεωργίας

Μέλη τῆς ἀδελφότητος τῶν Θωμάδων, γνωστῆς διὰ τὴν μεγάλην μουσικὴν παράδοσίν της, παρευρέθησαν εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μ. Ἁγ. Τριάδος Μπατούμ, διὰ νὰ λαμπρύνουν τὴν ἀκολουθίαν. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ekklisiaonline τῆς 9ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Ἁγιορεῖτες ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα τῶν Θωμάδων βρίσκονται τὶς τελευταῖες ἡμέρες στὴ Γεωργία καθὼς πῆραν μέρος στὰ ἐγκαίνια τοῦ καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ Μπατούμ. Τὸ Πατριαρχεῖο Γεωργίας προσκάλεσε τοὺς γέροντες σὲ μία κίνηση ποὺ δείχνει τὸ μεγάλο σεβασμὸ ποὺ τρέφουν πρὸς τὴν Ἀδελφότητα ἀλλὰ καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὁ Πατριάρχης Ἠλίας Β΄ συνομίλησε χθὲς μὲ τοὺς Ἁγιορεῖτες οἱ ὁποῖοι ἔψαλαν κατὰ τὰ ἐγκαίνια, ἐνῶ ἐπισκέφθηκαν Ἱ. Μονὲς τῆς Γεωργίας, ὅπου ὁμίλησαν ἀλλὰ καὶ ἔψαλαν. Νὰ σημειωθεῖ πὼς Γεωργία καὶ Ἅγιον Ὄρος ἔχουν ἄρρηκτες ἱστορικὲς σχέσεις, καθὼς κτήτορες τῆς Μονῆς Ἰβήρων ἦταν μαθητὲς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἁγιορείτη ἀπὸ τὴν Γεωργία».

Μονιμοποιεῖται ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σταγῶν καὶ Μετεώρων

Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Σταγῶν καὶ Μετεώρων ἱδρύθη ὡς μία ἐκ τῶν προσωποπαγῶν Μητροπόλεων, διὰ τὴν λύσιν τοῦ ἐπονομαζομένου «ἐκκλησιαστικοῦ», δηλ. τῆς ἐκδρονίσεως τῶν δώδεκα Ἱερωνυμικῶν Μητροπολιτῶν, καὶ ἀνεμένετο ἔπειτα ἀπὸ παραίτησιν ἢ κοίμησιν τοῦ Σεβ. Μητρ. Σταγῶν κ. Σεραφείμ, νὰ ἀφομοιωθῇ μὲ τὴν Ἱ. Μ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Σεβασμιωτάτου νὰ παραμείνη ὡς μόνιμος κανονικὴ Ἱ. Μητρόπολις φαίνεται πὼς ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν. Συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον romfea τῆς 9ης Ὀκτωβρίου 2015:

«Τὴν μονιμοποίηση τῆς προσωποπαγοῦς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων, ἀποφάσισε σύμφωνα μὲ πληροφορίες τῆς romfea ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τώρα τὴν ἀπόφαση θὰ ἔρθει νὰ ὑλοποιήσει ἡ ΔΙΣ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὴν ἔκδοση τῶν προεδρικῶν διαταγμάτων. Πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι στὸ τραπέζι τέθηκε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ὀνόματος, κάτι ποὺ προκάλεσε τὴν ἀντίδραση τῶν Ἱεραρχῶν, οἱ ὁποῖοι τόνισαν ὅτι δὲν εἶναι ἡ ὥρα γιὰ τέτοιες ἀποφάσεις».

Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας: «Πίσω ἀπὸ κάθε θρησκευτικὴ σύγκρουση κρύβονται πολιτικὰ συμφέροντα»

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδωρος ὡμίλησε εἰς τὸ Παναφρικανικὸν Κοινοβούλιον. Εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐτόνισε ὅτι πολιτικοὶ παράγοντες ὑποδαυλίζουν τὶς θρησκευτικὲς συγκρούσεις καὶ ὑπεγράμμισε τὶς προσπάθειες τοῦ Πατριαρχείου διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀσθενειῶν, τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ, τῆς πτώχειας καὶ τῆς καταπιέσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς δημιουργίας δεσμῶν ἀλληλοκατανοήσεως. Ὅπως ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας τὴν 6ην Ὀκτωβρίου 2015:

«Ἐξοχώτατε Πρόεδρε τοῦ Παναφρικανικοῦ Κοινοβουλίου κ. Ρότζερ Νκόντο Ντάνγκ,

Ἐξοχώτατοι κύριοι καὶ κυρίες Βουλευτὲς τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου,

Βρίσκομαι σήμερα κοντά σας μετὰ ἀπὸ τὴν εὐγενῆ πρόσκληση τοῦ Προέδρου σας, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ μία ὄμορφη χώρα τὸ Καμερούν, στὸ ὁποῖο διακόνησα στὸ παρελθὸν ὡς Μητροπολίτης ἔχοντας τὸ Γιαουντὲ ὡς Κέντρο τῆς διακονίας μου στὶς χῶρες τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς.

Ὡς Προκαθήμενος τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν Ἀφρική, ἀγωνίζομαι νὰ παρέχω βῆμα καὶ φωνὴ στοὺς Ἀφρικανοὺς ἀδελφούς μας ποὺ ἀκόμη ὑποφέρουν, ἰδιαίτερα τὰ ἄπορα καὶ ὀρφανὰ παιδιά, ποὺ περιμένουν τὴ δική μας κοινὴ δράση, γιὰ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένα καὶ νὰ ἀτενίσουν τὸ μέλλον μὲ ἐλπίδα.

Βρίσκομαι σήμερα ἐδῶ, στὸ ναὸ τῆς Ἀφρικανικῆς Δημοκρατίας, προκειμένου νὰ μεταφέρω σὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους Ἀφρικανικοὺς ὀργανισμούς, τὸ Παναφρικανικὸ Κοινοβούλιο, τὶς κοινὲς ἀγωνίες γιὰ τὸ σήμερα, ἀλλὰ καὶ τὶς κοινές μας ἐλπίδες γιὰ τὸ αὔριο τῶν ἄπορων καὶ ὀρφανῶν παιδιῶν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ὅσων ἀδελφῶν μας ὑποφέρουν, ποὺ σὲ πεῖσμα τῶν καιρῶν καὶ τῶν περιστάσεων παραμένουν πιστοὶ στὸν ἱερὸ θεσμὸ τῆς οἰκογένειας, γιὰ νὰ ζήσουμε ὅλοι στὴν Ἀφρικανικὴ Ἤπειρο ἕνα καλύτερο μέλλον μὲ κοινωνικὴ πρόοδο, εὐημερία, ἀσφάλεια καὶ εἰρηνικὴ συνύπαρξη καὶ συνεργασία.

Στὸν σημερινὸ σύγχρονο κόσμο δυστυχῶς, βιώνουμε ξανά, κάθε στιγμὴ στὶς μέρες μας, τὰ ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ. Συνάνθρωποί μας, λόγῳ διαφορετικῆς θρησκευτικῆς πίστης δολοφονοῦνται ἢ ἀναγκάζονται νὰ ἐκπατρισθοῦν καὶ νὰ πάρουν τὸν δρόμο τῆς προσφυγιᾶς, ἀναζητώντας ἕνα τόπο ἀσφαλῆ, ὅπου νὰ ζήσουν τὰ παιδιά τους. Δὲν χωρεῖ καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι πίσω ἀπὸ κάθε θρησκευτικὴ σύγκρουση ὑπάρχουν, κρύβονται πολιτικὲς ἀντιπαραθέσεις καὶ συμφέροντα. Προσπάθειες γιὰ γεωπολιτικὲς ἀνακατατάξεις, ποὺ δὲν ὑπολογίζουν τὶς ζωὲς τῶν ἀνθρώπων.

Ὅμως, ἐσεῖς καὶ ἐμεῖς, δηλαδὴ οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες καὶ ἐμεῖς οἱ θρησκευτικοί, φέρουμε μεγάλη εὐθύνη γιὰ τὴν εἰρηνικὴ πορεία τῆς Ἠπείρου μας καὶ τοῦ κόσμου γενικότερα. Πάνω στὶς δικές σας πολιτικὲς ἀποφάσεις, συνύπαρξης καὶ εἰρήνης, πρέπει νὰ δομήσουμε τὴν δραστηριότητα καταλλαγῆς καὶ ἀλληλοκατανόησης, ὥστε νὰ σχεδιάσουμε ἀπὸ κοινοῦ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας ἔξω καὶ πέρα ἀπὸ τὴν φτώχεια καὶ τὸν πόλεμο. Ἀπὸ τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν φόβο.

Τὸ Πατριαρχεῖο μας, ὁ Θρόνος τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου, οὐδέποτε μέσα στοὺς εἴκοσι αἰῶνες ζωῆς του, δὲν ὑπέθαλψε, δὲν στήριξε καὶ δὲν ἀνέδειξε θρησκευτικὲς ἕδρες. Οἱ θρησκευτικὲς διαφορές, ὅπως καὶ οἱ πολιτικές, λύνονται μὲ τὸν διάλογο καὶ τὴν ἀλληλοκατανόηση. Τὸ Πατριαρχεῖο μας βρίσκεται σὲ ἐπαφὴ καὶ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων καὶ μὲ ἄλλες θρησκευτικὲς ὀντότητες καὶ συμμετέχει ἐνεργά, σὲ ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς διαλόγους, μὲ τὶς ἄλλες μεγάλες μονοθεϊστικὲς θρησκεῖες, δηλαδὴ τὸν μουσουλμανισμὸ καὶ τὸν ἰουδαϊσμό.

Ὡς Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξάνδρειας, μὲ δέος καὶ φόβο Θεοῦ προσπαθῶ, κατὰ τὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων μου, νὰ φανῶ χρήσιμος στοὺς λαοὺς τῆς Ἀφρικῆς, στοὺς ἁπλοὺς ἀνθρώπους τοῦ μόχθου, τῆς ἀρρώστιας καὶ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ, νὰ συμβάλλω δὲ κατὰ τὸ δυνατὸν στὴν ἐξάλειψη τῆς φτώχειας καὶ τῆς καταπίεσης, τῆς ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο.

Ἡ ἐδῶ παρουσία μου, μὲ θέτει γιὰ ἀκόμη μία φορά, πρὸ τῶν εὐθυνῶν ποὺ ἔχουμε ἄλλωστε ὅλοι ἐμεῖς, οἱ πολιτικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἡγέτες τῆς ἠπείρου μας, προκειμένου νὰ ἀγωνισθοῦμε δυναμικότερα, γιὰ νὰ περιορίσουμε καὶ νὰ ἐξαλείψουμε τὰ φαινόμενα αὐτά. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ συνεργασθοῦμε καὶ νὰ ζήσουμε μαζὶ ἐδῶ μέσα σὲ περιβάλλον εἰρήνης καὶ προκοπῆς. Χαιρετίζω λοιπὸν μὲ ἀνυπόκριτη χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση, τὴν συνεργασία σας μὲ τὴν Διακοινοβουλευτικὴ Συνέλευση Ὀρθοδοξίας. Εἶναι μία πολιτικὴ ὀργάνωση ποὺ χαίρει μεγάλης ἐκτίμησης στὸν πολιτικὸ κόσμο ὅλης τῆς ὑφηλίου, ποὺ ἐδῶ καὶ εἴκοσι τρία χρόνια μέσα ἀπὸ κάθε μέσο ποὺ διαθέτει παλεύει ἐνάντια στὴν φτώχεια καὶ τὴν ἀνέχεια, γιὰ εἰρήνη καὶ συνύπαρξη τῶν ἀνθρώπων πέρα ἀπὸ σύνορα, φυλὲς καὶ πολιτισμούς. Ἡ συνεργασία σας αὐτὴ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ φέρει καρποὺς γιὰ τὴν μεγάλη πληγωμένη ἤπειρό μας. Θὰ σᾶς ὁδηγήσει ἀκόμη σὲ συνεργασίες μὲ ἄλλους χώρους, ὅπως τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο.

Ὅλοι μας, ἄλλωστε, πληροφορηθήκαμε ὅτι γιὰ πρώτη φορά, φέτος μετὰ τὶς ἐκλογές, τοῦ 2014, μὲ ἀπόφαση τῆς Ὁλομέλειας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, δημιουργήθηκε μόνιμη διακομματικὴ Ὁμάδα γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς θρησκείας ἢ πίστης καὶ τὴ θρησκευτικὴ ἀνεκτικότητα. Πληροφορηθήκαμε μὲ ἱκανοποίηση ὅτι ἡ Διακοινοβουλευτικὴ Συνέλευση Ὀρθοδοξίας συνέβαλε οὐσιαστικὰ στὴν δημιουργία αὐτῆς τῆς μόνιμης ἐπιτροπῆς καὶ ἐπιπλέον ἔχει στενὴ συνεργασία μαζί της. Ἐκτιμῶ ὅτι καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ προχωρήσουμε σὲ κάτι πιὸ μόνιμο, ποὺ θὰ ἀφορᾶ τὸν χῶρο τῶν θρησκειῶν καὶ θὰ ὑπερβαίνει τὰ καλὰ λόγια καὶ τὰ εὐχολόγια.

Μὲ βάση δικές σας πρόσφατες ἀποφάσεις καὶ διακηρύξεις, σχεδιάζετε τὴν ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ Σώματος, τοῦ Παναφρικανικοῦ Κοινοβουλίου, σὲ ὄργανο σημαντικῶν στρατηγικῶν ἀποφάσεων γιὰ ὅλη τὴν ἤπειρο, ὥστε τὰ προβλήματα τῶν λαῶν μας νὰ ἀναδειχθοῦν ὡς προβλήματα ὅλης τῆς ἠπείρου.

Ἀποφασίσατε νὰ ἀναζητήσετε λύσεις πάνω σὲ τεχνικὰ ἔργα καὶ ὑποδομές, ποὺ ἀφοροῦν ὅλη τὴν Ἤπειρο. Νὰ δημιουργήσετε τὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα, τὶς ἀναγκαῖες ὁμάδες εἰδικῶν, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ δεῖτε τὰ προβλήματα καὶ τὶς λύσεις τους σὲ ἕνα ἐπίπεδο πάνω ἀπὸ τὶς ἐπιμέρους κρατικὲς ὀντότητες καὶ τοπικὰ συμφέροντα. Νὰ συμβάλλετε στὴν θεσμοθέτηση κανόνων δικαίου γιὰ ὅλη τὴν Ἤπειρό μας. Σταθερὸς σύμμαχός σας οἱ νέες τεχνολογίες ποὺ παρέχουν στὶς μέρες μας ὅλο καὶ μεγαλύτερες δυνατότητες.

Ἡ προσπάθειά σας μᾶς γεμίζει ἱκανοποίηση καὶ διακρίνουμε μέσα ἀπὸ αὐτὴν ἕνα καλλίτερο μέλλον γιὰ ὅλους μας. Αὐτὴ ἡ πολύτιμη προσπάθεια παναφρικανικῆς πολιτικῆς συνεννόησης καὶ προοπτικῆς, τὴν ὁποία ἐδραιώνει τὸ κοινοβούλιό σας, προκειμένου νὰ εἶναι ἄρτια καὶ ὁλοκληρωμένη, πρέπει νὰ λαμβάνει ὑπόψη της καὶ τὶς κοινωνικὲς καὶ πολιτισμικὲς- θρησκευτικὲς διαστάσεις τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Σὲ ἕνα τέτοιο ὑψηλὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο πρέπει νὰ προσεγγίσουμε τὸν διάλογο τῶν πολιτισμῶν καὶ τὴν συνεργασία τῶν θρησκευτικῶν ἐκφράσεων τῆς Ἀφρικῆς. Κάθε προσπάθεια ποὺ ἀφορᾶ τὸ ἀφρικανικὸ μέλλον, πρέπει νὰ ἔχει ὡς ἀφετηρία καὶ ἀναφορά, τὴν πολιτισμικὴ ἀλληλοκατανόηση καὶ συνεργασία λαῶν καὶ ἀνθρώπων. Τὸ μέλλον τῆς Ἀφρικῆς, ἡ προοπτική της, βασίζεται τελικὰ στὴν δυνατότητα ποὺ πρέπει νὰ ἀναπτύξουμε, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσουμε ἀρχὲς καὶ δομὲς εἰρηνικῆς συνύπαρξης καὶ κατανόησης.

Σὲ ἕνα τέτοιο σχέδιο, σὲ μία τέτοια προοπτική, τὸ Πατριαρχεῖο μας καὶ ἐγὼ προσωπικὰ ὡς Πάπας καὶ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως τῆς Ἀλεξάνδρειας, εἶμαι ἕτοιμος νὰ συμβάλλω, ὥστε νὰ δομήσουμε ἕνα μόνιμο χῶρο θρησκευτικοῦ διαλόγου τῶν πολιτισμῶν στὰ πλαίσια τοῦ κοινοβουλίου σας καὶ τῆς συνεργασίας σας μὲ τὴν Διακοινοβουλευτικὴ Συνέλευση Ὀρθοδοξίας. Ὁ Θεὸς νὰ Σᾶς εὐλογεῖ ὅλους!».

Ὑπὲρ τοῦ ὁρίου ἡλικίας εἰς τοὺς Μητροπολίτας ὁ Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας

Ὁ Σεβ. Μητρ. Νέας Ἰωνίας κ. Γαβριὴλ παρεχώρησε ἀποκαλυπτικὴν συνέντευξιν, εἰς τὴν ὁποίαν σχεδὸν ἕνα ἔτος μετὰ τὴν ἐνδρονισίν του, λαμβάνει δέσιν διὰ σπουδαῖα ζητήματα. Παραθέτομεν τμῆμα τῆς συνεντεύξεως ὡς αὐτὴ κατέστη γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα ikivotos τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 2015:

— «Συμπληρώνετε περίπου ἕνα χρόνο στὴ Μητρόπολη Νέας Ἰωνίας. Ποιὲς ἦταν οἱ προτεραιότητές σας;

«…Ὅταν ἤρθαμε, πήραμε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπεκταθοῦν τὰ συσσίτια ποὺ ἔχουμε. Κάναμε ἕνα κεντρικὸ συσσίτιο στὴ Νέα Ἰωνία, στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα, ποὺ καθημερινὰ ἔδινε 100 μερίδες καὶ τώρα προσφέρει 300, μὲ δυναμικὴ νὰ φτάσει τὶς 500 μερίδες. Ἐπειδή μοῦ ἀρέσει νὰ λέγονται αὐτά, ἐμεῖς, ὡς μητρόπολη, πληρώσαμε τὶς κουζίνες κι ἔγιναν ἐργασίες, ἐπισκευὲς κ.λπ… Στὸ Ἡράκλειο, ὅπου ἡ κατάσταση εἶναι καλύτερη, ἔχουμε τὰ παντοπωλεῖα: 500 οἰκογένειες νὰ μήνα λαμβάνουν βοήθεια. Ἐκεῖ μᾶς βοήθησε πάρα πολὺ ἡ «Ἀποστολή», διότι ἔχει πολύτιμη ἐμπειρία… Παράλληλα, κάνω αὐτὸ τὸ ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία κάνει αἰῶνες τώρα: κρατῶ ζωντανὴ τὴν ἐλπίδα. Μὲ τὸν πιὸ ἁπλὸ τρόπο: Ἀδελφέ μου, δὲν εἶσαι μόνος σου, εἶμαι κοντά σου! Κι αὐτὸ τὸ ὁποῖο σηκώνεις, τὸν σταυρό, θὰ τὸν σηκώσουμε μαζί. Ἀρκεῖ γιὰ ὁποιονδήποτε, ὅ,τι ἡλικία κι ἂν ἔχει, ὅ,τι φῦλο κι ἂν ἔχει, ὅ,τι κι ἂν εἶναι, νὰ ξέρει ὅτι δὲν εἶναι μόνος του…

Σχόλιον Ο.Τ.: Ὡς ἔχομε καὶ ἄλλοτε ὑπογραμμίσει θὰ ἦτο πολὺ ὠφέλιμον, ἐὰν ἐτηρεῖτο τὸ «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερὰ τί ποεῖ ἡ δεξιά», διὰ νὰ μὴ σκανδαλίζεται τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ συσσίτια δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἡ προτεραιότης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἡ νοηματοδότησις τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Νὰ στοχεύση ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν θεραπείαν τῆς πνευματικῆς κρίσεως. Νομίζομεν ὅτι ἡ φράσις «ὅ,τι φύλο κι ἄν ἔχεις» εἶναι περιττή.

— Τί σημαίνει γιὰ ἕνα ἱεράρχη ἡ στήριξη ὅλων τῶν πολιτικῶν δυνάμεων καὶ πόσο αὐτὴ εἶναι ἐφικτὴ στὶς μέρες μας;

…Ἐμένα μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ δουλέψω κοντὰ σὲ δύο ἀρχιεπισκόπους. Εἰδικὰ στὸν νῦν ἀρχιεπίσκοπο, τὸ νὰ ἔχεις θέσεις ἐπιτελικὲς –πρωτοσύγκελλος, ἀρχιγραμματέας–, σοῦ δίνει τὴ δυνατότητα νὰ γνωρίσεις τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Τοὺς γνώρισα, μὲ γνώρισαν, εἶδαν ποιὸς εἶμαι. Ὅταν, λοιπόν, ἦρθε ἡ δική μου χαρά, ὁ δικός μου «γάμος», καὶ τοὺς κάλεσα, οἱ ἄνθρωποι ἀνταποκρίθηκαν, γιατί ἤθελαν νὰ μοιραστοῦν τὴ χαρὰ τοῦ φίλου τους. Ἂν αὐτὰ τὰ π